

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

THE DEVELOPMENT OF LEARNING ACHIEVEMENT AND ATTITUDE TOWARDS CHINESE
USING ROLE-PLAY METHOD INTEGRATED WITH CHINESE FOR COMMUNICATION
ACTIVITY PACKAGE FOR MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS

วิทยานิพนธ์

ของ

กัญยรัตน์ พลอยศิริภูริช

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

มีนาคม 2563

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

THE DEVELOPMENT OF LEARNING ACHIEVEMENT AND ATTITUDE TOWARDS CHINESE
USING ROLE-PLAY METHOD INTEGRATED WITH CHINESE FOR COMMUNICATION
ACTIVITY PACKAGE FOR MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS

วิทยานิพนธ์

ของ

กัญยารัตน์ พลอยศิริกูริช

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

มีนาคม 2563

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

The Development of Learning Achievement and Attitude Towards Chinese Using
Role-Play Method Integrated with Chinese for Communication Activity Package
for Mathayomsuksa 4 Students

กัญยารัตน์ พลอยศิริกูริช

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์เมลา ประเสริฐสังข์)

ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เขาวเรศ ใจเย็น)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปวีรศา จรดล)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ได้รับอนุมัติจากมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ผู้ช่วยอธิการบดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นาคนิมิตร อรรถศรีวรร)

วันที่ 20 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2563

กัญญารัตน์ พลอยศิริภูริช. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี กศ.ค. (หลักสูตรและการสอน) ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น ปร.ค. (วิทยาศาสตร์ศึกษา) กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของผู้เรียน ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 3) เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4/13 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งเป็นนักเรียนห้องเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย 4 กิจกรรม มีค่าความเหมาะสม เท่ากับ 4.76 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ และ 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเฉลี่ย 33.25 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน มีค่าร้อยละ 83.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.28 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) การวัดเจตคติของนักเรียน ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 ส่งผลให้นักเรียนเห็นความสำคัญต่อการเรียนภาษาจีน และมีความมั่นใจ ในการพูดสื่อสารภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นจากเดิม

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน, เจตคติต่อภาษาจีน, รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ และชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

Kanyarat Ploysiriburich. (2020). **The Development of Learning Achievement and Attitude Towards Chinese Using Role-Play Method Integrated with Chinese for Communication Activity Package for Mathayomsuksa 4 Students.** Thesis M.Ed. (Curriculum and Instruction). Chanthaburi: Rambhai Barni Rajabhat University.

Thesis Advisors

Assistant Professor Dr. Wiwat Petsri Ed.D. (Curriculum and Instruction) Chairman
Assistant Professor Dr. Yaowares Chaiyen Ph.D. (Science Education) Member

Abstract

The purposes of this research were to: 1) develop a learning activity package for Chinese for Communication using role play method for Mathayomsuksa 4 students, 2) compare the pre-test and post-test learning achievement scores of these students, and 3) study the attitude of these students towards learning the Chinese language when using the learning activity package. The sample was selected by simple random sampling and consisted of a group of 40 Mathayomsuksa 4/13 students studying the Math/Science/Chinese program at Siyanuson School in Chanthaburi in the second semester of academic year 2017. The instruments used in this research were: 1) the role-play learning activity package for Mathayomsuksa 4 students in Chinese for Communication with a suitability of 4.76, 2) a 40-item pre-test and post-test for these students, and 3) a 20-item scaled attitude indicator survey for these students. The statistics used to analyze the gathered data were: percentage, average, standard deviation (S.D) and t-test.

The results of this research were as follows: 1) the post-test score of the learning activity package using role-play for Chinese for Communication was 33.25/40 or 83.13% (S.D 8.28), which is higher than the 75% hypothesis set at the statistically significant level of .01, 2) the post-test score was higher than the pre-test score at the statistically significant level of .01, and 3) the attitude indicator survey results were at the high level with a score of 4.50 (S.D 0.62). The students noted the importance of learning Chinese and confidence in speaking more Chinese in communication.

Keywords: Achievement Chinese Language, Attitude toward Learning Chinese Language, Activity Package Role-play and Chinese Learning Activity Set.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี วิทยานิพนธ์สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจากหลายท่านที่ให้ความช่วยเหลือรวมทั้งขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เขาวเรศ ใจเย็น กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาเสียสละเวลาในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ส่งผลให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ โรงเรียน คณะครูและนักเรียน โรงเรียนศรียานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ที่ได้สละเวลาและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี ซึ่งข้อมูลที่ได้ มีความสมบูรณ์ครบถ้วน และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

ขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ และทุกท่านที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือและให้กำลังใจ มาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ผู้สนใจ ในการศึกษาทั้งหมด

กัญยรัตน์ พลอยศิริภูริช

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
สมมติฐานในการวิจัย.....	9
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรสถานศึกษา (ภาษาจีน).....	11
ความสำคัญของภาษาจีน.....	11
วิสัยทัศน์ภาษาจีน.....	13
จุดประสงค์การเรียนรู้.....	14
ผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้.....	16
แหล่งการเรียนรู้.....	17
การประเมินผลการเรียน.....	18
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	19
หลักสูตรสถานศึกษาวิชาภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรียานุสรณ์.....	29
รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ.....	40
ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ.....	40
ความสำคัญและประโยชน์ของการรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ.....	41
ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ.....	42
บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติ.....	47

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ.....	48
ชุดกิจกรรม.....	51
ความหมายของชุดกิจกรรม.....	51
หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม.....	52
ประเภทของชุดกิจกรรม.....	53
องค์ประกอบชุดกิจกรรม.....	55
ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม.....	57
ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม.....	59
ประโยชน์ของชุดกิจกรรม.....	61
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	62
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	62
องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	63
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	64
เจตคติ.....	66
ความหมายของเจตคติ.....	66
องค์ประกอบของเจตคติ.....	67
ประเภทของเจตคติ.....	69
ปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติต่อการเรียนการสอน.....	70
บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน.....	72
การวัดเจตคติ.....	74
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	79
งานวิจัยต่างประเทศ.....	79
งานวิจัยในประเทศ.....	80

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 84
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง..... 84
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 85
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ..... 85
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 91
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 93
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 94
4	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 96
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 96
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 96
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 97
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 102
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย..... 102
	วิธีดำเนินการวิจัย..... 102
	สรุปผลการวิจัย..... 104
	อภิปรายผล..... 105
	ข้อเสนอแนะ..... 107
	บรรณานุกรม..... 108
	ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี..... 114
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ..... 115
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย..... 117
	ภาคผนวก ค รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4..... 125

สารบัญ (ต่อ)

ภาคผนวก	หน้า
ภาคผนวก ง แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ.....	192
ภาคผนวก จ ผลประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าเฉลี่ยก่อนเรียน - หลังเรียน.....	201
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	210

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	บุคคล สื่อ หนังสือ เอกสาร สถานที่.....	18
2	มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล.....	20
3	มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ.....	21
4	มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน.....	24
5	มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ.....	25
6	มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม.....	26
7	มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน.....	27
8	มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม.....	28
9	มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก.....	28
10	แสดงโครงสร้างรายวิชา วิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 (ภาคเรียนที่ 1).....	31
11	แสดงโครงสร้างรายวิชา วิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 (ภาคเรียนที่ 2).....	35
12	แสดงกำหนดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	92
13	ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	98

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร.....	99
15 แสดงคะแนนการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร.....	100
16 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของส่วนประกอบในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	202
17 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	203
18 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน.....	205
19 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	206
20 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร.....	208

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
2 วิสัยทัศน์ภาษาจีน.....	13

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ตามการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ข : 211)

นอกจากภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่ประชาชนทั่วโลกใช้เป็นจำนวนมากแล้ว ปัจจุบันนี้ภาษาจีนก็เป็นอีกภาษาที่มีผู้ให้ความสนใจและให้ความสำคัญอย่างมากเช่นกัน เนื่องจากระบบการค้าเศรษฐกิจโลก มีการเปลี่ยนแปลงประเทศมหาอำนาจทางตะวันตกเริ่มถดถอยอำนาจลง ในขณะที่ประเทศแถบเอเชียเริ่มรุ่งเรืองขึ้น โดยเฉพาะสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นตลาดใหญ่ที่นักธุรกิจจากนานาประเทศต้องการเข้ามาร่วมค้า ร่วมลงทุน เนื่องจากจำนวนผู้บริโภคสูงเป็นอันดับ 1 ของโลก สาธารณรัฐประชาชนจีนจึงมีบทบาทสำคัญในสังคมโลกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน ดังนั้น สิ่งสำคัญในการที่จะเข้ามามีบทบาททั้งด้านการค้า การลงทุนกับจีน อันดับแรกที่ต้องรู้ก็คือภาษาจีน ซึ่งขณะนี้ประเทศมหาอำนาจไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เกาหลี ให้ความสำคัญอย่างมากกับการเรียนภาษาจีน (ลี หยาง. 2554 : 1) เพื่อใช้ภาษาจีนเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสารเพื่อทำการค้าและพัฒนาประเทศ ประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี มีการติดต่อทำธุรกิจ ค้าขาย ทั้งทางด้านสินค้าการเกษตร ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ รวมทั้งทางการศึกษากับสาธารณรัฐประชาชนจีน (สุทธิยา รัตนมงคล. 2551 : 1) โดยเฉพาะหลายหน่วยงานได้ให้การสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาจีน เพราะการสื่อสารภาษาจีนได้จะส่งผลดีต่อตนเองในการเพิ่มขีดความสามารถ การแข่งขัน การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 1 - 2) ดังจะเห็นได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาจีน จึงกำหนดยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน และเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในสังคมเศรษฐกิจ ความรู้ รองรับการดำเนินงาน ซึ่งตามแผนมีเป้าหมายให้ประชาชนไทย

อย่างน้อย 500,000 คน มีความรู้ภาษาจีน สามารถสื่อสาร แสวงหาความรู้และใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพได้ (อุทัยวรรณ เถลิ้มชัย. ออนไลน์. 2553) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาที่กำหนดการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้สถานศึกษาสามารถจัดทำสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และให้ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่งที่ทางสถานศึกษาสามารถจัดให้มีการเรียนการสอนขึ้นตามดุลยพินิจของสถานศึกษานั้น ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551 : 2) ส่งผลให้สถานศึกษาหลายแห่งเปิดการเรียนการสอนภาษาจีน และจัดทำหลักสูตรภาษาจีนขึ้นในโรงเรียน

ถึงแม้ประเทศไทยจะให้ความสำคัญและส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน ทั้งการสนับสนุนจากผู้กำหนดนโยบาย งบประมาณ การเพิ่มจำนวนครูสอนภาษาจีน ทั้งครูคนไทยและอาสาสมัครชาวจีน จัดอบรมสัมมนาพัฒนาครูผู้สอนภาษาจีน และจัดการแข่งขันทักษะภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง แต่ผลการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังผลการวิจัยการศึกษาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับประถม - มัธยมศึกษาของศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2551 : บทคัดย่อ) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีความคิดเห็นว่าภาษาจีนเรียนยาก ผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่มีโอกาสได้เรียนภาษาจีนจากในสถานศึกษาหรือครอบครัวเป็นผู้สนับสนุน ถึงแม้จะเกิดจากการสมัครใจเรียนเองบางคนก็ยังคงเกิดความท้อแท้ระหว่างเรียน และละทิ้งการเรียนไป เพราะการเรียนภาษาจีนแตกต่างจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่ใช้ตัวอ่านและตัวเขียนเป็นตัวเดียวกัน สำหรับภาษาไทยเพียงนำพยัญชนะ สระ มาประสมกัน และเพิ่มวรรณยุกต์ก็สามารถออกเสียง และรู้ความหมายได้ แต่ภาษาจีนใช้ตัวอักษรจีนเป็นตัวโคด ๆ แยกระหว่างตัวอ่านและตัวเขียน ดังนั้นสำหรับนักเรียนที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีน ต้องเริ่มเรียนรู้จากการออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) ที่มีการยืมอักษรโรมัน เช่น b p m f a o e เป็นต้น มาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนเสียง แต่ระบบการออกเสียงนั้นเป็นระบบเสียงของภาษาจีนกลางเอง ไม่ใช่การออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ มีการผันเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียงและไม่ออกเสียงอีก 1 เสียง ซึ่งใกล้เคียงกับการผันเสียงวรรณยุกต์แบบของไทย อาจทำให้เกิดความสับสนได้ง่าย การเรียนภาษาจีนจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นคนทั่วไปจำนวนมากที่ปรารถนาจะเรียนภาษาจีนแต่พอเรียนไปแล้วจึงรู้สึกท้อแท้ เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาจีน เกิดความกลัวและอคติ เมื่อความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นไปในทางลบ เขาจะแสดงพฤติกรรมพยายามถอยห่างจากสิ่งนั้น (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 ก : 59) สรุปผลได้ชัดเจนว่า ถึงแม้จะเป็นคนทั่วไปที่มีโอกาสเรียนภาษาจีนหรือผู้เรียนที่ได้เรียนภาษาจีนในสถานศึกษา ก็มีโอกาที่จะล้มเลิกการเรียนภาษาจีนเนื่องจากเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาจีน ความรู้สึกที่ว่าภาษาจีนยาก เกิดความท้อแท้ ส่งผลให้

ไม่ยอมเรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ ซึ่งเมื่อเกิดเจตคติที่ไม่ดีมีผลการเรียนที่ย่ำแย่ ก็ส่งผลชัดเจน ได้เลยว่า ผู้เรียนจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนในที่สุด

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้พร้อมทั้งสามารถนำความรู้ที่มีไปใช้ได้ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ จึงขึ้นอยู่การจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ครูผู้สอนควรควรใช้เทคนิคการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง ๆ โดยเลือกรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสม และน่าสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีความสุขกับการเรียน เกิดความมั่นใจในการเรียนภาษาจีน คิดว่าตนเองสามารถเรียนภาษาจีน ได้ประสบความสำเร็จ และสามารถนำภาษาจีนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในอนาคตได้ โดยการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนว่าจะสอนใคร สอนทำไม สอนอย่างไร มีแหล่งเรียนรู้ใดบ้างและใช้การประเมินผลอย่างไร ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยการเลือกรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสม แล้วเขียนแผนการสอนที่ชัดเจน ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญที่มีประโยชน์ต่อครูผู้สอนมากในการจัดการเรียนรู้ เพราะเปรียบเหมือนเป็นการวางแผน เพื่อให้การสอนมีทิศทาง เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอนและต่อวิชาเรียน (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2550 : 201) ส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้ฝึกการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การทำงานร่วมกันเป็นทีมตามระบอบประชาธิปไตย ส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก ในการการตัดสินใจ ช่วยกันแก้ปัญหา เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ จึงเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ข : 4) การเรียนการสอนบทบาทสมมติ เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง หรือเลียนแบบสถานการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ (ทิตสนา แจมมณี. 2558 : 358) นอกจากช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง เกิดการเข้าใจในตนเองแล้ว ในขณะเดียวกันการที่ผู้เรียนได้สวมบทบาทของผู้อื่น ก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้ ผู้เรียนสามารถใช้เป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนได้อย่างลึกซึ้ง และในที่สุดผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ตาม

นำมาซึ่งการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมขึ้น ดังนั้นนอกจากจะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ยังสามารถนำมาซึ่งการปรับเปลี่ยนเจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทางที่เหมาะสม จากการเข้าใจสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นและนำมาอภิปรายถึงเหตุและผลเพื่อแก้ปัญหาเหตุการณ์นั้น (ศรีทธา เทียงเจริญ. 2545 : 10) ครูผู้สอนจึงสามารถนำรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ มาพัฒนาเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้

โดยปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่ดีและเจตคติที่มีต่อวิชาที่เรียน ดังเช่น งานวิจัยของ กมลวรรณ ศรีสุ โคตร (2554 : 83 - 86) พบว่าเจตคติของนักเรียนต่อวิชา เจตคติของนักเรียนต่อผู้สอน รูปแบบการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ธนาวรรณ ประจูดทะเลศรี (2555 : 95) พบว่า การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนของนักเรียนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้เนื้อหา ทักษะการทำงาน รวมทั้งมองเห็นคุณค่าในตัวเอง อันทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และวิไลรัตน์ ทาโส (2555 : 95) สรุปได้ว่า การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ดีส่งผลต่อเจตคติทำให้ผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น เพราะเจตคติเป็นพื้นฐานในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมมนุษย์ว่าจะไปในทิศทางบวกหรือทิศทางลบ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติมีหลายปัจจัยแต่ที่สำคัญ ได้แก่ ประสบการณ์บางอย่างที่ประทับใจมากทั้งทางด้านดีและด้านไม่ดี จากที่กล่าวมาถ้าเรานำรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีให้กับผู้เรียนเกิดการประทับใจในทางบวก ก็จะสามารถทำให้ผู้เรียนมีเจตคติต่อวิชาที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า สิ่งที่จะสามารถส่งเสริมประสิทธิภาพการสอนของครู ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ฝึกทักษะกระบวนการคิด การปฏิบัติการแก้ปัญหา และสะดวกต่อการนำไปใช้ได้จริงในห้องเรียน ซึ่งเป็นแนวทางที่ดีในการใช้ร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ เพื่อช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีนของผู้เรียนได้ คือ ชุกกิจกรรมซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตามความเหมาะสมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรีจัดประสบการณ์ให้ ผู้เรียนด้วยการให้แหล่งความรู้จากสื่อการสอนแบบต่าง ๆ และการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ (สุชานันท์ ทองดี. 2553 : 27) โดยชุกกิจกรรม เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ไขปัญหาในการเรียนของผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน (ถวัลย์ มาศจรัส. 2550 : 21) ดังเช่น งานวิจัยของหยาง ดัน (2553 : 77 - 81) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุกกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่เรียนชุกกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน

มีเจตคติต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมาก เพราะว่าในชุดกิจกรรมมีกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน ใช้สื่อกระตุ้น ให้เกิดการเรียนรู้ได้แก่ ภาพ ตุ๊กตา เกม การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จริง ทำให้ดึงดูดความสนใจ สร้างความกระตือรือร้นให้กับผู้เรียน นักเรียนได้ปฏิบัติจริง และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ก่อให้เกิดความสนุกสนาน ส่งผลให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ลือให้เห็นว่าแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีนของผู้เรียนได้นั้น คือ การที่ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น คือ รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนมากยิ่งขึ้น จากการได้ทำกิจกรรมหลากหลายกิจกรรมที่ประกอบอยู่ในชุดกิจกรรมซึ่งทำให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จนเกิดความเคยชิน และไม่กลัวที่จะพูดภาษาจีนมั่นใจในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี เป็นอีกโรงเรียนหนึ่งที่เปิดสอนภาษาจีน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายระดับชั้นละ 3 ห้องเรียน คือ ศิลป์ - ภาษาจีน 2 ห้องเรียน และวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน 1 ห้องเรียน ดังที่ได้ทราบแล้วว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่ยากและต้องอาศัยการท่องจำเป็นหลัก นักเรียนเกิดความรู้สึกว่ายากและเกิดความเบื่อหน่ายท้อแท้ในการเรียน จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเริ่มต้นจากการชอบภาษาจีน ถึงแม้จะรู้สึกว่ายาก แต่จะตั้งใจเรียนด้วยความชอบและเห็นคุณค่าของภาษาจีน โดยการนำรูปแบบการเรียนการสอนแสดงบทบาทสมมติมาใช้ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เพื่อที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีนของผู้เรียน โดยเลือกกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพราะเป็นกลุ่มที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีน ซึ่งเริ่มต้นใหม่ทั้งหมดตั้งแต่ระดับพื้นฐาน เพื่อที่จะสามารถสร้างพื้นฐานและเจตคติที่ดีต่อทางภาษาจีน ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริงในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของผู้เรียน ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ประโยชน์ของการวิจัย

ได้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสามารถเป็นแนวทางสำหรับครูหรือผู้ที่สนใจในการพัฒนาประยุกต์ใช้ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย เนื้อหาเกี่ยวกับ

1. เวลาและสภาพอากาศ
2. งานอดิเรก
3. คมนาคมและท่องเที่ยว
4. รวมกันหรือแยก

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษาจีน 2 ห้องเรียน และวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน 1 ห้องเรียน โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น 118 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4/13 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ซึ่งเป็นนักเรียนห้องเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน จำนวน 40 คน

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 9 สัปดาห์ เรียน สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาดำเนินการ 17 ชั่วโมง โดยไม่นับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เวลาที่ใช้ในการทดลองใช้เวลาเรียนปกติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังต่อไปนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดจากประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับจากกระบวนการเรียนการสอนของครูโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่สามารถประเมินหรือวัดค่าได้จากการทดสอบหรือสังเกตพฤติกรรม ซึ่งประเมินจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยประเมินให้ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านความรู้/ความจำ
2. ด้านความเข้าใจ
3. ด้านการนำไปใช้
4. ด้านการวิเคราะห์

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน หมายถึง สภาวะทางด้านจิตใจของบุคคล ความรู้สึก ความพอใจ ความชอบ ความไม่ชอบ ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ได้รับจากกระบวนการเรียนการสอนของครูโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยอาจจะเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อที่แตกต่างกันไป ซึ่งประเมินจากแบบวัดเจตคติ โดยประเมิน 4 ด้าน ได้แก่

1. การเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน
2. ความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน
3. ความสนใจในวิชาภาษาจีน
4. ประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มีการแสดงบทบาทแทนตัวบุคคล ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวรายละเอียดในเนื้อหาที่เรียนได้ดี ได้เพิ่มความรับผิดชอบร่วมกัน สามารถส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตนเอง โดยมีหลักการ 3 ขั้นตอนหลัก คือ 1) ขั้นเตรียมการแสดง 2) ขั้นแสดง และ 3) ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย เป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการแสดง มีดังนี้

1.1 กำหนดขอบเขตของเนื้อหาว่า จะใช้บทเรียนใดให้ผู้เรียนเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ อะไรคือปัญหาที่ต้องการเน้น ความคิดรวบยอดที่ต้องการคืออะไร บ่งออกมาให้ชัดเจน

1.2 กำหนดสถานการณ์และบทบาทที่จะแสดง สถานการณ์สมมติต้องให้ง่าย และชัดเจน โดยครูและผู้เรียนจะร่วมมือกันในการคัดเลือกตัวผู้แสดง ผู้กำกับการแสดง การจัดหา ตลอดจนการเขียนบทบาทสมมติขึ้น

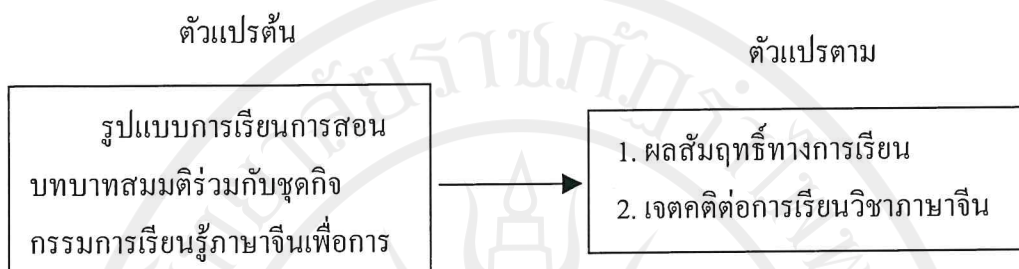
2. ขั้นแสดง ผู้แสดงจะต้องรู้บทบาทของตัวเอง แสดงให้เป็นไปตามธรรมชาติ ครอบคลุมเนื้อหาของบทเรียนเพียงพอแก่การนำมาวิเคราะห์และอภิปราย สรุปผล

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย ครูและผู้เรียน (ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์) ช่วยกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้แสดงว่า ได้แสดงท่าทางได้ถูกต้องใกล้เคียงความจริงเพียงใด ได้เนื้อหาถูกต้องหรือไม่ และการแสดงนั้นมีข้อบกพร่องหรือปัญหาอะไรบ้าง และควรจะแก้ปัญหานั้น ๆ อย่างไร โดยแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ ให้ไปสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่เป็นจริงอยู่ในสังคมปัจจุบัน ทำให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิดกว้างขึ้น และสามารถหาวิธีการแก้ปัญหานั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สภาพชีวิตของตนอย่างมีความหมาย รู้จักการแก้ปัญหาโดยอาศัยประสบการณ์ และเรียนรู้การปฏิบัติตนเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หมายถึง สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นำมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอน โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองในอนาคตได้

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษารายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาจีน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ การเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสาร ตำรา และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรสถานศึกษา (ภาษาจีน)

1.1 ความสำคัญของภาษาจีน

1.2 วิสัยทัศน์ภาษาจีน

1.3 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.4 ผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้

1.5 แหล่งการเรียนรู้

1.6 การประเมินผลการเรียน

1.7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.8 หลักสูตรสถานศึกษาวิชาภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรียานุสรณ์

2. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

2.2 ความสำคัญและประโยชน์ของการรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

2.3 ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

2.4 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติ

2.5 ข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

3. ชุดกิจกรรม

3.1 ความหมายของชุดกิจกรรม

3.2 หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม

3.3 ประเภทของชุดกิจกรรม

3.4 องค์ประกอบชุดกิจกรรม

- 3.5 ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม
- 3.6 ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม
- 3.7 ประโยชน์ของชุดกิจกรรม
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.2 องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. เจตคติ
 - 5.1 ความหมายของเจตคติ
 - 5.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 5.3 ประเภทของเจตคติ
 - 5.4 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติต่อการเรียนการสอน
 - 5.5 บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน
 - 5.6 การวัดเจตคติ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

หลักสูตรสถานศึกษา (ภาษาจีน)

โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ได้กำหนดหลักสูตรสถานศึกษาในวิชาภาษาจีน โดยกำหนดให้อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรดังกล่าวมีรายละเอียดเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาจีน วิสัยทัศน์ภาษาจีน ผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้ ฯลฯ ดังที่นำเสนอต่อไปนี้

ความสำคัญของภาษาจีน

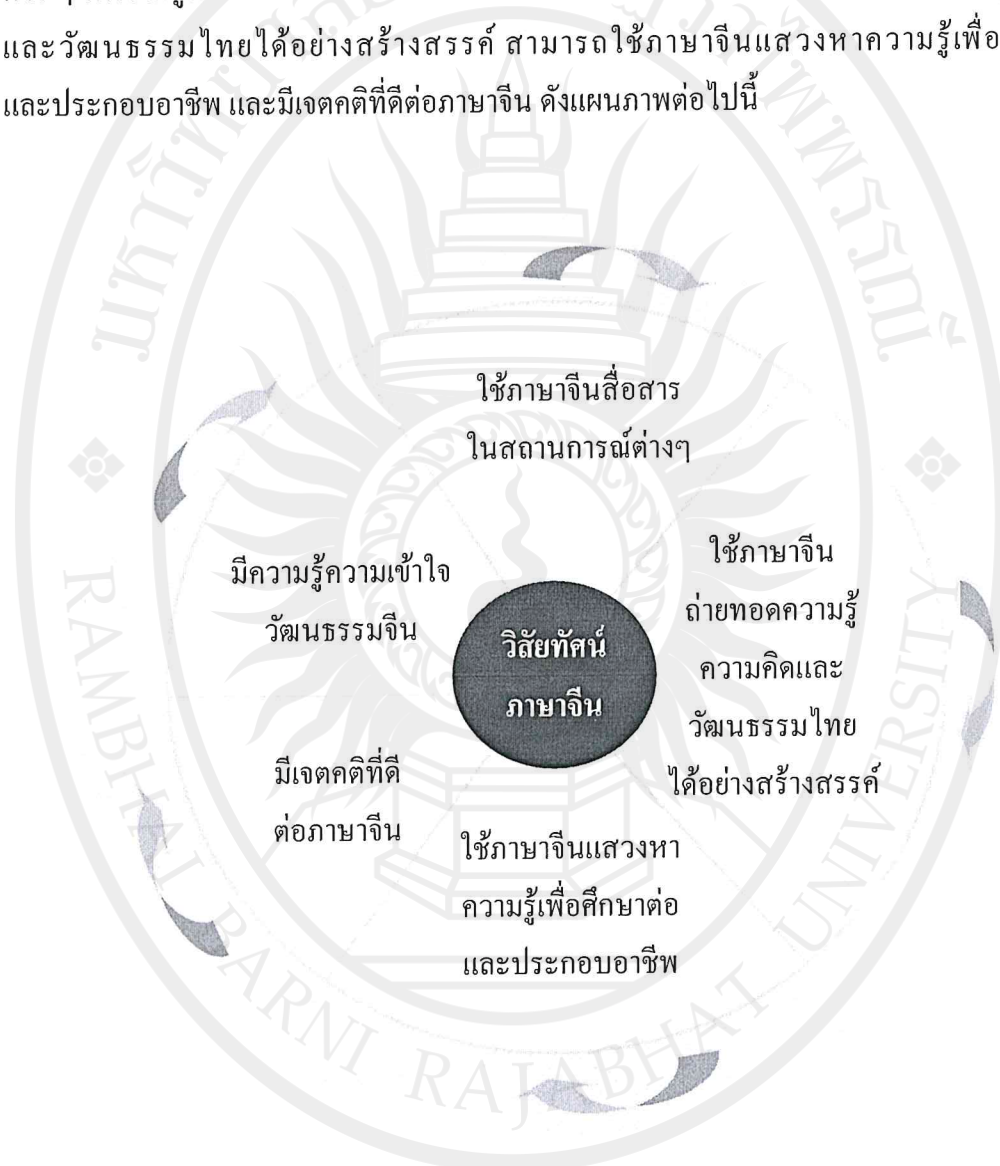
จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน คือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีน เพื่อสื่อสารกับชาวจีน หรือผู้คนที่ใช้ภาษาจีน ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์ และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เมื่อดำเนินการเรียนรู้อาชีพ นั่นคือ การดำเนินชีวิตด้วยเศรษฐกิจ การมีงานทำพร้อมมีรายได้ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ถือว่าเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนตัวให้มีความมั่นคง อันเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจชาติ ความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจนำมาซึ่งความมั่นคงในชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ในสังคมโลก ปัจจุบันและอนาคต ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสื่อสาร แม้บุคคลจะมีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายด้านในเชิงวิชาการหรือศาสตร์อื่นๆ แต่หากด้อยความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ ศักยภาพที่มีอยู่ย่อมเสมือนลดทอนลง ภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ๆ ล้วนเป็นภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งมีเศรษฐกิจเติบโตก้าวหน้าในประชาคมโลกอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ซึ่งคนทั่วโลกนิยมเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ การเรียนรู้ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและในสังคมโลก เพราะภาษาจีนมิใช่สื่อสารกันในประเทศจีนเท่านั้น หากมีผู้นิยมใช้กันทั่วโลก และมีผู้นิยมใช้กันมากที่สุด การส่งเสริมให้คนไทยสามารถใช้ภาษาจีนได้ จะส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีระหว่างประเทศ และการมีสัมพันธไมตรีอันดีกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น เมื่อกระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น ทันกับการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของโลกโลกาภิวัตน์ ซึ่งเกิดเสริมนิยมทางการค้า การพัฒนาเทคโนโลยี และการไหลเวียนสารสนเทศอย่างรวดเร็ว ทันทีที่ประกาศใช้หลักสูตร โรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐและเอกชนจำนวนมากจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อสร้างสังคมฐานเศรษฐกิจที่อาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือของการสื่อสารแต่ทว่ายังไม่มีหลักสูตรภาษาจีนโดยเฉพาะ สถานศึกษาต่างจัดทำหลักสูตรของตนเอง ตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบหลักสูตรคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และเป็นไปตามมาตรฐานสากลของเจ้าของภาษา รวมทั้งเพื่อให้การสื่อสารภาษาจีนของคนไทยมีประสิทธิภาพ จึงได้จัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นขั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 ก : 1 - 2)

วิสัยทัศน์ภาษาจีน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ภาษาจีน ให้ผู้เรียนใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน แล้วสามารถใช้ภาษาจีนถ่ายทอดความรู้ความคิด และวัฒนธรรมไทยได้อย่างสร้างสรรค์ สามารถใช้ภาษาจีนแสวงหาความรู้เพื่อศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 วิสัยทัศน์ภาษาจีน

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 2

จากภาพประกอบ 2 วิสัยทัศน์ภาษาจีน เป็นความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน แล้ว

สามารถใช้ภาษาจีนถ่ายทอดความรู้ ความคิด และวัฒนธรรมไทยได้อย่างสร้างสรรค์ สามารถใช้ภาษาจีนแสวงหาความรู้เพื่อศึกษาต่อและประกอบอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน

จุดประสงค์การเรียนรู้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีน ไว้ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 6 - 7)

การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐานตามสภาพที่เป็นจริง ตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาภาษาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว ผู้เรียนจะเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา การเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง จนสามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาจีน เมื่อเรียนรู้ด้วยระยะเวลาที่เพียงพอ และครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร โดยครูต้องทำความเข้าใจหลักสูตรและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เรามุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งขยายความโดยสังเขปได้ดังนี้

ความรู้ทางภาษา

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจการออกเสียงตั้งแต่หลักการเบื้องต้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกเสียงที่ดี สามารถเขียนตัวอักษร คำศัพท์ และใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง มีรายละเอียดดังนี้

1. รู้และเข้าใจการออกเสียง คือ รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อมเปรียบเทียบกับอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่องและการเปลี่ยนเสียง การแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อเข้าใจหลักการเบื้องต้นเช่นนี้จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยทำนองเสียงและน้ำหนักเสียงเพื่อสื่อความหมายพิเศษได้
2. รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ คือ รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ โดยเริ่มจากส่วนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำ และอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่าน รูป และความหมายของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดพื้นฐานและเส้นขีดพิเศษที่ใช้บ่อยของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำ ศัพท์ รู้ตัวอักษรเดี่ยวและอักษรประสมรู้หมวดคำ และส่วนประกอบของตัวอักษรจีน รู้วิธีประกอบ

ตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำ ศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้และเพิ่มพูน คำศัพท์ใหม่ ๆ จากเรื่องใกล้ตัวและเรื่องราวในชีวิตประจำวัน จนถึงเรื่องในสังคมวงกว้างและข้าม สาระวิชาสามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสารและสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษา ควรรู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500 - 600 คำ ส่วนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้ และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำ

3. รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ คือ รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เพราะคำศัพท์แต่ละคำ จะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกัน เมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์ จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำ วิเศษณ์ คำ กริยา กริยาช่วย การซ้ำคำกริยา และรู้ลำดับของคำ โครงสร้างและรูปประโยคที่ใช้บ่อย ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบ ประโยคความรวมประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อน ขึ้นเป็นลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้อง ตามระเบียบวิธีทางภาษาเพราะเมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้ว ไวยากรณ์ จะเป็นส่วนที่จัดเรียงคำ ลงในลำดับตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคำ นั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

ทักษะทางภาษา

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีน ในการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยของตนเอง ตั้งแต่สนทนาพื้นฐานระดับง่าย ๆ จนถึงการสื่อความหมายตรงตัว และความหมายแฝง มีรายละเอียดดังนี้

1. มีสมรรถนะทางภาษา คือ เข้าใจสามารถใช้ทักษะการสื่อสารและที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อำลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำสอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ความคิดเห็น สนทนาได้ตอบพุดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การเรียน สถานการณ์ ประเด็นทางสังคมและวัฒนธรรม

2. เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน เรื่องใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคมสภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต

3. เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝง จับใจความสำคัญใช้ ภาษากายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและขัดเกลาภาษาได้ อย่างเหมาะสม

ความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เปรียบเทียบถึงเหมือนหรือความแตกต่างของวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมจีน จนเกิดความรู้ความเข้าใจและอยู่ร่วมกันในสังคมได้ดี คือ ู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างกับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคล สำคัญ เทศกาล ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อศรัทธามารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ระบอบการปกครอง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงความเป็นชนชาติและวัฒนธรรมจีน

ผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้ภาษาจีน โดยผู้เรียนควรมีความรู้ความสามารถอย่างรอบด้าน เมื่อผู้จบหลักสูตรตามที่สถานศึกษาแต่ละที่กำหนด ทั้งหลักสูตรภาษาจีน 12 ปี (ป.1 - ม.6) หรือหลักสูตรภาษาจีน 6 ปี (ม.1 - ม.6) หรือหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - ม.6) โดยมีรายละเอียดดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 8 - 9)

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ ในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงคำ ประโยค ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ เหตุการณ์ ข่าว ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็นต่างๆ ข่าว เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องกิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็น

เกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และ โลก พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน อธิบายหรืออภิปรายเกี่ยวกับวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมและประเพณีของจีน เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ ลำนวน สุภาษิต และบทกลอนของภาษาจีนและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึกรูป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาจีนสืบค้น ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์และสรุปความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติเป็นภาษาจีน

9. มีทักษะการใช้ภาษาจีน (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเองครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และอื่น ๆ ที่จำเป็นตามสถานการณ์

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

แหล่งการเรียนรู้

สื่อการเรียนการสอนภาษาจีนหลักที่กระทรวงศึกษาธิการไทยจัดทำขึ้น โดยการสนับสนุนของกระทรวงศึกษาธิการจีน เพื่อใช้ในชั้นเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้แก่ หนังสือเรียนชุด “สัมพันธ์ภาษาจีน” พร้อมสื่อประกอบทั้งในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัล ที่ใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนชุดนี้ และหนังสือเรียน ชุด “ภาษาจีนสร้างสรรค์” นอกจากนี้ ยังมี สื่อการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาได้อีกหลายรายการ ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 11)

ตาราง 1 บุคคล สื่อ หนังสือ เอกสาร สถานที่

บุคคลบุคคล	สื่อ หนังสือ เอกสาร	สถานที่
<ul style="list-style-type: none"> • ครูผู้สอน • ครูชาวจีน • เพื่อนร่วมชั้นเรียน • พ่อแม่ ผู้ปกครอง และสมาชิกในครอบครัว • วิทยากรท้องถิ่น/ ภูมิปัญญาไทย • ชาวจีนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น • เพื่อนชาวต่างประเทศ • Pen-pal / e- pal 	<ul style="list-style-type: none"> • หนังสือตำรา (Textbooks) • หนังสืออ้างอิง (Dictionaries) • หนังสือสารคดี นิยาย บทละคร • สื่อจริง (Authentic Materials) ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - แผ่นพับ - ใบปลิว - โฆษณา - โปสเตอร์ - แผนที่ แผนที่ ภูมิ - สัญลักษณ์ เครื่องหมาย - รายการวิทยุ ทีวี ภาคภาษาจีน - ภาพยนตร์/ เพลงจีน • สื่อเทคโนโลยี ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - Computer - DVD/ VDO/ VCD - Software - Interactive media - Online resources เช่น <ul style="list-style-type: none"> http://www.chinesexp.com http://www.hanban.com 	<ul style="list-style-type: none"> • ห้องสมุดโรงเรียน • ห้อง Lap ทางภาษา • ห้องสมุดหมวดวิชา • มุมภาษาจีน • ห้องศูนย์การเรียนรู้ (Selfaccess) • สถานที่ทำการต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และรัฐวิสาหกิจ เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทำอากาศยาน โรงแรมต่าง ๆ กรมประชาสัมพันธ์ ธนาคาร ห้างร้าน ร้านค้า บริษัท ร้านหนังสือ ศูนย์หนังสือ ฯลฯ • สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ชาวจีนสนใจเข้าไปเยี่ยมชมเป็นประจำ เช่น วัด พิพิธภัณฑน์ โบราณสถาน สวนอุทยาน ฯลฯ • สถานทูตประเทศต่าง ๆ • องค์กรระหว่างประเทศ • สถาบันขงจื้อ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

การประเมินผลการเรียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดการประเมินผลการเรียนไว้ 3 ข้อ ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 12)

1. การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนต้องประเมินตามมาตรฐานการวัดระดับความรู้ และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม (ภาษาจีน) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ใช้รูปแบบวิธีการประเมินที่หลากหลาย เหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการสอน และสอดคล้องกับตัวชี้วัด ตามลักษณะการประเมินผลทางภาษา ดังแผนภูมิการประเมินผล 1
3. การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนต้องเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและให้กำลังใจ ผู้เรียนพัฒนาการเรียนภาษาจีน โดยพิจารณาจากความรู้ ความสามารถ ความคิดของผู้เรียน รวมทั้ง มีการวิเคราะห์ผลการประเมิน เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอน

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นเอกสารมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่จัดทำขึ้น ตามกรอบมาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้และรูปแบบตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยประยุกต์ปรับเปลี่ยน และเพิ่มเนื้อหาให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อให้ สถานศึกษานำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนของตน มีจำนวน 3 หลักสูตร ได้แก่ 1) หลักสูตรภาษาจีน 12 ปี (ป.1 - ม.6) 2) หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี (ม.1 - ม.6) และ 3) หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - ม.6) โดยในการวิจัยครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 จึงขอเสนอตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - 6) ดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ระดับชั้น ตัวชี้วัดชั้นปี และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 2 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	<p>1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำและ คำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ</p> <p>2. ระบุตัวอักษรพินอิน (拼音)</p> <p>อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง</p> <p>3. บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่วรรณคดี</p> <p>ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ</p>	<p>♦ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง ประกาศ และคำอธิบายง่าย ๆ ที่ใช้ในห้องเรียน</p> <p>ตัวอย่าง 跟我读、请坐、请脱鞋、这是.....、那是..... 现在上课、一起读、再说一遍、下课</p> <p>♦ หลักการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ การผันเสียงวรรณยุกต์ อ่านตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคภาษาจีนตามระบบพินอิน</p> <p>ตัวอย่าง - เสียงพยัญชนะ: b p m f - เสียงสระ: a o e - หลักการอ่านออกเสียง เช่น การเปลี่ยนเสียงของ 不 不要、不好 一 เช่น 一天一夜 - การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เสียงสาม เช่น 你好 - การอ่านพยางค์ที่ลงท้ายด้วยสระเสียง – er เช่น 一会儿、一点儿、玩儿 - การอ่านพยางค์วรรณยุกต์เสียงเบา เช่น 爸爸、妈妈 - การใช้พจนานุกรมแบบพินอิน เช่น wǒ-我</p> <p>♦ คำ กลุ่มคำ ประโยค หรือ ข้อความเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม</p> <p>คำศัพท์ 400 - 600 คำ</p> <p>♦ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ แผนผังแผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย</p> <p>ตัวอย่าง 图表、表格、符号、标志、肉、木瓜、牛奶、芒果</p>

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
4.	ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่าน ประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ	<ul style="list-style-type: none"> ♦ บทสนทนา บทอ่านสั้นๆ นิทานง่ายๆ ที่มีความยาวประมาณ 100 ตัวอักษร เช่น 龟兔赛跑、乌鸦喝水 守株待兔 ♦ การอ่านจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง (题目) ใจความสำคัญ (中心思想) รายละเอียดสนับสนุน (详述) ♦ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ♦ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล ตัวอย่าง 比、不比、不如、没有、跟.....(不)一样 越.....越.....、一边.....一边.....、先.....后..... “是.....的”句 A:你有什么想法? B:我想.....、我认为.....

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 3 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล	♦ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย (你好) กล่าวลา(再见) ขอบคุณ(谢谢) ขอโทษ(对不起) ชมเชย(很好) การพูดแทรกอย่างสุภาพ(对不起.....) การชักชวน(.....吧) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ตาราง 3 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>♦ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและบุคคลใกล้ชิดตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ใกล้ชิดตัว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของตนเอง ตัวอย่าง</p> <p>A: 您贵姓? B: 我姓王。 A: 你认识他吗? B: 我不认识他。 A: 这是什么? B: 这是中文书。 A: 他是哪国人? B: 他是泰国人。 A: 今天星期几? B: 今天星期二。</p>
	<p>3. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน</p>	<p>♦ คำสั่งง่าย ๆ คำขอร้อง คำแนะนำ คำขออนุญาตที่ใช้ในชีวิตประจำวัน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>起立、请坐、请问、劳驾，请让一下、她是我的同学 我可以去吗?、咱们周六去，好吗? -A: 你去哪里? B: 我去学校。 -A: 请问，银行在哪儿? B: 银行在学校对面。</p>
	<p>3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ</p>	<p>♦ ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ การขอและให้ความช่วยเหลือ การตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我要、想.....、我可以、能.....吗?、.....好吗? 好、不好、可以、不可以行、不行、有、没有 会、不会、喜欢、不喜欢 我想吃米饭和鱼。、请你帮我一下好吗? 请给我这本书，好吗?、我不会泰语。 那本书很有意思。、我不喝咖啡、我喝茶。、我想上洗手间。 A: 下午我们一起去吧。 B: 今天不行，我明天有考试。</p>

ตาราง 3 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	4. พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยายอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน	<p>♦ ประโยคหรือสำนวนภาษา ที่ใช้ขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน เช่น เรื่องเล่า บทความสั้น ๆ</p> <p>ตัวอย่าง 我想、觉得、认为..... A: 她是高中生吗? B: 不是, 她是大学生。</p>
	5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ	<p>♦ ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก และให้เหตุผล เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ</p> <p>ตัวอย่าง 我喜欢狗。、我不喜欢熊猫。、太好了。我们爱国王。、因为我要和朋友一起去旅游。因为我爸爸今年在泰国。</p>
	5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ	<p>♦ ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก และให้เหตุผล เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ</p> <p>ตัวอย่าง 我喜欢狗。、我不喜欢熊猫。、太好了。我们爱国王。、因为我要和朋友一起去旅游。因为我爸爸今年在泰国。</p>

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 4 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว	<p>♦ ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ความยาวของบทความไม่ต่ำกว่า 50 ตัวอักษร</p> <p>ตัวอย่าง 这是我爸爸，他是医生；这是我妈妈，她是护士；这是我叔叔，他是司机，那是我哥哥，他是高峰，他是学生。 每个星期天，奶奶带我去寺庙拜佛。 我去过两次中国。第一次去了北京，第二次去了上海。 现在泰国人非常喜欢学习汉语，学习汉语成了一种时尚。</p>
	2. พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่องที่ได้อาจการวิเคราะห์เรื่องหรือเหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ	<p>♦ การจับใจความสำคัญ คิดและถ่ายทอดเกี่ยวกับเรื่องที่ เป็นกิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>♦ ข้อความ บทสนทนา บทอ่าน นิทาน เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม เช่น ภาพยนตร์ กีฬา เพลง</p> <p>♦ การวิเคราะห์เรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่อง</p> <p>ตัวอย่าง 这故事告诉、教导我们.....</p>
	3. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	<p>♦ ประโยคและสำนวนภาษาในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล เกี่ยวกับ เรื่องใกล้ตัว กิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน</p> <p>ตัวอย่าง 我不太喜欢吃四川菜，因为太辣了。</p>

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

ตาราง 5 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของจีน	<p>♦ การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ระดับของภาษา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>你叫什么名字? 、您贵姓? 、你几岁? 你多大了? 、谢谢夸奖、多谢夸奖、不敢当哪里, 哪里、您过奖了、哪儿的话、差远了</p> <p>- มารยาทบนโต๊ะอาหาร เช่น การใช้ตะเกียบ ตำแหน่งที่นั่งในโต๊ะอาหารและในที่ประชุม</p> <p>- คำที่เป็นสิริมงคลและคำที่ไม่เป็นสิริมงคล</p> <p>- คำต้องห้าม เช่น 破、苦、死、穷、鬼、倒霉</p> <p>ไม่ใช้ในเทศกาลตรุษจีนและในงานมงคล</p>
	2. บอกชื่อ/คำศัพท์ และตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน	<p>♦ คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน เช่น ชื่อวันสำคัญ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม เพลง เกมภาษา ศิลปะการแสดง กีฬา</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>春节、中秋节、茶、饺子、包子、旗袍</p> <p>满月 - 中: 抓周、满月酒</p> <p>- 泰: 剃胎毛</p> <p>生日: 生日蛋糕、长寿面</p> <p>婚礼: 新郎、新娘</p> <p>葬礼: 悼念、花圈</p>
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	<p>♦ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การถักเชือก การตัดกระดาษ การเขียน ฟู่กันจีน บทบาทสมมุติ วันตรุษจีน วันขึ้นปีใหม่</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>剪纸、中国结、猜谜语、歌舞、书法、画画</p> <p>儿</p> <p>象棋、表演、朗诵、武术、中文电脑</p>

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

ตาราง 6 มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. บอกความแตกต่างระหว่าง การออกเสียงตัวอักษรคำวลี การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของ ภาษาจีนกับภาษาไทย	<p>♦ ความแตกต่างระหว่างตัวอักษร คำ วลี โครงสร้าง ประโยค ลำนวนภาษา ของภาษาจีนกับภาษาไทย ตัวอย่าง</p> <p>- ตัวอักษรจีน: วิธีการสร้างอักษรจีน/ ส่วนประกอบของ ตัวอักษรจีน</p> <p>- คำ: คำพ้องรูป - พ้องเสียง/ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน</p> <p>- วลี: โครงสร้างวลี เช่น 红车 (สีแดง + รถ) / รถสีแดง</p> <p>- ประโยค: ประโยคความเดียวที่มีส่วนขยาย ได้แก่ 主语、谓语、宾语、定语、状语、补语 เช่น 我在食堂吃饭。(ฉัน + อยู่ที่โรงอาหาร + กินข้าว) / ฉันกินข้าวที่โรงอาหาร</p> <p>- ประโยคความซ้อน ได้แก่ 并列复句、承接复句、递进复句、选择复句 因果复句、转折复句、条件复句、让步复句 目的复句、假设复句、紧缩复句</p> <p>- รูปประโยค 句式 “被”字句、“有”字句、“把”字句、 动句兼语句</p> <p>- เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>- ลำนวน-สุภาษิต-คติพจน์ เช่น 成语、谚语、俗 语、歇后语、座右铭</p> <p>ตัวอย่าง 亡羊补牢/วัวหายล้อมคอก 对牛弹琴/ตีซอให้ควายฟัง</p>

ตาราง 6 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
2.	บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย	<ul style="list-style-type: none"> ◆ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย เช่น ประเพณีวันแม่ วันเด็ก วันครู ตัวอย่าง 生活：四合院、饮食文化、中国乐器、体育、艺术 习俗：风水、送礼、吉祥数字、吉祥物、神仙 节日：儿童节、教师节、国庆节、劳动节、春节、宋干节

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตาราง 7 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การค้นคว้า การสืบค้น และการนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ◆ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - 数学 (加、减、乘、除) - 自然科学 (物理、化学、生物、天文学、地质) - 社会科学 (经济学、地理、历史、宗教与文化 (思想品德社会道德、好公民) - 泰语 - 外语 (英语、汉语、法语、日语、德语、阿拉伯语、梵巴语) - 卫生与体育 - 艺术 (手工艺、绘画、音乐、舞蹈) - 职业与科技

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตาราง 8 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา เช่น การทักทาย การแนะนำตนเอง เพื่อน ครอบครัว โรงเรียน ◆ นำคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา และบทความ ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์จริง

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตาราง 9 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.4	1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้น หรือค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การใช้ภาษาจีนในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ <p>ตัวอย่าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสืบค้นข้อมูล 查词典、查资料、上网、网上搜索、输入网址 - การกรอกแบบฟอร์ม 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍、学历、地址电子邮件

ตาราง 9 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
2.	เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน เป็นภาษาจีน	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การใช้ภาษาจีนในการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เช่น แผ่นพับแนะนำโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น การทำแผ่นปลิว ป้ายคำขวัญ ประกาศ นิตรรศการ การแข่งขันทักษะ ยุวมัคคุเทศก์ ◆ การนำเสนอข้อมูล ข่าวสารใน โรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาจีน <p>ตัวอย่าง</p> <p>制作标语、宣传册(板) 布告栏、制作中文网页 夏令营、展览、才艺比赛 小导游</p>

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 139 - 167

จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - 6) เป็นหลักสูตรที่เริ่มตั้งแต่ระดับพื้นฐาน และค่อย ๆ เพิ่มความยากตามระดับพัฒนาการและประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งกำหนดไว้เป็นมาตรฐานแกนกลาง สถานศึกษาแต่ละแห่งอาจกำหนดโครงสร้างเวลาเรียน และเป้าหมาย ความสำเร็จไม่เหมือนกัน สถานศึกษาจึงต้องประยุกต์หรือปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ให้สอดคล้องกับเป้าหมายและผลลัพธ์ที่ต้องการ

หลักสูตรวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรียานุสรณ์

หลักสูตรของ โรงเรียนศรียานุสรณ์ กำหนดให้วิชาภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เปิดเลือกเรียนวิชาภาษาจีนตามความสนใจของผู้เรียน โดยให้เลือกรับเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในห้องเรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษาจีน เรียนภาษาจีน 9 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมเรียนภาษาจีน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยมีวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ที่กำหนดให้นักเรียนทั้ง 2 แผนการเรียนได้เรียนเช่นเดียวกัน คือ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนศรียานุสรณ์ ได้จัดคำอธิบายรายวิชา และผลการเรียนรู้ รวมถึงโครงสร้างรายวิชา ตามกรอบตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - 6) ให้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน ผู้เรียนและชุมชน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

คำอธิบายรายวิชาและผลการเรียนรู้ มัธยมศึกษาปีที่ 4 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ชื่อรายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา จ31253

จำนวน 1.0 หน่วยกิต เวลา 2 ชม./สัปดาห์

วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จัดการเรียนการสอน 2 ภาคเรียน คือ ภาคเรียนที่ 1 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 และภาคเรียนที่ 2 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 โดยกำหนดคำอธิบายรายวิชาและผลการเรียนรู้เป็นปีการศึกษา ดังนี้

คำอธิบายรายวิชา

สนทนอย่างต่อเนื่องในเรื่องใกล้ตัว ประสบการณ์และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน โดยใช้คำศัพท์ต่าง ๆ และโครงสร้างประโยคตามหลักการออกเสียงภาษาจีน ฟัง พูด อ่าน เขียน ตัวอักษร คำศัพท์ จำนวน ประโยครูปแบบต่าง ๆ บทอ่านประเภทต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน ฟังพิมพ์อักษรจีนและคำพินอินจากคอมพิวเตอร์สร้างบทสนทนาอย่างง่าย ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมจีน ตอบคำถามจากการฟังและการอ่านประโยค บทสนทนา บทอ่าน ตามศักยภาพ ผู้เรียนเพื่อให้เกิดทักษะการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารด้วยโครงสร้างพื้นฐาน การใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนภาษาจีนหรือในการสืบค้นศัพท์จีนค้นคว้าข้อมูลง่าย ๆ จาก อินเทอร์เน็ต พูดขอและให้ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ผู้อื่นหรือกิจกรรมต่าง ๆ เข้าใจความเหมือน ความแตกต่างระหว่างภาษาจีน และภาษาไทยในเรื่องการออกเสียง โครงสร้างประโยคพื้นฐาน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยค และเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาจีนเพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพในอนาคต

ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องที่ฟังหรืออ่าน
2. ระบุดัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ และอ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
3. พิมพ์พินอินและอักษรจีนจากคอมพิวเตอร์
4. ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยคบทสนทนา บทอ่าน ตามศักยภาพผู้เรียน
5. โต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟังหรืออ่าน

6. ขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองเรื่อง ไกล่ตัวและเพื่อน
7. บอกความเหมือน และความแตกต่างระหว่างการออกเสียงอักษรจีน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยค ของภาษาจีนและภาษาไทย
8. ฟังและพูดอ่าน ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
9. ใช้ภาษาจีน เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องไกล่ตัว

ตาราง 10 แสดง โครงสร้างรายวิชา วิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 (ภาคเรียนที่ 1)

โครงสร้างรายวิชา						
ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
รหัสวิชา จ31253 วิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 เวลา 2 ชั่วโมง จำนวน 1.0 หน่วยกิต						
1.	สัทอักษร จีน (พินอิน)	ระบุหน่วยเสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ภาษาจีนได้ (ฟัง แล้วเขียนตามที่ ได้ฟัง) และ สามารถอ่าน ออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ ได้ถูกต้อง	การอ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ข้อความ ถูกต้องตามหลักการ ออกเสียง หลักการ สนทนา ทำให้ ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความเหมือน และแตกต่างระหว่าง หน่วย เสียงภาษาไทย และภาษาจีนทำให้ สามารถสื่อสารได้ อย่างมีประสิทธิภาพ	8	10	- ทักษะ การฟัง ข้อทดสอบ การฟัง - ทักษะ : การพูด การอ่าน ออกเสียง - สังเกต การออกเสียง ทุกครั้ง

ตาราง 10 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้า หน้า (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
2.	ฉัน และเธอ	สนทนาถาม - ตอบและเขียน บอกเกี่ยวกับ ตนเองแบบง่าย ๆ ได้	การใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์ จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน สถานศึกษา เช่น การทักทาย การแนะนำตนเอง เพื่อน ครอบครัว โรงเรียน	4	10	- ทักษะ การฟัง ข้อทดสอบ การฟัง - ทักษะ : การพูด สอบจับคู่ สนทนาตาม สถานการณ์ - สังเกต การออกเสียง ทุกครั้ง - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย
3.	ครอบครัว ของฉัน	สนทนาถาม - ตอบและเขียน แนะนำครอบครัว ของตนเองได้	การใช้โครงสร้าง ภาษาในการสื่อสาร ที่เหมาะสมเพื่อขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง เหตุการณ์ ต่าง ๆ ในชีวิต ประจำวัน ทำให้เกิด ความรู้ความเข้าใจ ในวิธีการสื่อสาร ที่เหมาะสมกับ กาลเทศะ หรือสถานการณ์	4	5	- ทักษะ : การพูด สอบจับคู่ สนทนา ตามสถาน การณ์ที่เรียน

ตาราง 10 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
4.	อาหาร	สนทนาถาม - ตอบและเขียน เกี่ยวกับความ ต้องการของตน เองในการสั่ง อาหารและ เครื่องดื่มแบบ ง่าย ๆ ได้	การใช้โครงสร้าง ภาษาในการสื่อสาร ที่เหมาะสมเพื่อขอ และให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง และ ผู้อื่น เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในวิธีการ สื่อสาร ที่เหมาะสม กับกาลเทศะหรือ สถานการณ์	4	5	- ทักษะ : การฟังและ การพูด ทดสอบการ แสดงบทบาท สมมติตาม สถานการณ์ ที่เรียน - สังเกตการ ออกเสียง ทุกครั้ง
		สอบกลางภาค		2	20	
5.	ตัวเลขใน สถานการณ์ ต่างๆ	สนทนาถาม – ตอบและเขียน ตัวเลขใน สถานการณ์ ต่าง ๆ ได้	การรู้ตัวเลขเป็น พื้นฐานของ องค์ความรู้อื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อ การสื่อสารในชีวิต ประจำวัน - ตัวเลข 数词 - เบอร์โทรศัพท์ 电话号码	5	10	- ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 10 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้อ	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
6.	ใช้คอมพิวเตอร์ พิมพ์ภาษา จีน	ใช้คอมพิวเตอร์ พิมพ์ภาษา จีนและเพื่อการค้น คว้าได้	การรู้วิธีการพิมพ์ ภาษาจีนเพื่อใช้ ทำงานค้นคว้าจาก internet ทำให้เกิด ความรู้ความเข้าใจ เห็นประโยชน์และ เกิดทัศนคติที่ดีต่อ การเรียนภาษาจีน	5	10	ทักษะการใช้ คอมพิวเตอร์ พิมพ์ภาษาจีน (ปฏิบัติ) ข้อสอบ กำหนดเนื้อหา และพิมพ์ให้ ถูกต้อง ตรงเวลา
7.	ประวัติ ส่วนตัว	กรอกแบบฟอร์ม ประวัติส่วนตัว ได้	การรู้ข้อมูล แบบฟอร์มต่าง ๆ และปฏิบัติตามได้ ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในวิธีการ สื่อสารและเป็น ประโยชน์ต่อการสื่อ สารและศึกษาต่อ	5	10	ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ เขียนกรอก แบบฟอร์ม ประวัติ ส่วนตัว
สอบปลายภาค				2	20	
รวมตลอดภาค				40	100	

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 11 แสดงโครงสร้างรายวิชา วิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 (ภาคเรียนที่ 2)

โครงสร้างรายวิชา						
รหัสวิชา จ31254	วิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2	ภาคเรียนที่ 2	เวลา 2 ชั่วโมง	จำนวน 1.0 หน่วยกิต	กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	
ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4						
ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
1.	ห้องเรียน ของฉัน	สนทนาถาม - ตอบและเขียน แนะนำห้องเรียน แบบง่ายๆ ได้	การใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์ จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน สถานศึกษา เช่น การทักทาย การแนะนำตนเอง เพื่อน ครอบครัว โรงเรียน	4	5	- ทักษะ : การฟัง ข้อทดสอบ การฟัง - ทักษะ : การพูด สอบจับคู่ สนทนาตาม สถานการณ์ ที่เรียน - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย
2.	ชีวิตใน โรงเรียน	สนทนาถาม - ตอบและเขียน บรรยายเกี่ยวกับ การเรียนแบบ ง่ายๆ ได้	การใช้โครงสร้าง ภาษาในการสื่อสาร ที่เหมาะสมเพื่อขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง เหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความรู้	4	5	- ทักษะ : การฟัง ข้อทดสอบ การฟัง - ทักษะ : การพูด สอบจับคู่

ตาราง 11 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้อ	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
3.	พูดและ เขียนวัน สำคัญ	พูดและเขียน วันสำคัญที่ควร ทราบได้	ความเข้าใจในวิธีการ สื่อสารที่เหมาะสม กับกาลเทศะ หรือสถานการณ์ การใช้โครงสร้าง ภาษาในการสื่อสาร ที่เหมาะสมเพื่อขอ และให้ข้อมูล เกี่ยวกับวันเดือน ของวันสำคัญไทย จีน ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจใน วัฒนธรรมประเพณี ที่เหมือนและแตกต่าง ของไทยจีน	8	10	สนทนาตาม สถานการณ์ ที่เรียน - สังเกตการ ออกเสียง ทุกครั้ง - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย - ทักษะ : การพูด สอบจับคู่ สนทนาตาม สถานการณ์ ที่เรียน
สอบกลางภาค				2	20	

ตาราง 11 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
4.	อาชีพ	สนทนาถาม - ตอบและเขียน บอกเกี่ยวกับ อาชีพที่อยาก เป็นได้	นำคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา และ บทความที่ได้เรียนรู้ มาประยุกต์ใช้ตาม สถานการณ์จริง	5	10	- ทักษะ : การฟังและ การพูด ทดสอบการ แสดงบทบาท สมมติตาม สถานการณ์ ที่เรียน - สังเกตการ ออกเสียง ทุกครั้ง - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย
5.	เวลาและ สภาพ อากาศ	สนทนาถาม - ตอบและเขียน บอกเวลาและ สภาพอากาศ แบบง่าย ๆ ได้	พูดหรือเขียนให้ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือ สำนวนภาษาในการ นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง	5	10	- ทักษะ : การฟังและ การพูด ทดสอบการ แสดงบทบาท สมมติตาม สถานการณ์ ที่เรียน

ตาราง 11 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้อ	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
6.	งานอดิเรก	สนทนาถาม – ตอบและเขียน บอกเกี่ยวกับ งานอดิเรกของ ตนเองแบบง่ายๆ ได้	พูดและเขียนเพื่อ แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผล สั้น ๆ ประกอบ	5	10	- สังเกตการ ออกเสียง ทุกครั้ง - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย - ทักษะ : การฟังและ การพูด ทดสอบการ แสดงบทบาท สมมติตาม สถานการณ์ ที่เรียน - สังเกต การออก เสียงทุกครั้ง - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 11 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)	วิธีการ วัดผล ประเมินผล
7.	คมนาคม และ ท่องเที๋ย ว	สนทนาถาม - ตอบและเขียน บอกเกี่ยวกับ การเดินทาง และทิศทาง แบบง่าย ๆ ได้	เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้ เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรม ของจีน	5	10	- ทักษะ : การฟังและ การพูด ทดสอบการ แสดงบทบาท สมมติตาม สถานการณ์ ที่เรียน - สังเกต การออกเสียง ทุกครั้ง - ทักษะ : การเขียน ข้อทดสอบ ปรนัย
		สอบปลายภาค		2	20	
		รวมตลอดภาค		40	100	

ที่มา : โรงเรียนศรียานุสรณ์. 2559 : 80 - 87

จากหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ในวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดทำขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังที่กล่าวมาแล้ว มีการกำหนดผลการเรียนรู้ที่ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ออกเสียงคำ กลุ่มคำ ข้อความถูกต้องตามหลักการออกเสียง หลักการสนทนาอย่างง่ายได้ โดยเริ่มจากการเรียนรู้ศัพท์อักษรจีน (พินอิน) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของหลักการออกเสียงภาษาจีน หลังจากนั้นเริ่มเรียนรู้คำศัพท์ง่าย ๆ และประโยคสนทนาพื้นฐาน ในเรื่องใกล้ตัว

การทักทาย การแนะนำตนเอง แนะนำเพื่อน การใช้ชีวิตในโรงเรียน สื่อสารบอกความต้องการของตนเองอย่างง่ายได้ โดยการใช้ตัวเลข การซื้อขาย การสั่งอาหาร กิจกรรมที่ทำเป็นงานอดิเรก การบอกอาชีพ รวมถึงเรื่องทั่วไปที่สามารถใช้คำศัพท์ที่เชื่อมโยงกันได้ เช่นการบอกเวลาและสภาพอากาศ การคมนาคมและท่องเที่ยว วันสำคัญของจีน ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรม ประเพณีที่เหมือนและแตกต่างของไทยและจีน หลักสูตรมีการเพิ่มเติมให้ผู้เรียนได้เรียนการใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์ภาษาจีน เพื่อการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม ทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงข้อมูลในเรื่องที่ตนเองสนใจ หรือหาข้อมูลในเรื่องที่ตนเองไม่เข้าใจเพิ่มเติมได้ การจัดการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้เรียนจะเกิดความรู้ความเข้าใจ เห็นประโยชน์และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีนได้

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ เป็นวิธีสอนหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออก ในทุก ๆ ด้านผ่านทางการแสดงบทบาทสมมติ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติไว้ดังนี้

อินทรา บุญยาทร (2542 : 98) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ คือผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น โดยแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 160) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ คือวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง มาให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้งและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

ทศนา แคมมณี (2558 : 358) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการใช้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน

และนำเอกสารแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

เทเลอร์ และวอลฟอร์ด (Tayler and Walford. 1974 : 70) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ คือ การจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ เป็นการเปิดโอกาสให้ได้สวมบทบาทในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อฝึกว่าตนควรมีพฤติกรรมแบบใดจึงจะแก้ปัญหาได้ดีที่สุด

รูบิน และคนอื่น ๆ (Rubin and et al. 1983 : 41) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ สำคัญต่อพัฒนาการทางความคิดและทางสังคมของเด็ก ให้โอกาสเด็กเปลี่ยนวัตถุและสถานการณ์ และเน้นทักษะด้านกระบวนการคิด พิจารณาสถานการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้านในเวลาเดียวกัน

จากความหมายของนักการศึกษาที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยให้นักเรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความนึกคิดของตน ทั้งทางด้านพฤติกรรมความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ผ่านการแสดงออก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น จนสามารถนำมาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสม และฝึกการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่อาจขึ้นในอนาคตได้ เพื่อที่จะสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

ความสำคัญและประโยชน์ของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

การศึกษาในปัจจุบัน อยู่ท่ามกลางกระแสเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ทันกับกระแสโลกาภิวัตน์เพราะฉะนั้นในระบบการศึกษา จึงเกิดเป็นนวัตกรรมและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาที่ทันสมัยมากขึ้น ทำให้ครูผู้สอนต้องปรับกลยุทธ์ทางการสอน ควรใช้เครื่องมือที่เป็นสื่ออุปกรณ์เทคโนโลยีสมัยใหม่กันมากขึ้นเพื่อให้ทันยุคทันเหตุการณ์ แต่ก็ไม่ควรละเลยวิธีสอนและรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอันหลากหลาย ที่มีมาแต่ดั้งเดิมด้วย เพราะยังคงมีความสำคัญ และใช้ได้ผลดีต่อการสร้างให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ในปัจจุบัน โดยที่ผู้สอนสามารถใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาสมัยใหม่มาช่วยในการผสมผสานปรับปรุงพัฒนาเทคนิคการสอนที่มีมาอยู่เดิมให้ดูทันสมัยใช้งานง่ายและสะดวกเร็วขึ้นได้

วิธีการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ (Role Play) เป็นวิธีการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่ควรนำมาใช้แม้ว่าปัจจุบันเราจะมีเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาที่ก้าวไกลไปเพียงใดก็ตาม เพราะยังเชื่อมั่นว่าการเรียนการสอนด้วยรูปแบบที่มีมาแล้วแต่ดั้งเดิมอย่างเช่นบทบาทสมมติ

สามารถนำพาให้ผู้สอนให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนที่ดีมีประสิทธิภาพได้ ซึ่งแม้ไม่ใช่รูปแบบวิธีการเรียนการสอนที่เป็นของใหม่ แต่ก็ยังมีความสำคัญ ไม่ล้าสมัย ยังเป็นที่นิยมในการนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่อย่างใด และยังเป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่สามารถจัดได้ว่าเป็นศาสตร์การสอนได้ศาสตร์หนึ่งเนื่องจากมี วัตถุประสงค์ และขั้นตอนของวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นระบบชัดเจน เพราะการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ช่วยสะท้อนความรู้สึกรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่อยู่ภายในของผู้เรียนออกมา ทำให้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่เปิดเผยออกมา และนำมาซึ่งการศึกษาทำความเข้าใจกันได้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง เกิดการเข้าใจในตนเอง ในขณะเดียวกัน การที่ผู้เรียนสวมบทบาทของผู้อื่นก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน นำมาซึ่งการปรับเปลี่ยนเจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรมของตน ให้เป็นไปในทางที่เหมาะสม (โชตรัศมิ์ จันทน์สุคนธ์. 2550 : 28 - 35) ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ของบทบาทสมมติสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาการเรียนการสอนในการเรียนการสอนหลายกลุ่มสาระ เพราะการแสดงบทบาทสมมติมาช่วยสะท้อนความรู้ ความคิดพฤติกรรมแสดงออกในตัวผู้เรียนผ่านเนื้อหาบทเรียนที่นำมาจัดแสดงเป็นบทบาทสมมติได้เป็นอย่างดี

ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ขั้นตอนรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ไว้หลากหลายขั้นตอนดังต่อไปนี้

อินทิรา บุญยาทร (2542 : 98) อธิบายถึงขั้นตอนของวิธีการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติ มี 4 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการสอน ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง และขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป แต่ละขั้นมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

1. กำหนดจุดประสงค์ให้แน่ชัดว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไรจากการแสดง

2. เตรียมสถานการณ์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ โดยเขียนแล้วมอบให้ผู้เรียนหรือเล่าให้ผู้เรียนฟัง ส่วนรายละเอียดให้ผู้เรียนคิดเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการสอน

1. นำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติโดยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนเข้ามาในบทเรียน เล่าเรื่องราว กำหนดสถานการณ์สมมติ ฯลฯ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการแสดง และร่วมกันหาทางแก้ปัญหา

2. เลือกผู้แสดง

2.1 เลือกแบบเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดง เพราะรู้ดีถึงปัญหาและวิธีแก้ไข

2.2 เลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะคุณสมบัติเหมาะสม มีความสามารถตามบทบาทที่ต้องการ

2.3 เลือกอาสาสมัครเพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนและการตัดสินใจ

3. เตรียมความพร้อมของผู้แสดง เมื่อเลือกผู้แสดงได้แล้วผู้สอนต้องใช้เวลาผู้แสดงได้เตรียมตัว โดยให้กำลังใจ ขจัดความตื่นเต้นประหม่า ฯลฯ

4. เตรียมจัดการการแสดงซึ่งต้องเป็นไปอย่างง่าย ๆ ประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากร

5. เตรียมผู้ชมโดยทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าควรจะสังเกตอะไรบ้างจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน กำหนดเป็นหัวข้อหรือจัดทำแบบสังเกตการณ์เตรียมไว้ให้พร้อมเพื่อให้ผู้ชมบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง ๆ ไป

6. เมื่อทุกฝ่ายพร้อมก็ให้เริ่มแสดง การแสดงจะต้องปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ขัดกลางคัน

7. การตัดบท ผู้สอนจะต้องตัดบทหรือหยุดการแสดงเมื่อการแสดงผ่านไปพอสมควร ไม่ปล่อยให้เยิ่นเย้อ วิธีการตัดบทควรทำเมื่อ

7.1 การแสดงให้ข้อมูลแก่ผู้ชมเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายได้

7.2 สามารถเดาเหตุการณ์ต่อไปได้ถูกต้อง

7.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้ เพราะความเข้าใจผิดในบทบาทและอื่น ๆ

7.4 การแสดงยืดเยื้อ ผู้ชมหมดความสนใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญยิ่งในการสอน เพราะจะช่วยรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนตามที่ได้สังเกตเห็นเพื่อนำมาอภิปรายจนเกิดเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับตนเอง ขั้นนี้ผู้สอนจะต้องเตรียมคำถามไว้เป็นแนวทางสำหรับตนเองในการที่จะกระตุ้นผู้เรียนให้คิดและอภิปรายร่วมกัน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ชี้แจงให้ผู้แสดงและผู้ชมว่า การอภิปรายจะเน้นที่เหตุผลและพฤติกรรมที่แสดงออกมา ไม่ชี้เน้นที่ใครแสดงดีไม่ดียังไร

2. สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดง

3. สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้ชมการแสดง

4. ให้กลุ่มผู้แสดงและกลุ่มผู้ชมวิเคราะห์เหตุการณ์ เสนอความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป เมื่อจบการอภิปรายผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์ หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังเรียน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์จะช่วยทำให้ผู้เรียนได้แนวความคิดกว้างขวางขึ้นและเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปนั้นเป็นเรื่องจริง ก่อให้เกิดแนวความคิดรวบยอดที่สามารถเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น

ไสว พักขาว (2544 : 195) กล่าวว่า ขั้นตอนของวิธีการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติว่าเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนจากเรื่องราวที่ครูสมมติขึ้นซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกคิดและแสดงความรู้สึกในสถานการณ์ที่ตนเองสวมบทบาทอยู่มีขั้นตอนการสอน ประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง ครูจะบอกวัตถุประสงค์ และความคาดหวังจากการเรียนรู้จากบทบาทสมมติที่สร้างขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นคัดเลือกผู้แสดง ครูคัดเลือกผู้แสดงที่เต็มใจและมีความกล้าแสดงออก และมีแววเป็นนักแสดงที่ดีแล้วให้ทำการฝึกซ้อม

ขั้นที่ 3 ขั้นจัดฉาก ครูจะให้ผู้เรียนช่วยกันออกแบบฉากให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

ขั้นที่ 4 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ครูจะบอกบทบาทของผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรบ้าง เช่น การแสดงบทบาทของผู้แสดง ข้อคิด และข้อเสนอที่ได้จากการชม

ขั้นที่ 5 ขั้นแสดงและการตัดการแสดง ครูให้ผู้แสดง แสดงบทบาทสมมติเป็นนักศึกษาที่ฝึกสอนและนักเรียนตามเรื่องที่กำหนด และเมื่อเวลาผ่านไปพอสมควรเมื่อเห็นว่าผู้ชมได้ข้อมูลเพียงพอแล้วจึงสั่งให้ยุติการแสดง

ขั้นที่ 6 ขั้นอภิปรายและประเมินผล ครูให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายอย่างเสรีจากเรื่องที่ได้ชมการแสดงทั้งเห็นด้วยและไม่เป็นด้วยในพฤติกรรมของผู้แสดง

ขั้นที่ 7 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป ครูให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของแต่ละคนในชีวิตจริงเพื่อให้ผู้เรียนมีแนวคิดที่กว้างขวางมากขึ้นและช่วยกันสรุปเป็นข้อความรู้ที่ได้จากการเรียน

ขั้นที่ 8 ขั้นสรุปอ้างอิง

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 37 - 40) ได้เสนอขั้นตอนของวิธีการจัดการเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติมี 5 ขั้นตอน ในแต่ละขั้นตอนมีวิธีการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการสอน เป็นการเตรียมใน 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่

1. เตรียมจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติให้แน่ชัดและเฉพาะเจาะจงว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไรบ้างจากการแสดง

2. เตรียมสถานการณ์สมมติ เพื่อให้ผู้เรียนฟังโดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้การเตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมตินี้อาจเตรียมเขียนไว้อย่างละเอียดเพื่อมอบให้แก่ผู้เรียนหรือเตรียมเฉพาะสถานการณ์เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟัง ส่วนรายละเอียดผู้เรียนต้องคิดเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการสอน จัดแบ่งย่อยได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม โดยผู้สอนอาจใช้วิธีโยนประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน เล่าเรื่องราว หรือสถานการณ์สมมติ ชี้แจงประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติ และการร่วมกันช่วยกัน แก้ปัญหา

2. เลือกผู้แสดง เมื่อผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมแล้วผู้สอนจะจัด ตัวผู้แสดงในบทบาทต่าง ๆ ในการเลือกตัวผู้แสดงนั้นอาจใช้วิธีดังนี้

2.1 เลือกอย่างเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดง เขาได้รู้สึกในปัญหา และเห็นวิธีแก้ปัญหา

2.2 เลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะคุณสมบัติ มีความสามารถเหมาะสมกับบทบาท ที่กำหนดให้

2.3 เลือกผู้แสดงโดยให้อาสาสมัคร เพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียน การตัดสินใจ

3. การเตรียมความพร้อมของผู้แสดง เมื่อเลือกผู้แสดงได้แล้ว ผู้สอนควรใช้เวลา ผู้แสดง ได้เตรียมตัวและตกลงกันก่อนการแสดง ผู้สอนควรช่วยให้กำลังใจ ช่วยจัดความตื่นตัว ประหม่า และความวิตกกังวลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้แสดงได้แสดงอย่างเป็นธรรมชาติ

4. การจัดการการแสดง การจัดการการแสดงอาจจะจัดแบบง่าย ๆ คำนึงถึงความประหยัด งบประมาณและทรัพยากร เช่น อาจสมมติโดยการเลือน โตะเพียงตัวเดียว เพราะการจัดการนี้เป็นเพียง ส่วนประกอบย่อยของการแสดง

5. การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ในขณะที่ผู้แสดงเตรียมตัว ผู้สอนควรได้ใช้เวลานั้นเตรียม ผู้ชมด้วย โดยควรทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ และอภิปรายในภายหลัง ผู้สอนอาจเตรียมหัวข้อการสังเกต หรือจัดทำแบบสังเกตการณ์เตรียมไว้ให้ พร้อมแล้วเลือกผู้สังเกตการณ์ช่วยกันดู และบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อย ๆ ไป

6. การแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วจึงเริ่มแสดง การแสดงนี้ควรปล่อยให้ไปตาม ธรรมชาติ ผู้สอนและผู้ชมไม่ควรเข้าขัดกลางคัน นอกจากนี้ในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ ในขณะที่แสดงผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงและผู้ชมอย่างใกล้ชิด

7. การตัดบท ผู้สอนหรือผู้กำกับควรตัดบทหรือหยุดการแสดงเมื่อการแสดงผ่านไป เป็นเวลาพอสมควร ไม่ควรปล่อยให้การแสดงเยิ่นเย้อเกินไปจะทำให้เสียเวลาและผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรจะทำเมื่อ

7.1 การแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายได้

7.2 ผู้ชมและผู้แสดงพอจะเล่าได้ว่า เรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามีการแสดงต่อไป

7.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้ เพราะเกิดความเข้าใจผิดบางประการหรือเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไป

7.4 การแสดงยึดเชื้อไม่ยอมจบหรือจบไม่ลง และผู้ชมหมดความสนใจที่จะชมการแสดงจนจบเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง (ขั้นประเมินผล) ขั้นนี้ถือเป็นขั้นที่สำคัญยิ่งในการสอน เพราะเป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้สังเกตเห็นและนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายจนเกิดเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับตนเอง ในขั้นนี้ครูควรเตรียมคำถามต่าง ๆ ไว้เป็นแนวทางสำหรับตนเอง ที่จะใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และอภิปรายร่วมกันโดยทั่ว ๆ ไปวิธีการที่ใช้ในการดำเนินการในขั้นนี้ มีดังนี้

1. ชี้แจงให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเข้าใจว่า การอภิปรายจะเน้นที่เหตุผลและพฤติกรรมที่ผู้แสดงได้แสดงออกมาไม่ใช่เน้นที่ใครแสดงดีไม่ดียังไร

2. สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดผู้แสดง

3. สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม

4. ให้กลุ่มผู้แสดงและผู้ชมวิเคราะห์เหตุการณ์ เสนอความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกัน โดยครูอาจใช้คำถามต่าง ๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ข้อสำคัญข้อหนึ่งที่ครูพึงระวังในการดำเนินการอภิปรายก็คือ ครูควรแสดงความเป็นประชาธิปไตย ให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ในการคิดตัดสินใจ ไม่ประเมินค่าตัดสิน ความคิดเห็นของผู้เรียน อันอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริง

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม หลังจากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดงแล้ว กลุ่มอาจจะเสนอแนวทางใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจ ครูอาจจะให้มีการแสดงเพิ่มเติมก็ได้ แต่ถ้การแสดงเพิ่มเติมนี้ไม่จำเป็น ครูสามารถข้ามขั้นไปถึงขั้นที่ 5 เลยก็ได้

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป หลังจากอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงแล้วครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ได้ศึกษาแก่กันและกัน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้แนวความคิดกว้างขวางขึ้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่เรียนนั้นเกี่ยวข้องกับความจริง จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะหาข้อสรุป หรือได้แนวความคิดรวบยอดที่ตนสามารถเข้าใจได้อย่างดี

จากการศึกษาของนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติ ไว้หลายรูปแบบ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกัน โดยสังเกตได้ว่ามีหลักการ 3 ขั้นตอนหลัก คือ 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นแสดง และ 3) ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล โดยนักการศึกษาบางอาจมีการแยกย่อยเพิ่มเติมออกไป เช่น แยกส่วนของขั้นแสดง เป็นขั้นคัดเลือกผู้แสดง, ขั้นจัดฉาก,

ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ขั้นแสดงและการจัดการแสดง เป็นต้น โดยผู้ศึกษาสรุปจากการศึกษาของนักการศึกษาเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการ มีดังนี้

1.1 กำหนดขอบเขตของปัญหาว่า จะใช้บทเรียนตอนใดให้ผู้เรียนเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ อะไรคือปัญหาที่ต้องการเน้นความคิดรวบยอดที่ต้องการคืออะไร บ่งออกมาให้ชัดเจน

1.2 กำหนดสถานการณ์และบทบาทที่จะแสดง สถานการณ์สมมติต้องให้ง่ายและชัดเจน โดยครูและผู้เรียนจะร่วมมือกันในการคัดเลือกตัวผู้แสดง ผู้กำกับการแสดง การจัดหา ตลอดจนการเขียนบทบาทสมมติขึ้น

2. ขั้นแสดง ผู้แสดงจะต้องรู้บทบาทของตนเอง แสดงให้เป็นไปตามธรรมชาติ ครอบคลุมเนื้อหาของบทเรียนเพียงพอแก่การนำมาวิเคราะห์และอภิปราย สรุปผล

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย ครูและผู้เรียน (ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์) ช่วยกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้แสดงว่า ได้แสดงท่าทางได้ถูกต้องใกล้เคียงความจริงเพียงใด ได้เนื้อหาถูกต้องหรือไม่ และการแสดงนั้นมีข้อบกพร่องหรือปัญหาอะไรบ้าง และควรจะทำอย่างไร โดยแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ ให้ไปสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่เป็นจริงอยู่ในสังคมปัจจุบัน ทำให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิดกว้างขึ้น และสามารถหาวิธีการแก้ปัญหาใน ๓ ประการนั้น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สภาพชีวิตของตนอย่างมีความหมาย รู้จักการแก้ปัญหาโดยอาศัยประสบการณ์ และเรียนรู้การปฏิบัติตนเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

การจัดเรียนรู้โดยการใช้บทบาทสมมติจำเป็นต้องศึกษาขั้นตอนของการจัดกิจกรรมให้เข้าใจเพราะเป็นกิจกรรมที่กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนและครูผู้สอน ดังที่ ลีวีรธรรม ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2540 : 105) กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนไว้ว่า ความสำเร็จของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติประการหนึ่งขึ้นอยู่กับผู้สอน ในฐานะที่ผู้สอนเป็นผู้จัดการ ในการวางแผนการเรียนการสอน บทบาทและหน้าที่ของผู้สอนในการทำให้การสอน โดยการแสดงบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพ คือ

1. กำหนดเหตุการณ์หรือปัญหา ซึ่งโดยทั่วไปเป็นหน้าที่ของผู้สอน เมื่อกำหนดปัญหาแล้วจะนำไปเสนอแก่ผู้เรียนรวมทั้งเลือกตัวผู้แสดงด้วย สำหรับกรณีนี้เป็นการแสดงบทบาทสมมติที่ต้องเตรียมตัวมาก่อน

2. เป็นผู้สรุปบทเรียน ภายหลังจากการอภิปรายสิ้นสุดลง

3. เป็นผู้คอยช่วยเหลือในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน

4. ผู้สอนจะต้องยอมรับพฤติกรรมหรือบทบาทที่ผู้เรียนแสดงออกไม่มีการประเมินกิริยาหรือบทบาทต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นเสรีภาพของผู้แสดง

5. ช่วยผู้เรียนหาข้อสรุปและเลือกทางออก
6. ช่วยส่งเสริมและให้กำลังใจแก่ผู้เรียนในการหาทางออกหรือการแสดงบทบาทสมมติ
7. ช่วยชี้ประเด็นที่สำคัญ ๆ ในการเรียน
8. เสนอแนวทางการนำความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่เรียนไปแล้วกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ในสังคม

ลิฟวิงสโตน (Livingstone. 1983 : 94) กล่าวถึง บทบาทใหม่ของครู ในขณะที่นักเรียนแสดงบทบาทสมมติไว้ 5 ประการ คือ

1. เป็นผู้สังเกตการณ์ตามจุดต่าง ๆ รอบห้อง
2. มีส่วนร่วมในการแสดงด้วย โดยแสดงบทบาทที่ไม่เด่นนักเพื่อจะได้มีโอกาสสังเกตการณ์กระทำได้อย่างใกล้ชิด
3. เขียนหัวข้อที่จะแสดงได้ก่อนเริ่มแสดง แต่ละกลุ่มมักจะมีข้อคิดเห็นที่ต่างกัน ในกรณีที่เกิดการโต้แย้งกันก็จะยุติด้วยการชี้ให้เห็นข้อตกลงที่เขียนเอาไว้
4. ปัญหาเรื่องที่จะแสดงอาจเป็นเรื่องที่นักเรียนเป็นผู้คิดหรือกำหนดขึ้น
5. ขณะที่นักเรียนแสดงครูจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง ยกเว้นเมื่อนักเรียนต้องการความช่วยเหลือ ครูจึงจะเข้าไปช่วยในฐานะบทบาทของตัวละครตัวหนึ่งที่ไม่ใช่ตัวครู

บทบาทผู้เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

1. เป็นผู้แสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้สอนกำหนด
2. เป็นผู้สังเกตการณ์
3. เป็นผู้ชม
4. เป็นผู้แสดงความคิดเห็นหรือร่วมอภิปรายและสรุป

สรุปได้ว่าในวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ บทบาทที่สำคัญของผู้สอนคือ ผู้ชี้แนะและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนเท่านั้น ทุกอย่างในการดำเนินเรื่องเป็นบทบาทและหน้าที่ของผู้เรียนที่รับบทในสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเป็นผู้แสดง ผู้สังเกตการณ์ ผู้ชม และผู้ที่สรุปและอภิปรายผลได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

บุญชม ศรีสะอาด (2541 : 61 - 62) กล่าวถึง ข้อดีและจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

ข้อดีของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. ช่วยให้เกิดความเข้าใจว่าคนอื่นอาจคิด รู้สึก และปฏิบัติอย่างไร เห็นอกเห็นใจคนอื่น
2. ใช้ช่วยในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3. ผู้เรียนได้รับการเตรียมสำหรับสถานการณ์จริงที่จะเผชิญ
4. กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
5. สามารถใช้พัฒนาทักษะทางสังคม
6. ใช้ในการสอนหรือประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย หรือทั้งสองประการ
7. ผู้แสดงบทบาทเรียนรู้การจัดระบบความคิด และการตอบสนองโดยฉับพลัน
8. ฝึกการใช้ระบบสื่อสารจากการปฏิบัติมากกว่าจากการใช้ถ้อยคำ

ข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. ใช้เวลามาก
2. นักเรียนเก่งมักผูกขาดสถานการณ์
3. ผู้ที่ขาดทักษะที่จำเป็น เช่น ขี้อาย พูดคิดอ้าง จะรู้สึกไม่สบายใจและเป็นปัญหา
4. ผู้เรียนบางคนไม่สามารถแสดงบทบาทตามกำหนดได้
5. ถ้าไม่สามารถเชื่อมโยงการแสดงบทบาทสมมติกับบทเรียนให้กับผู้เรียนได้ก็จะทำ

กิจกรรมทั้งหมดนี้คือยคุณค่า

อินทิรา บุญยาทร (2542 : 100 - 101) กล่าวถึง ข้อดีและจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

ข้อดีของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. ส่งเสริมบทเรียนให้สนุกสนานเพลิดเพลิน
2. ทำให้เข้าใจเรื่องราวรายละเอียดในเรื่องได้ดี
3. ช่วยในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ เกิดความคิดสร้างสรรค์
4. ช่วยฝึกฝนการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ

ข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. ใช้เวลามาก
2. ผู้เรียนบางคนไม่สามารถแสดงบทบาทตามที่กำหนดไว้
3. มีปัญหาในเรื่องคุมชั้นเรียน ผู้เรียนจะสับสนวุ่นวายในการจัดเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ

ทำให้ผู้สอนมีภาระเพิ่มขึ้น

อภิรักษ์ ใจเที่ยง (2550 : 163) กล่าวถึง ข้อดีและจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

ข้อดีของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. ส่งเสริมให้บทเรียนน่าสนใจ และผ่อนคลายความเครียด
2. สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

3. สร้างเสริมความสามัคคี และช่วยให้เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ได้ดีขึ้น
4. ช่วยฝึกฝนแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้เรียน
5. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน ได้ลึกซึ้งขึ้น
6. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการปรับหรือเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม รวมทั้งปฏิบัติตนในสังคม ได้เหมาะสม

ข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. วิธีสอน โดยใช้บทบาทสมมติต้องใช้เวลามาก โดยเฉพาะในชั้นอภิปราย ผู้สอนจึงควรวางแผนและเตรียมการให้รัดกุม
2. วิธีสอน โดยใช้บทบาทสมมติอาจพบปัญหาในเรื่องการควบคุมชั้น ห้องเรียนมักเกิดความวุ่นวายสับสนอันเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการแสดง ผู้สอนต้องวางแผนให้รัดกุม และพยายามฝึกระเบียบวินัยให้ผู้เรียนตั้งแต่ในระยะแรก

ทิสนา แจมมณี (2558 : 48) กล่าวถึง ข้อดีและจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

ข้อดีของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น ได้เรียนรู้ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรม ของตน
3. เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจและแก้ปัญหา
4. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
5. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียน ได้เรียนรู้ อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

ข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร
2. เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุม หากจัดการไม่พอดี อาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้
3. เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ของผู้สอน หากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ไม่ รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคน และไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้น อาจเกิดเป็นปัญหาต่อเนื่องไปได้
4. เป็นการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถของครูในการแก้ปัญหา เนื่องจากการแสดง ของผู้เรียนอาจไม่เป็นไปตามความคาดหมายของผู้สอน ผู้สอนจะต้องสามารถแก้ปัญหาหรือปรับ สถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราว รายละเอียดในเรื่องได้ดี ส่งเสริมบทเรียนให้สนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์ สังคม เกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา มีความรับผิดชอบร่วมกันเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตนเอง สามารถช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ตัดสินใจและแก้ปัญหาในอนาคตได้ดี แต่ก็มีข้อจำกัดสำคัญอยู่ที่เวลาการแสดงบทบาทบางครั้งใช้เวลามาก บางครั้งต้องมีการฝึกซ้อมเรียนแสดง ผู้สอนจะมีภาระเพิ่มขึ้นต้องฝึกให้สามารถแก้ปัญหาหรือปรับสถานการณ์ควบคุมชั้นเรียน เข้าใจความต้องการ อารมณ์ ความรู้สึกของผู้เรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการจัดการเรียนการสอน

ชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมเป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบหนึ่ง ที่รวบรวมสื่อ กระบวนการ และกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในการเรียนรู้ได้ดีขึ้น เรียนรู้ได้ตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ความหมายของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรม มาจากคำว่า Instructional Package หรือ Learning Package เดิม ใช้คำว่า “ชุดการสอน” เพราะเป็นสื่อที่ครูนำมาใช้ประกอบการสอน แต่ต่อมาแนวคิดในการจัดการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น นักการศึกษาจึงเปลี่ยนมาใช้คำว่า “ชุดการเรียน” (Learning Package) บางท่านเรียกรวมกันว่าชุดการเรียนการสอน เพราะการเรียนรู้เป็นกิจกรรมของนักเรียน และการสอนเป็นกิจกรรมของครู ดังนั้น กิจกรรมของครูกับนักเรียนที่เกิดขึ้นคู่กัน จะได้พบคำว่า “ชุดกิจกรรม” (Activity Package) (สุชานันท์ ทองดี. 2553 : 26) ซึ่งมีนัยความหมายของ “ชุดการสอน” ที่เป็นคำศัพท์และนิยาม ที่ใช้ตั้งแต่แรกเริ่มที่ริเริ่มและให้นิยามโดย ชัยยงค์ พรหมวงศ์ โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คำว่า “ชุดกิจกรรม” ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้คือ

บุญเกื้อ คอรวาเวช (2542 : 91) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า เป็นสื่อการสอน ชนิดหนึ่งของสื่อประสม (Multi-media) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อ เนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วย เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ โดยจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ แล้วแต่ผู้สร้างจะสร้างขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้สอนเกิดความมั่นใจที่พร้อมจะสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551 : 117 - 118) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า ชุดกิจกรรม เป็นสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิต และการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับหน่วยเรื่อง และวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

วีระ ไทยพานิช (2551 : 174) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า ชุดกิจกรรมเป็น เทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างหนึ่งเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาและเป็นสื่อประสม เพราะเป็น ประสบการณ์เรียนรู้ที่ต้องใช้สื่อหลายอย่างระบบการผลิตที่สื่อหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กัน และมีคุณค่า ส่งเสริมซึ่งกันและกันเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สื่อประสม

แคปเฟอร์ และแคปเฟอร์ (Kapfer and Kapfer, 1972 : 3 - 10 ; อ้างอิงใน เพลินจิตต์ เวฬุวรรณวรกุล, 2550 : 14) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า เป็นรูปแบบการสื่อสารระหว่าง ครูและนักเรียน ซึ่ง ประกอบด้วยคำแนะนำที่ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้พฤติกรรม ที่เป็นผลของการ เรียนรู้และเนื้อหาที่นำมาสร้างเป็นชุดการเรียนรู้ นั้น ได้มาจากขอบข่ายของความรู้ ที่หลักสูตรต้องการ ให้นักเรียนได้เรียนรู้ เนื้อหาจะต้องตรงและชัดเจนที่จะสื่อความหมายให้ผู้เรียน ได้เกิดพฤติกรรม ตามเป้าหมายของการเรียน

ฮุสตัน (Houston, 1977 : 10 ; อ้างอิงใน วรวิทย์ นิเทศศิลป์, 2551 : 268) ได้ให้ความหมาย ของชุดกิจกรรมไว้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดของประสบการณ์ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับ นักเรียนเพื่อสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายเฉพาะซึ่งชุดการสอนอาจมีรูปแบบต่าง ๆ กัน

จากความหมายของชุดกิจกรรมดังกล่าว สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อการสอนที่ครูสร้างขึ้น เพื่อนำมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอน โดยการกำหนดจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ช่วยให้ ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเอง ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม ไว้ดังนี้

ทิสนา แคมมณี (2558 : 51) ได้เสนอหลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรมว่า ต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา โดยให้รายละเอียดไว้ดังนี้

1. กฎการเรียนรู้ของธอร์น ไคค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด คือสิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัด หรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตาม ที่ไม่ได้ รับการฝึกหัด หรือทอดทิ้งไปนานแล้วย่อมจะทำได้ไม่ดี

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึก จึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยาก ไม่ง่ายจนเกินไป และควรมีหลาย ๆ แบบ

3. การจูงใจนักเรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการดึงดูด ความสนใจ ของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก และช่วยยั่วให้ติดตามต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่เกิดความเบื่อหน่าย การพัฒนาชุดกิจกรรมเป็นงานที่ละเอียด ต้องอาศัยความรอบคอบ ความเข้าใจ เพื่อให้ได้ชุดกิจกรรมที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการเรียนการสอน อย่างสมบูรณ์

บัทส์ (Butts 1974 : 85 ; อ้างอิงใน สุชานันท์ ทองดี. 2553 : 29) ได้เสนอหลักการ และทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม คือ

1. ก่อนที่จะสร้างต้องกำหนดโครงร่างคร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร มีวัตถุประสงค์อะไร

2. ศึกษางานด้านเชิงพฤติกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำ

3. เขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย ๆ โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ของผู้เรียน

4. แจกวัตถุประสงค์ที่จะใช้ในกิจกรรมแต่ละตอนให้เหมาะสมกับชุดฝึก

5. กำหนดอุปกรณ์ที่ใช้ในชุดฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม

6. กำหนดเวลาที่ใช้ในชุดฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม

7. กำหนดการประเมินว่าจะประเมินผลก่อนหรือหลังเรียน

จากหลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม นี้ สรุปได้ว่า การสร้าง ชุดกิจกรรมจะต้องกำหนด จุดมุ่งหมายที่แน่นอน เน้นคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ของผู้เรียนที่มีความต้องการ ความถนัดและความสามารถไม่เท่าเทียมกัน จึงต้องสร้างให้เหมาะสม คือ ไม่ยาก ไม่ง่ายจนเกินไป มีความน่าสนใจ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเภทของชุดกิจกรรม

ประเภทของชุดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง หรือชุดกิจกรรมที่ครูเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับนักเรียน สามารถแบ่งได้หลายประเภท ซึ่งมีนักการศึกษา แบ่งประเภทของชุดกิจกรรม ไว้ดังนี้

บุญเกื้อ คอรวาเวช (2542 : 94 - 97) ได้แบ่งชุดกิจกรรมออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยาย เป็นชุดกิจกรรมสำหรับผู้สอน ใช้สอนผู้เรียนที่เป็น กลุ่มใหญ่ หรือเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการปูพื้นฐานให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ ได้รู้และเข้าใจ ในเวลาเดียวกัน มุ่งเน้นการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดกิจกรรมสำหรับผู้เรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม เล็ก ๆ ประมาณ 5 - 7 คน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนที่บรรจุไว้ในชุดกิจกรรมแต่ละชุดที่จะฝึก ทักษะในเนื้อหาสาระที่เรียนและให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินงานร่วมกัน

3. ชุดกิจกรรมแบบรายบุคคล หรือชุดกิจกรรมตามเอกัตภาพ เป็นชุดกิจกรรมสำหรับผู้เรียนเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือ ผู้เรียนต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง อาจเรียนที่โรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ ส่วนมากมักจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้ทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเองได้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 52 - 53) ได้แบ่งชุดกิจกรรมออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบคำบรรยายของครู เป็นชุดการสอนสำหรับนักเรียนกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการสอนที่มุ่งเน้นการปูพื้นฐานให้ทุกคนรับรู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนี้ลดเวลาในการอธิบายของครูผู้สอนให้พุดน้อยลง เพิ่มเวลาให้นักเรียน ได้ปฏิบัติมากขึ้น โดยใช้สื่อที่มีอยู่พร้อมในชุดกิจกรรม การเรียนรู้ในการนำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ สิ่งสำคัญคือสื่อที่นำมาใช้จะต้องให้นักเรียน ได้เห็นชัดเจนทุกคนและมีโอกาสได้ใช้ครบทุกคนหรือทุกกลุ่ม

2. ชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมกลุ่มหรือชุดการสอนสำหรับการเรียนเป็นกลุ่มย่อย เป็นชุดการสอนต่าง ๆ ที่บรรจุไว้ในชุดการสอนแต่ละชุดมุ่งที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียน โดยให้นักเรียนมีโอกาสร่วมกันชุดการสอนชนิดนี้มักใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม

3. ชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้รายบุคคลหรือตามเอกัตภาพ เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือนักเรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความต้องการและความสนใจของตนเองอาจจะเรียนที่โรงเรียนหรือเรียนที่บ้านก็ได้ จุดประสงค์หลักคือ มุ่งทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาเพิ่มเติมและนักเรียนสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเองได้

สรุปได้ว่า ประเภทของชุดกิจกรรม สามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภท ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยายของครู 2) ชุดกิจกรรมแบบกลุ่ม และ 3) ชุดกิจกรรมแบบรายบุคคลหรือตามเอกัตภาพ โดยในการสร้างชุดกิจกรรมจึงควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับผู้เรียนเป็นหลัก เช่น ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยายของครู ใช้สื่อที่มีอยู่พร้อม เพื่อลดเวลาในการอธิบายของครูผู้สอน เพิ่มเวลาให้นักเรียน ได้ปฏิบัติมากขึ้น ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มกิจกรรม มุ่งให้นักเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5 - 7 คน ให้นักเรียนมีโอกาสร่วมกันในการฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียน ส่วนชุดกิจกรรมแบบรายบุคคลเหมาะสำหรับการเรียนด้วยตนเอง นักเรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง และสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเองเป็นต้น เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการเรียนการสอน

องค์ประกอบชุดกิจกรรม

นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 52) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของชุดกิจกรรมว่ามี 4 ประการ ได้แก่

1. คู่มือครู เป็นคู่มือหรือแผนการสอนสำหรับผู้สอนใช้ศึกษาและปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ซึ่งมีรายละเอียดชี้แจงไว้อย่างชัดเจน เช่นการนำเข้าสู่บทเรียน การจัดชั้นเรียน บทบาทนักเรียน เป็นต้น ลักษณะของคู่มืออาจจัดทำเป็นเล่มหรือแผ่นพับก็ได้

2. คำสั่งหรือบัตรงาน เป็นเอกสารที่บอกให้นักเรียนประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้บรรจุอยู่ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ บัตรคำสั่งหรือบัตรงานจะมีครบตามจำนวนกลุ่มหรือจำนวนนักเรียน ซึ่งจะประกอบด้วยคำอธิบายในเรื่องที่จะศึกษา คำสั่งให้นักเรียนประกอบกิจกรรมและการสรุปบทเรียน การจัดทำบัตรคำสั่งหรือบัตรงานส่วนใหญ่นิยมใช้กระดาษแข็งขนาด 6 x 8 นิ้ว

3. เนื้อหาสาระและสื่อการเรียนประเภทต่าง ๆ จัดในรูปของสื่อการสอนที่หลากหลาย อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

3.1 ประเภทเอกสารสิ่งพิมพ์ เช่นหนังสือวารสารบทความใบความรู้ (Fact Sheet) ของเนื้อหาเฉพาะเรื่องบทเรียนโปรแกรม เป็นต้น

3.2 ประเภทโสตทัศนูปกรณ์เช่นรูปภาพแผนภาพแผนภูมิสมุดภาพสไลด์ (Slide) เทปบันทึกเสียง วิดีทัศน์ (Video) ซีดีรอม (CD - Rom) โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เป็นต้น

4. แบบประเมินผล เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดและประเมินความรู้ด้วยตนเองทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนอาจจะเป็นแบบทดสอบชนิดจับคู่เลือกตอบหรือกาเครื่องหมายถูกต้องได้

ทิศนา แคมมณี (2558 : 10 - 12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของชุดกิจกรรมว่ามี ดังนี้

1. ชื่อชุดกิจกรรม หมายถึง ชื่อกิจกรรมส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้

2. ชื่อหน่วย หมายถึง หัวข้อย่อยที่ประกอบขึ้นเป็นชุดกิจกรรม ส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้

ทางด้านวิทยาศาสตร์ในแต่ละชุดกิจกรรม

3. คำชี้แจง สำหรับนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมในชุดกิจกรรมหมายถึงข้อแนะนำในการเรียนรู้ด้วยตนเองจากชุดกิจกรรมของนักเรียน

4. สาระการเรียนรู้ หมายถึง เนื้อหารายละเอียดของหน่วยการเรียนรู้ในชุดกิจกรรม

5. ตัวบ่งชี้ในการเรียนรู้ หมายถึง การระบุพฤติกรรมการเรียนรู้ของเนื้อหาในหน่วยย่อยของชุดกิจกรรมตามที่หลักสูตรกำหนด

6. เวลาที่ใช้ หมายถึงระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละหน่วยของชุดกิจกรรม
7. กิจกรรมการเรียนรู้ในหน่วย หมายถึง การกำหนดงานที่จะให้นักเรียนปฏิบัติ
8. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้กับการเรียนการสอนในชุดกิจกรรม
9. การประเมินผล หมายถึง การทดสอบความสามารถของนักเรียนหลังจากเรียนด้วยหน่วยการเรียนรู้ในชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2553 : 120) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของชุดกิจกรรมว่ามี 4 ส่วน ได้แก่

1. คู่มือครูสำหรับใช้ชุดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้และคู่มือสำหรับผู้เรียนที่ต้องเรียนจากชุดกิจกรรม
2. เนื้อหาสาระ สื่อการเรียนรู้ โดยจัดให้อยู่ในรูปของสื่อแบบประสม หรือกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่ม และรายบุคคล ตามจุดประสงค์การเรียนรู้
3. คำสั่ง คำชี้แจง หรือการมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินงานให้กับผู้เรียน
4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ที่ได้จากการวัดด้วยแบบทดสอบต่าง ๆ

คาร์ลลี (Cardarelli, 1973 : 150; อ้างถึงใน เพลินจิตต์ เวฬุวรรณวรกุล, 2550 : 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของชุดกิจกรรม ไว้ว่าประกอบด้วย

1. หัวข้อ
2. หัวข้อย่อย
3. จุดมุ่งหมายหรือเหตุผล
4. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
5. การทดสอบก่อนการเรียน
6. กิจกรรมการเรียน
7. คำถามทบทวนและแนวทางในการตอบ
8. การทดสอบย่อย
9. การทดสอบขั้นสุดท้าย

จากองค์ประกอบของชุดกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมควรประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่ 4 ส่วน คือ 1) คู่มือครูสำหรับใช้ชุดกิจกรรม 2) เนื้อหาสาระ สื่อการเรียนรู้ 3) คำสั่ง คำชี้แจง หรือการมอบงาน และ 4) การประเมินผล ในส่วนของผู้วิจัย ในงานวิจัยนี้ส่วนที่ 2 และ 3 จัดไว้ในแผนการเรียนรู้ จึงสรุปองค์ประกอบของชุดกิจกรรมที่สำคัญ 3 ส่วน คือ 1) คู่มือการใช้ชุดกิจกรรม 2) เนื้อหาสาระหรือแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยของชุดกิจกรรม ซึ่งระบุ

เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนปฏิบัติ 3) การวัดและประเมินผลด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม

ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมมีความสำคัญมากที่จะส่งผลให้ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพ โดยมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

จันทร์จิรา รัตน์ไพบูลย์ (2549 : 48) ได้กล่าวว่า การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องรู้จักการสร้างชุดกิจกรรมว่ามีการดำเนินการอย่างไร ซึ่งขั้นตอนมีดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหา ได้แก่ การกำหนดหน่วย หัวเรื่อง และมโนคติ

ขั้นที่ 2 การวางแผน วางแผนล่วงหน้า กำหนดรายละเอียด

ขั้นที่ 3 การผลิตสื่อการเรียนเป็นการผลิตสื่อประเภทต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแผน

ขั้นที่ 4 หาประสิทธิภาพเป็นการประเมินคุณภาพของชุดการสอน โดยนำไปทดลองใช้ ปรับปรุงให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 53 - 55) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมไว้ 11 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเรื่องเพื่อทำชุดการสอน อาจจะกำหนดตามหลักสูตรหรือกำหนดเรื่องให้มีขั้นมาก็ได้ การจัดแบ่งเรื่องย่อยจะขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาวิชาและลักษณะของการใช้ชุดการสอนนั้น ๆ การแบ่งเนื้อเรื่องเพื่อชุดการสอนในแต่ละระดับไม่เหมือนกัน

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดหมวดหมู่ เนื้อหา และประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชา หรือจะทำบูรณาการแบบสหวิทยาการได้ตามความเหมาะสม

ขั้นตอนที่ 3 จัดหน่วยการสอน จะแบ่งเป็นกี่หน่วยในหน่วยหนึ่ง ๆ จะใช้เวลาเท่าใด ควรพิจารณาให้เหมาะสมกับวัยและระดับนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดหัวเรื่อง จัดแบ่งหน่วยการสอนเป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อความสะดวกแก่การเรียนรู้ ซึ่งแต่ละหน่วยควรประกอบด้วยหัวข้อย่อยหรือประสบการณ์ประมาณ 4 - 6 ข้อ

ขั้นตอนที่ 5 กำหนดความคิดรวบยอดหรือหลักการ ต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดหรือสามารถสรุปหลักการแนวคิดอะไร

ขั้นตอนที่ 6 กำหนดจุดประสงค์การสอนหมายถึงจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมทั้งการกำหนดเกณฑ์ การตัดสินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไว้ให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 7 กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือกและผลิตสื่อการเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ทุกอย่างที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามบัตรคำสั่ง การทดลอง การเล่นเกม การแสดงความคิดเห็น การทดสอบ การตอบคำถาม การเขียนภาพ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 8 กำหนดแบบประเมินผล ต้องออกแบบประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้การสอบแบบอิงเกณฑ์ (การวัดผลที่ยึดเกณฑ์หรือเงื่อนไข) ที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ โดยไม่มีการนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น) เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้วนักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนที่ 9 เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่ผู้สอนใช้ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนในแต่ละหัวเรื่องเรียบร้อยแล้วควรจัดสื่อการสอนเหล่านั้นแยกออกเป็นหมวดหมู่ในกล่อง/แฟ้มที่เตรียมไว้ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพ เพื่อหาความตรงความเที่ยงก่อนนำไปใช้เราเรียกสื่อการสอนแบบนี้ว่า “ชุดกิจกรรมการเรียนรู้” โดยปกติรูปแบบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรมีขนาดมาตรฐานเพื่อความสะดวกในการใช้และความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการเก็บรักษาโดยพิจารณาในด้านต่าง ๆ เช่น การใช้ประโยชน์ ความประหยัด ความคงทนถาวร ความน่าสนใจ ความทันสมัย ทันเหตุการณ์ ความสวยงาม เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 10 สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนพร้อมทั้งเฉลย การสร้างข้อสอบเพื่อทดสอบก่อนและหลังเรียน ควรสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาและกิจกรรมที่กำหนดให้เกิดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นสำคัญ ข้อสอบไม่ควรมากเกินไปแต่ควรเน้นครอบคลุมที่สำคัญในประเด็นหลักมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย หรือถามเพื่อความจำเพียงอย่างเดียว และเมื่อสร้างเสร็จแล้วควรทำเฉลยไว้ให้พร้อมก่อนส่งไปหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 11 หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องนำชุดการเรียนรู้นั้น ๆ ไปทดสอบโดยวิธีการต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง เช่น ทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุม และความตรงเนื้อหา เป็นต้น

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551 : 272) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดหน่วยการสอนโดยการแบ่งเนื้อหาวิชาที่ครูจะถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนได้ในหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งครั้ง

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดหัวเรื่องในการสอนแต่ละหน่วยผู้สอนจะให้ประสบการณ์อะไรบ้างกับนักเรียนกำหนดออกมาประมาณ 4 - 6 หัวข้อ

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดมโนทัศน์และหลักการให้สอดคล้องกับหัวเรื่องและสรุปรวมแนวคิดสาระหลักเกณฑ์ที่สำคัญไว้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกัน

ขั้นตอนที่ 5 กำหนดจุดประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวเรื่องที่กำหนดเป็นจุดประสงค์ทั่วไป แล้วเปลี่ยนแปลงเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง

ขั้นตอนที่ 6 กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากที่ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว นักเรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้หรือไม่

ขั้นตอนที่ 7 กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากที่ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนแล้วนักเรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้หรือไม่

ขั้นตอนที่ 8 เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการใช้ซึ่งถือว่าเป็นสื่อการสอนควรจัดไว้เป็นหมวดหมู่ก่อนที่นำไปทดลองและหาประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 9 หาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อทราบว่าชุดการสอนที่สร้างขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพผู้สร้างจะต้องกำหนดเกณฑ์ล่วงหน้าโดยคำนึงถึงหลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนบรรลุผล

ขั้นตอนที่ 10 การใช้ชุดกิจกรรมชุดการสอนที่ได้รับการปรับปรุง และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สามารถนำไปสอนนักเรียนตามประเภทของชุดการสอนและตามระดับการศึกษา ซึ่งในการนำชุดกิจกรรมไปใช้มีขั้นตอน คือ

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อพิจารณาพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
2. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
3. ชั้นประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน (ชั้นสอน)
4. ชั้นสรุปผลการสอนเพื่อสรุปมโนทัศน์และหลักการที่สำคัญ
5. ทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อดูพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไป

จากการศึกษาขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมควรเริ่มจากการการศึกษาหลักสูตร เอกสาร และวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ที่แน่นอน โดยต้องคำนึงถึงความพร้อมและความต้องการของผู้เรียน แล้ววางแผนการดำเนินงาน ได้แก่ การจัดทำแผน การเลือกกิจกรรมการเรียน วิธีสอนและสื่อการเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน และผลิตเครื่องมือทั้งสื่อและเครื่องมือประเภทต่าง ๆ ให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

การทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมมีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นสิ่งทำให้ผู้สร้างมั่นใจได้ว่าเนื้อหาที่บรรจุลงในชุดกิจกรรม เป็นในระดับที่น่าพึงพอใจ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์

ที่กำหนดไว้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ โดยมีนักการศึกษาได้สรุปขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2553 : 85) กล่าวถึงขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรม ดังนี้

1. แบบเดี่ยว 1 : 1 เป็นการทดลองโดยครู 1 คน ต่อเด็ก 1 คน โดยการทดลองกับเด็กก่อนทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวจะได้ต่ำกว่าเกณฑ์มาก เมื่อปรับปรุงชุดกิจกรรมแล้วประสิทธิภาพจะสูงขึ้นอีก ในการทดลองแบบกลุ่มต่อไป

2. แบบกลุ่ม 1 : 10 เป็นการทดลองโดยครู 1 คน ต่อเด็ก 6 - 10 คน โดยคละเด็กเก่งปานกลางและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณร้อยละ 10

3. แบบภาคสนาม 1 : 100 เป็นการทดลองโดยครู 1 คน ต่อเด็กทั้งชั้น 30 - 40 คน ชั้นที่เลือกมาทดลองต้องมีเด็กคละกัน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.50 ก็ให้ยอมรับได้ หากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมใหม่ โดยยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์

ผุสดี มีระหงษ์ (2545 : 49 - 51 ; อ้างถึงใน สุชานันท์ ทองดี. 2553 : 26) กล่าวถึงขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรม ดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลางและเด็กเก่ง โดยเริ่มต้นให้ทดลองกับเด็กอ่อนก่อนทำการปรับปรุง แล้วนำไปทดสอบกับเด็กปานกลางและนำไปทดลองกับเด็กเก่ง แต่ถ้าหากเวลาไม่เอื้ออำนวย สถานการณ์ไม่เหมาะสมก็ให้ทดลองกับเด็กอ่อนหรือปานกลางเพียงคนเดียว โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมาก ก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่ม ในขั้นนี้กลุ่ม $E1/E2$ ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. แบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน โดยให้คละกันทั้งเด็กเก่งปานกลางและเด็กอ่อน ไม่ควรทดลองกับเด็กอ่อนล้วนหรือเด็กเก่งล้วน เมื่อทดลองแล้วคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณร้อยละ 10 นั่นคือ $E1/E2$ ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. ภาคสนาม (1:100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 30 - 40 คน (หรือ 100 คนสำหรับชุดการเรียนรู้รายบุคคล) ชั้นที่เลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนคละกันเก่งและอ่อน เมื่อทดลองแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกินร้อยละ 2.5 ให้

ยอมรับ หากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ใหม่ โดยยึดสภาพความเป็นจริงเป็นเกณฑ์ เช่น เมื่อทดสอบประสิทธิภาพแล้วได้ 83.5/85.4 แสดงว่าชุดการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพ 83.5/85.4 ใกล้เคียงเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้ แต่ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ 75/75 เมื่อผลการทดลองเป็น 83.5/85.4 อาจเลื่อนเกณฑ์ขึ้นมาเป็น 85/85 ได้

สรุปได้ว่า ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ของประสิทธิภาพชุดกิจกรรม โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E1/E2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยสามารถทดสอบ ได้ทั้งแบบเดี่ยว แบบกลุ่ม หรือทดสอบภาคสนาม โดยยึดสภาพความเป็นจริงเป็นเกณฑ์ เพื่อให้ชุดกิจกรรมเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การหาประสิทธิภาพ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน 80/80

ประโยชน์ของชุดกิจกรรม

นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรม ไว้ดังนี้
ถวัลย์ มาศจรัส (2550 : 21) กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมไว้ว่า

1. เป็นสื่อการเรียนรู้ที่พัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
2. ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้วยการฝึกปฏิบัติ
3. เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ไขปัญหาในการเรียนของผู้เรียน
4. พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

ศุรวาท ทองบุ (2546 : 32 ; อ้างถึงใน สุนนทา คชมาศ. 2550 : 15) กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมไว้ว่า

1. ส่งเสริมการเรียนแบบรายบุคคล ผู้เรียนเรียนได้ตามความสามารถ ความสนใจตามเวลาโอกาสที่เหมาะสมของแต่ละคน
2. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู เพราะชุดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเองหรือต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนเพียงเล็กน้อย
3. ช่วยในการศึกษานอกระบบ โรงเรียนเพราะผู้เรียนสามารถนำเอาชุดการเรียนรู้ไปใช้ได้ทุกที่และทุกเวลา
4. ช่วยลดภาระและช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจให้แก่ครู เพราะชุดการเรียนรู้ผลิตไว้เป็นหมวดหมู่ สามารถนำไปใช้ได้ทันที
5. เป็นประโยชน์ในการสอนแบบศูนย์การเรียน

6. ช่วยให้ผู้รู้วัดผลผู้เรียนได้ตรงตามความมุ่งหมาย

7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

8. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้รับความรู้แนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ

9. ช่วยฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเคารพ นับถือ ความคิดเห็นของผู้อื่น

จากการศึกษาถึงความหมาย หลักการและทฤษฎี ประเภท องค์ประกอบ ขั้นตอนในการสร้างและทดสอบประสิทธิภาพ รวมถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรม จากนักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน สรุปได้ว่า การสร้างชุดกิจกรรม ที่กำหนดจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เลือกประเภทและองค์ประกอบให้เหมาะสมกับวิชาเรียน ผู้เรียน และทดสอบประสิทธิภาพเรียบร้อยแล้ว เป็นสิ่งที่มีประโยชน์และมีคุณค่าอย่างมากต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสอนของครู ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้ฝึกทักษะกระบวนการคิด การปฏิบัติการแก้ปัญหา และสะดวกต่อการนำไปใช้ได้จริงในห้องเรียน ผู้วิจัยจึงเลือกนำหลักการแนวคิดมาเพื่อประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลจากความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดจากประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับจากกระบวนการเรียนการสอนของครู ที่สามารถประเมินหรือวัดค่าได้จากการทดสอบหรือสังเกตพฤติกรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

มหาวิทาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2540 : 15 - 24) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการจัดการศึกษา ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

พิมพ์พันธ์ เดชะอุปต์ (2548 : 125) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 13) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ในหนังสือ ประมวลศัพท์ทางการศึกษา ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใด ๆ ที่ต้องอาศัยทักษะหรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ ในวิชาหนึ่งวิชาใดได้โดยเฉพาะ

ยูกท โภยวรรณ (2550 : 8) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดผลสำเร็จของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่งว่าผู้ที่ถูกวัดมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหานั้นมากน้อยเพียงใด

สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดจากประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับจากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่สามารถประเมินหรือวัดค่าได้จากการทดสอบหรือสังเกตพฤติกรรม

องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้
กัปนาท ศรีเชื้อ (2550 : 11 ; อ้างถึงใน ขนิษฐา บุญภักดี. 2552 : 8) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีองค์ประกอบ 2 ประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา
2. องค์ประกอบที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญา

ขนิษฐา บุญภักดี (2552 : 9) ได้กล่าวว่า ผู้อำนวยการค้นคว้าเรื่องเด็กแห่งมหาวิทยาลัยแมรี่แลนด์ สหรัฐอเมริกา ได้ สรุปถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะในด้านที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญา ไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะทางร่างกาย
2. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดา มารดา ความสัมพันธ์ของบิดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูก ๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม (Cultural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะเศรษฐกิจทางบ้าน
4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาตนเอง (Self Development Factors) ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ ทักษะคตินักเรียนต่อการเรียน
6. องค์ประกอบทางการปรับตัว (Self-adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ เห็นได้ว่าองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญามีอิทธิพล

ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีอยู่หลายประการทั้งที่อยู่ภายในตัวผู้เรียนและที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งบางองค์ประกอบจะส่งเสริมการเรียนรู้ บางองค์ประกอบอาจเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ อนาสตาซี (Anastasi. 1995 : 12 ; อ้างถึงใน ขนิษฐา บุญภักดี. 2552 : 8) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนจะประสบ ความสำเร็จทางการศึกษาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Intellectual - factor) เป็นความสามารถในการคิดของบุคคล อันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึงความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โดยความสามารถเหล่านี้วัดได้หลายแบบ เช่น วัดความถนัดทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการแก้ปัญหา สมรรถภาพทางสมอง เป็นต้น ซึ่งองค์ประกอบด้านสติปัญญาเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. องค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา (Non Intellectual - factor) เช่น เพศ อายุ แผนการเรียน อันดับการเลือก รายได้ของบิดามารดา นิสัยในการเรียน เจตคติในการเรียน ตลอดจนสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา เป็นต้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย ทั้งภายนอกและภายใน ไม่ใช่ด้านสติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีองค์ประกอบด้านอื่นด้วย เช่น ด้านความรู้ พื้นความรู้เดิมของผู้เรียน และด้านเจตคติ ทั้งเจตคติต่อการเรียนการสอน ต่อครูผู้สอน ต่อรายวิชา เป็นต้น ซึ่งการใส่ใจในองค์ประกอบต่าง ๆ ในระหว่างการเรียนการสอน ก็อาจส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนไปในทางที่ดีขึ้นได้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะทำการวัดหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลง เพื่อประเมินผลการเรียนของผู้เรียน โดยจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในการวัด นั่นคือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ลิวน์ สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 ข: 15 - 20) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดเนื้อหาวิชาที่เรียนผ่านมาแล้วว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเพียงใด โดยมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนเขียนตอบกับให้นักเรียนปฏิบัติจริง ซึ่งมี 2 แบบ คือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นแบบทดสอบที่ดำเนินการสอบแบบมาตรฐานการแปลคะแนนก็เป็นมาตรฐาน สร้างโดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา และยอมรับในคุณภาพที่สามารถขยายอิงสู่ประชากรได้ การดำเนินการในการใช้แบบทดสอบมาตรฐานนี้ต้องทำตามคู่มือทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการแจก การอธิบาย การใช้เวลา การตรวจ และการแปลคะแนนของข้อสอบ

2. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบจำลองสร้างตามจุดประสงค์ของครูที่สอน เป็นคำถามที่เกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียน ซึ่งเป็นการทดสอบว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหนบอกพร้อมในส่วนใดจะได้สอนซ่อมเสริมหรือเป็นการวัดเพื่อดูความพร้อมที่จะเรียนในเนื้อหาใหม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู บางฉบับอาจจะไม่ได้ทดลองสอบมาก่อนกลุ่มตัวอย่างไม่คลุมประชากร การดำเนินการสอบจึงยังไม่มาตรฐานแก้ไขได้ทุกกระยะ ครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการสร้างข้อสอบ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นจึงเชื่อถือได้น้อยกว่าแบบทดสอบมาตรฐานแบบทดสอบมาตรฐานและแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น จะมีวิธีการในการสร้างข้อคำถามที่เหมือนกัน เป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้านเหมือนกัน ดังนี้

- 2.1 วัดด้านการนำไปใช้
- 2.2 วัดด้านการวิเคราะห์
- 2.3 วัดด้านการสังเคราะห์
- 2.4 วัดด้านการประเมินค่า

สมนึก กัททิษณี (2546 : 73 - 79) ได้กล่าวว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่นิยมใช้ในปัจจุบันคือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง ซึ่งมี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นของแต่ละคน
2. ข้อสอบแบบกา ถูก - ผิด (True-false Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ละตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่ และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก - ผิด ใช่ - ไม่ใช่ จริง - หรือไม่จริง เหมือนกัน - ต่างกัน เป็นต้น
3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเติมคำ หรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ นั้น เพื่อให้ได้ใจความและถูกต้อง
4. ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) เป็นข้อสอบคล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบคำถามที่ต้องการสั้น ๆ และกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง
5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ โดยมีคำถามหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะจับคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่ง ตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) จะประกอบด้วย 2 ตอน คือตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกันดูเผิน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551 : 96) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูใช้กันโดยทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามหรือปัญหาให้แล้ว ให้ผู้ตอบเขียนหรือแสดงความรู้สึก ความคิด เจตคติ ได้อย่างเต็มที่

1.2 แบบทดสอบปรนัย หรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test or Short Answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ผู้สอบเขียนตอบแบบสั้น ๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response Type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิด ได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบทดสอบถูก - ผิด แบบทดสอบแบบเติมคำ และแบบทดสอบแบบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญมีการวิเคราะห์และมีการปรับปรุงกันอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือ มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนนและแปลความหมายของคะแนน

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความสามารถหรือผลสำเร็จของผู้เรียน ที่ได้รับและพัฒนาจากกระบวนการเรียนการสอนของครู สามารถประเมินหรือวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ของครูผู้สอน

เจตคติ

เจตคติ เป็นสภาวะทางจิตใจของบุคคล ความรู้สึก ความพอใจ ความชอบ ความไม่ชอบ ที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ โดยอาจจะเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อที่แตกต่างกันไป ซึ่งประเมินได้จากแบบวัดเจตคติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความหมายของเจตคติ ไว้ดังนี้

ลิวน์ สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 ก : 54) ได้กล่าวว่า เจตคติ เป็นความรู้สึกเชื่อศรัทธา ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมาซึ่งอาจจะไปในทางดีหรือไม่ดีก็ได้ เจตคดียังไม่เป็นพฤติกรรมแต่เป็นตัวการที่จะทำให้เกิดพฤติกรรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2549 : 44) ได้กล่าวว่า เจตคติ คือความพร้อมในการกระทำของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้จากการแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ต่อสิ่งต่าง ๆ ว่าชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551 : 243 - 244) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องของ ความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อฝังใจ ของเราต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด มักจะเกิดขึ้นเมื่อเรารับรู้ หรือ ประเมินผู้คน เหตุการณ์ในสังคม เราจะเกิดอารมณ์ความรู้สึก บางอย่างควบคู่ไปกับการรับรู้ นั้น และมีผลต่อ ความคิดและปฏิกิริยาในใจของเรา ดังนั้น เจตคติจึง เป็นทั้งพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตได้ หรือพฤติกรรม ภายในที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยง่าย แต่มีความโน้มเอียงที่จะเป็นพฤติกรรมภายใน มากกว่าพฤติกรรมภายนอก

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 64) ได้กล่าวว่า เจตคติ เป็นเรื่องของความรู้สึกทั้งที่พอใจและไม่พอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคน สนองตอบสิ่งเร้าแตกต่างกันไป

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962 : 564) ได้กล่าวว่า เจตคติหมายถึง ความพร้อมของบุคคลที่จะตอบสนองต่อสิ่งของบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ในทางที่ยอมรับหรือปฏิเสธ

เทอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 77) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ผลของความรู้สึกนึกคิด ความกลัวและอคติของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากความหมายของเจตคติดังกล่าว สรุปได้ว่า เจตคติ คือสภาวะทางด้านจิตใจของบุคคล ความรู้สึก ความพอใจ ความชอบ ความไม่ชอบ ที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้รับจากกระบวนการเรียนการสอนของครู เป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อที่แตกต่างกันไป

องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษากล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติ ไว้ดังนี้

เพราพรรณ เป็ลียนภู (2542 : 95) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติว่าเจตคติ มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบทางการรู้ (Cognitive Component) เจตคติของคนเริ่มต้นจากการมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ตนมีเจตคติต่อเป็นอันดับแรก และเป็นความรู้ที่ประเมินค่าได้ว่าเป็นความรู้ทางบวกทางลบ มีคุณ หรือมีโทษ การแสวงหาความรู้จึงเป็นสิ่งที่ช่วยชี้ให้เห็นว่า บุคคลนั้นมีเจตคติต่อเรื่องนั้นเพียงใด ปริมาณของความรู้จึงจำเป็นต่อการสร้างเจตคติของคน เจตคติในรูปนี้เกิดจากการรับรู้ คือ การเรียนรู้หรือรับทราบจากประสาทสัมผัส

2. องค์ประกอบทางการรู้สึกรู้สึก (Affective Component หรือ Feeling Component) ความรู้สึกหรืออารมณ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของเจตคติ เพราะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น หมายถึงความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ ในสิ่งนั้น โดยทั่วไปการมีความรู้จะนำไปสู่การมีความรู้สึกต่อสิ่งที่มีควมรู้นั้น

3. องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Active Tendency Component หรือ Behavioral Component) คือ ความพร้อมทางพฤติกรรม หรือความพร้อมที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อสิ่งใดเจตคติ นั้น เจตคติที่มีความรุนแรงจะต้องมีทิศทาง คือ ถ้าชอบก็มีความโน้มเอียงที่จะเข้าร่วมกิจกรรมหรือให้ความร่วมมือ ถ้าไม่ชอบก็มีความโน้มเอียงที่จะหนีเสมอไป บุคคลมีความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นด้วย ซึ่งปัจจุบันการวัดเจตคติสนใจในการวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นว่าเกิดมีเจตคติอย่างไรต่อสิ่งนั้นแน่ชัดว่าเป็นการวัดความรู้สึก

○ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 ก : 59) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติว่าประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive Component) ประกอบด้วยความคิดทั้งหมดของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นข้อเท็จจริง รวมทั้งความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งอาจเกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวโดยตรงหรือจากการเรียนรู้ที่ได้รับมาจากผู้อื่นก็ได้

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) คือ ความรู้สึกที่มีต่อเป้าหมายเป็นปฏิกิริยาตอบสนองทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ในรูปของการประเมินค่า อาจเป็นไปในแง่บวกหรือแง่ลบก็ได้ หากบุคคลมีความคิดหรือความเชื่อที่ดีต่อสิ่งนั้นเขาก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย แต่หากบุคคลมีความคิดหรือความเชื่อที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นเขาก็จะมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง ความพร้อมของบุคคลในการตอบสนองหรือแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ บุคคลจะปฏิบัติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยขึ้นอยู่กับองค์ประกอบด้านความคิดและองค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก ถ้าความคิดและความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นไปในทางลบ เขาจะแสดงพฤติกรรมพยายามถอยห่างจากสิ่งนั้น แต่ถ้าความคิดและความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นไปในทางบวก เขาจะแสดงพฤติกรรมพยายามเข้าไปใกล้สิ่งนั้น ซึ่งการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกก็สามารถพิจารณาถึงองค์ประกอบด้านความคิดและด้านอารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลได้เช่นกัน

จากข้อคิดของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ 1) องค์ประกอบทางการรับรู้หรือด้านความคิด (Cognitive Component) 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) และ 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 นี้ มีความสัมพันธ์กันซึ่งกันและกัน คือ เมื่อมีปัจจัยภายนอกมากระทบ ทำให้ต้องคิดติดต่อกับสิ่งนั้น กระบวนการจึงเริ่มจากการใช้ความคิด และจิตพิจารณา แล้ววิเคราะห์ต่อสิ่งนั้นด้วยการใช้ปัญญา จากพื้นฐานความรู้ที่ตนเองมี แล้วจึงทำให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกต่อสิ่งนั้น และเมื่อรู้สึกต่อสิ่งนั้นแล้ว จะแสดงออกทางด้านพฤติกรรม คือ การลงมือปฏิบัติด้วยกาย หรือวาจา ทั้งในทางบวก และในทางลบ

ประเภทของเจตคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551 : 245 - 247) ได้กล่าวถึงประเภทของเจตคติว่า เจตคติ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. เจตคติทั่วไป (General Attitude) ได้แก่ สภาพของจิตใจโดยทั่วไป เป็นแนวคิดประจำตัวของบุคคล เจตคติโดยทั่วไป ได้แก่ ลักษณะของบุคลิกภาพอันกว้างขวาง เช่น การมอง โลกในแง่ดี การเคร่งในระเบียบประเพณี เป็นต้น

2. เจตคติเฉพาะอย่าง (Specific Attitude) ได้แก่ สภาพทางจิตใจที่บุคคลมีต่อวัตถุสิ่งของ บุคคล สถานการณ์และสิ่งอื่น ๆ เจตคติเฉพาะอย่างนี้จะแสดงออกในลักษณะชอบไม่ชอบสิ่งนั้นคนนั้น ถ้าชอบหรือเห็นดีด้วยก็เรียกว่ามีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นนอกจากนี้ เจตคติเฉพาะอย่างยังสามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภท คือ

2.1 เจตคติในด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Attitude) ประสบการณ์ที่คนหรือสิ่งของได้สร้างความพึงพอใจและความสุขใจ จะทำให้มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นคนนั้น ตลอดจนคนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน แต่ถ้าประสบการณ์ในคนนั้นสิ่งนั้นทำให้เกิดความทุกข์ เจ็บปวดไม่พอใจ ก็จะทำให้มีเจตคติที่ไม่ดีต่อคนนั้น สิ่งนั้น เช่น นักเรียนไม่ชอบเรียนคณิตศาสตร์ เรียกว่ามีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เนื่องจากเคยสอบตกเรียนแล้วไม่เข้าใจ ถูกครูดุและเข้มงวด เป็นต้น

2.2 เจตคติทางปัญญา (Intellectual Attitude) เป็นเจตคติที่ประกอบด้วยความคิดและความรู้เป็นแกน บุคคลอาจมีเจตคติต่อบางสิ่งบางอย่างโดยอาศัยการศึกษา ความรู้จนเกิดความเข้าใจ และมีความสัมพันธ์กับจิตใจคืออารมณ์และความรู้สึกร่วม หมายถึงมีความรู้จนเกิดความซาบซึ้งเห็นดีเห็นงามด้วย เช่น เจตคติที่ดีต่อศาสนา เจตคติที่ไม่ดีต่อยาเสพติด

2.3 เจตคติทางการกระทำ (Action-oriented Attitude) เป็นเจตคติที่พร้อมจะนำไปปฏิบัติเพื่อสนองความต้องการของบุคคล เจตคติที่ดีต่อการพูดจาไพเราะอ่อนหวานเพื่อให้คนอื่นเกิดความนิยมชมชอบ เจตคติที่ดีต่องานในสำนักงาน

2.4 เจตคติทางด้านความสมดุล (Balanced Attitude) ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ เจตคติทางปัญญาและเจตคติทางการกระทำเป็นเจตคติเพื่อสนองความต้องการพื้นฐานที่เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายของตน และเสริมแรงการกระทำเพื่อสนองความต้องการของตนต่อไป

2.5 เจตคติในการป้องกันตัว (Ego-defensive Attitude) เป็นเจตคติเกี่ยวกับการป้องกันตนเองให้พ้นจากความขัดแย้งภายในใจประกอบด้วยความสัมพันธ์ทั้ง 3 ด้าน คือ ความสัมพันธ์ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ ด้านปัญญาและด้านการกระทำ เช่น ความก้าวร้าวของนักเรียน เกิดจากถูกเพื่อนรังแก จึงแสดงออกเป็นการระบายความขัดแย้งหรือความตึงเครียดภายในได้อย่างหนึ่งทำให้จิตใจดีขึ้น

จากข้อคิดของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า ประเภทของเจตคติ สามารถแบ่งได้เป็นหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับสภาพของจิตใจ เพราะฉะนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูจึงควรให้ความสำคัญกับจิตใจของผู้เรียนด้วย ต้องตั้งใจในทุกกระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนในวิชานั้น ๆ

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติต่อการเรียนการสอน

เจตคติมีอิทธิพลต่อการศึกษามาก หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนที่ดี ก็จะทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น มีนักการศึกษากล่าวถึง ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของบุคคล ไว้ดังนี้

เพราะพรหม เปลียนภู (2542 : 96 - 97) ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติต่อการเรียนการสอนไว้ว่า ปกติคนมักจะไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าทันทีทันใด ถ้าสิ่งเร้านั้นขัดแย้งกับเจตคติที่มีอยู่ เช่น ถ้ามีใครพูดในสิ่งที่ไม่ชอบ ก็จะไม่เชื่อและบุคคลจะรับรู้และจดจำสิ่งต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว ถ้ามีเจตคตินั้นตรงกับที่ชอบและพึงใจ ดังนั้น ก่อนสอนผู้สอนควรสำรวจเจตคติของผู้เรียนก่อนเพื่อจะได้สร้างหรือเปลี่ยนเจตคติได้ถูกต้องเจตคติเป็นรากฐานสำคัญต่อการเรียนรู้ เป็นเครื่องนำทางให้เกิดนิสัยที่ดีต่อการตั้งใจเรียนต่อไป ผู้เรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนหรือต่อผู้สอนจะช่วยให้การเรียนดีขึ้นง่ายแก่การสอน และการปกครอง ในการสอนถ้าผู้สอนยอมรับว่าผู้เรียนมีเจตคติทางลบต่อวิชา ทำให้เป็นสาเหตุไม่สนใจการเรียน ผู้สอนจะต้องหาสาเหตุว่าการไม่ชอบเกิดจากอะไร อาจเป็นเพราะพื้นฐานความรู้ไม่ดี หรือไม่ชอบวิธีการสอน ผู้สอนต้องหาทางเปลี่ยนความคิดเดิมให้หมดไปก่อนและหาทางทำให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนาน มีคุณค่าและหาสิ่งจูงใจเพื่อเรียกความสนใจจากผู้เรียน เจตคติจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนมาก เพราะเจตคติเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่จะช่วยสร้างเจตคติแก่ผู้เรียนได้หลายทางด้วยกัน ดังนี้

1. บ้าน พฤติกรรมการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครอบครัว มีอิทธิพลต่อการถ่ายทอดเจตคติของผู้เรียนในระยะเยาว์วัย

2. โรงเรียน ผู้สอน เพื่อน กลุ่ม มีบทบาทสำคัญในการสร้างเจตคติในวัยเรียนผู้สอนควรจะเป็นตัวอย่าง แบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน เช่น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกอย่างเสรี ตามแบบประชาธิปไตย มีเหตุผล มีวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มีจิตใจอ่อนโยนสุภาพ เป็นต้น เพื่อนและกลุ่มก็จะช่วยกำหนดเจตคติที่ถูกต้องให้กับเขาด้วย

3. ชุมชน สถานการณ์ของชุมชน เป็นแบบอย่าง que ผู้เรียนจะได้รับการถ่ายทอดเจตคติ

4. สื่อมวลชน มีอิทธิพลในการสร้างเจตคติที่สำคัญ จึงควรจะให้ข้อคิดความรู้ที่ทรงคุณค่าและถูกต้องแก่เยาวชนในสังคม

วิไลวรรณ ศรีสงคราม และคณะ (2549 : 261 - 262) ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของบุคคลต่อการเรียนการสอนว่ามีดังนี้

1. ประสบการณ์โดยตรง และประสบการณ์ในอดีต การมีประสบการณ์โดยตรง หรือมีประสบการณ์ในอดีตกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีผลต่อการเกิดเจตคติ หรือพัฒนาเจตคติ เช่น เด็กป่วยที่ไปหาแพทย์เพื่อรักษา ถ้าได้รับการดูแลดีเด็กจะมีเจตคติที่ดีต่อแพทย์

2. ครอบครัว ครอบครัวเป็นแหล่งสำคัญในการสร้างเจตคติ การอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูของพ่อแม่ในวัยก่อนเข้าเรียนมีผลต่อการสร้างเจตคติเป็นอย่างมาก เช่น พ่อแม่ที่มีความรับผิดชอบ ต่อสังคมไม่ทิ้งเศษขยะบนที่สาธารณะ เด็กก็จะซึมซับลักษณะเช่นนั้นด้วย หรือถ้าพ่อแม่สอนให้เด็กทำอะไรด้วยตัวเองเสมอ จะสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับเด็ก

3. อิทธิพลของกลุ่มต่าง ๆ กลุ่มของสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน กลุ่มวิชาชีพ สถาบันการศึกษา ทุกกลุ่มมีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติ ค่านิยม ความเชื่อ โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลต่อเจตคติ ค่านิยม ความเชื่อในช่วงวัยรุ่น ส่วนกลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มการเมืองจะมีอิทธิพล ต่อวัยผู้ใหญ่

4. สื่อต่าง ๆ ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสาร ภาพยนตร์และอื่น ๆ เป็นสื่อกลางในการสร้างเจตคติได้ทั้งในทางบวกและทางลบ เช่น การลงข่าวในหนังสือพิมพ์เรื่องการได้รับรางวัล หรือการได้รับโทษของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่งทำให้ผู้ที่อ่านมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อบุคคลนั้นได้

จากข้อคิดของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของบุคคลมีหลากหลายทั้งจากครอบครัว เพื่อน ชุมชน สังคม และจากประสบการณ์ และในการจัดการเรียนการสอนของผู้สอน ก็มีความสำคัญอย่างมากในการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน หากนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอน ต่อวิชาเรียนแล้ว ก็จะทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน

บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน เป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะ การเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคล อาจมีแนวทางการเปลี่ยนแปลงได้หลายวิธี เช่น การให้ความรู้ หรือข้อมูลที่ถูกต้อง การเสนอกิจกรรมเร้าอารมณ์ ให้มีการแสดงออกทางความคิดเห็น อภิปราย หรือการให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีนักการศึกษาได้กล่าวถึง ไว้ดังนี้

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517 : 58) บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนี้

1. ชี้แจง อภิปรายกับเด็กเพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจเรื่องใดเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างแจ่มแจ้ง
2. การช่วยอารมณ์เด็กให้เกิดความชอบหรือไม่ชอบ ก็อาจช่วยให้เด็กเปลี่ยนเจตคติได้
3. คบกับเพื่อนที่มีเจตคติที่ดีบางที่ได้ก็อาจแก้ไขเจตคติบางอย่างโดยอาศัยเอาอย่างเพื่อน
4. อ่านหนังสือ และช่วยชี้ช่องให้มองเห็นจุดสำคัญ
5. จัดประสบการณ์ให้โดยการกระทำ

พัชนี วรกวิน (2522 : 74) กล่าวถึง บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนี้

1. การแนะนำให้เปลี่ยน (Suggesuon Situation) การแนะนำมี 2 วิธี คือ แนะนำตาม ปกติ คือ คำแนะนำจากกลุ่มเพื่อนผู้มีความสำคัญทางสังคม หรือแก่ตนเอง หรืออีกวิธีหนึ่ง คือ การสะกดจิต ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการสัมผัสและการเคลื่อนไหว
2. การทำให้เกิดการคล้อยตาม (Conformity Situation) เป็นการสื่อสารโดยการบอกให้ทราบ ว่า กลุ่มที่คล้ายกับท่านมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร เป็นการแนะนำให้เขาเกิดความรู้สึกขึ้นมาเองว่า สมควรจะเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มอื่นหลังจากที่ได้รับทราบบอกเล่าแล้ว
3. การอภิปรายกลุ่ม (Group Dicussion) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน โดยมีผู้นำอภิปรายจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Persuasive Messages) เป็นการให้ข้อมูลที่มาจากคนที่มีความสำคัญในด้านนี้ หรือกลุ่มที่เหมือนกันมากเท่าใดก็จะทำให้คนเปลี่ยนแปลงเจตคติได้มากขึ้นเท่านั้น ผู้รับจะไม่มิติทธิโต้แย้ง คัดค้านหรือแสดงความคิดเห็นต่อที่มาจากข้อมูล
5. การปลูกฝังความเชื่อ (Intensive Indoctrination) เช่น การบอกเพื่อสร้างความมั่นใจว่า สามารถทำได้ สามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง

เฉลิมชัย เลิศทวีพรกุล (2551 : 9 - 10) กล่าวถึง บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน จากแนวทางในการพัฒนานักเรียนให้เกิดความคิดเชิงบวก ดังนี้

1. โน้มน้ำวให้นักเรียนควบคุมตนเองให้มีจิตสำนึกคิดเชิงบวก ศรัทธาในความงาม ความฝัน ถ้าคิดว่าทำได้แล้วคุณจะทำได้และลงมือทำเดี๋ยวนี้ กฎของความสำเร็จ คือ ลงมือทำเดี๋ยวนี้
2. ฝึกให้นักเรียนเอาใจจดจ่อกับสิ่งที่ฟังปรารภและหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่ฟังปรารภ โดยการสร้างมโนภาพ ถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นรูปภาพ เพราะรูปภาพหนึ่งรูปมีค่าเท่ากับคำพูด พันคำ เมื่อประสบปัญหา ล้มเหลว พ่ายแพ้หรือไม่สบายใจ ให้ตอบโต้ด้วยความคิดเชิงบวก ที่จบไปแล้วคือจบ เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้ แต่เราสามารถเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับสิ่งที่ จะเกิดในปัจจุบันและอนาคต วันวานผ่านไปแล้ว พรุ่งนี้ยังไม่ถึง จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด ครูควรฝึก ให้นักเรียนยอมรับว่าทุกปัญหามีทางออกและเป็นทางออกที่สวยงามด้วย
3. ยึดกฎใจเขาใจเรา กฎมนุษย์ทองคำกล่าวว่า จงปฏิบัติต่อผู้อื่นในลักษณะเดียวกับที่เรา ต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อเรา ครูควรฝึกให้นักเรียนแบ่งปันสิ่งของที่มีให้ผู้อื่น เป็นการเสียเพื่อ ได้ และการให้เพื่อเพิ่ม เมื่อช่วยเหลือผู้อื่นก็เหมือนได้ช่วยเหลือตนเอง การให้จึงควรเป็นการให้เกียรติ ให้โอกาสและการให้อภัยซึ่งเป็นคุณธรรมสูงสุดของมนุษย์
4. ขจัดความคิดเชิงลบออกให้หมด ด้วยการให้นักเรียนทบทวนตนเอง จากสาเหตุที่ทำให้ คิดเชิงลบ
5. ให้นักเรียนได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข แล้วแบ่งปันความสุขให้ผู้อื่นด้วย ครูต้องมี ความเมตตาเป็นฐาน ไม่กดดันให้เกิดความกังวล เปลี่ยนความกังวลให้เป็นกังวลอย่างสร้างสรรค์ ฝึกให้ยึดกฎในการแก้ปัญหาคความกังวล 2 ข้อ คือ ให้คิดถึงผลลัพธ์ที่ดีที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับปัญหา หรือความน่าจะเป็น กับสิ่งที่เขากังวลและสิ่งที่เกิดขึ้นในที่สุดมีความเป็นไปได้สูง ครูควรช่วย ให้นักเรียนสามารถควบคุมสถานการณ์ ตอบสนองต่อปัญหาเชิงบวก สร้างนิสัยมองโลกในแง่ดี ในทุก สถานการณ์
6. สร้างนิสัยใจกว้างให้เกิดขึ้นกับนักเรียน การเปิดใจกว้างเพื่อยอมรับผู้อื่นในรูปแบบ ที่เขาเป็น มองหาจุดดีและเรียนรู้ที่จะชอบผู้อื่น ฝึกให้นักเรียนนึกถึงบุคคลผู้หนึ่งที่เขายอมรับ ไม่ค่อยได้ โดยให้เขียนชื่อเขาคคนนั้น แล้วฝึกยอมรับในสิ่งที่เขาเป็น โดยไม่ปล่อยให้ความรู้สึก มาครอบงำจิตใจ ฝึกให้นักเรียนเคารพในบุคคลอื่นแล้วนักเรียนก็จะได้รับการเคารพกลับคืน
7. ให้นักเรียนเตือนตนเองด้วยการคิดเชิงบวก ให้นักเรียนได้ควบคุมสิ่งเร้าจิตใจที่เกิดขึ้น ภายนอก การฝึกการควบคุม 3 รูปแบบ คือ การเตือน จากสิ่งเร้าจิตใจสำนึก คือ การมองเห็น การได้ยิน สัมผัสทางกาย รสชาติและกลิ่น การเตือนตนเองให้พบกับแง่มุมสนุกสนาน หัวเราะกับข้อผิดพลาด ไม่เครียดและมีอารมณ์ขันขณะเกิดปัญหา การเตือนอัตโนมัติ คือ ให้นักเรียนได้รับรู้ข้อมูลที่ดี ๆ เพื่อให้การแก้ปัญหาลูกเกิดผลลัพธ์ที่ดีออกมา

8. พลังแห่งการอธิษฐาน เมื่ออธิษฐานจะเกิดแรงศรัทธาและความเชื่อมั่นในสิ่งที่มุ่งหวัง การอธิษฐานได้ผลดีที่สุดคือการเชื่อมั่นอย่างแท้จริงว่าจะได้รับการตอบรับ ครูควรให้นักเรียน ได้ปฏิบัติ 7 ประการคือ อธิษฐาน คิด พูดคุยกับผู้รู้แต่เชื่อกันที่ รั้วม้ดระวังในการทำตามความตั้งใจ มีความ โน้นเอียงใน สิ่งอธิษฐาน ลงมือทำโดยไม่รั้งรอ และบันทึกผลที่เกิดจากการอธิษฐาน เพราะพลังอันยิ่งใหญ่ที่สุด สถิตอยู่ในพลังของการอธิษฐาน

9. ฝึกให้นักเรียนได้กำหนดเป้าหมาย การกำหนดเป้าหมายเป็นวิธีการหนึ่งในการมุ่ง จุดสนใจไปยังสิ่งที่ต้องการ โดยกำหนดเป้าหมายทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ครูควรฝึกให้นักเรียน กำหนดเป้าหมายตามสูตร D-E-S-I-R-W ดังนี้

D = Determine	ต้องการอะไร
E = Evaluate	จะให้สิ่งใดตอบแทน
S = Setadate	เมื่อใดจึงจะบรรลุผล
I = Identify	จัดทำแผน สิ่งใดให้ทำทันที
R = Repeat	เขียนขึ้นตอนซ้ำอีก
E = Every day	ทำทุกวัน

10. ศึกษาและวางแผนทุก ๆ วัน ในแต่ละวันครูควรฝึกให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม 15 ถึง 20 นาที ในการคิดถึงเป้าหมายเชิงบวก ทบทวนการกระทำและการคิดในเชิงบวก อ่านหนังสือ สร้างแรงบันดาลใจ จัดสรรเวลาเพื่อศึกษา คิดและวางแผนเชิงบวก

บทบาทของครูในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน ไม่สามารถกล่าวได้ว่าวิธีใด เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะต้องขึ้นกับองค์ประกอบหลายประการ ดังนั้นในการเสริมสร้างเจตคติที่ดี ต่อการเรียน จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องปฏิบัติตามความเหมาะสมของสภาพที่เป็นอยู่ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาและเวลาที่กำหนดให้

การวัดเจตคติ

เนื่องจากเจตคติเป็นการศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคล จึงไม่สามารถวัดได้ โดยตรง จึงมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีวัดเจตคติ ไว้ดังนี้

เพราพรรณ เป็ลียนภู (2542 : 97 - 100) กล่าวว่า การวัดเจตคติทำได้หลายวิธี เพราะเหตุ ที่เจตคติเป็นการรวมพฤติกรรมในด้าน การรู้ อารมณ์ และความพร้อมที่จะทำกิจกรรมการวัดเจตคติ จึงทำได้ค่อนข้างยาก และต้องใช้วิธีการวัดแบบต่อเนื่องและติดตามเป็นระยะเวลานาน วิธีวัดเจตคติ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันมีดังนี้

1. การสังเกต เป็นวิธีการศึกษาพฤติกรรมด้วยการติดตาม ฝ้ามอง และจดบันทึก พฤติกรรมอย่างมีระบบ ผู้ถูกสังเกตจะต้องไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกติดตามสังเกตพฤติกรรม

2. การใช้แบบสอบถาม จัดเป็นการวัดเจตคติแบบการเขียนตอบ โดยกำหนดให้ตอบด้วยการรายงานตนเองว่ามีความคิดเห็น ความรู้สึก หรือมีการปฏิบัติอย่างไรในเรื่องที่สอบถาม ซึ่งอาจทำได้ด้วยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ หรือไปทดสอบตามสถานที่ต่าง ๆ ข้อดีของการใช้แบบสอบถาม คือสามารถทดสอบได้หลายคนในเวลาเดียวกัน และผู้ถูกทดสอบจะรู้สึกเป็นอิสระในการตอบ ไม่รู้สึกว่าตนเองถูกติดตาม หรือถูกเฝ้ามอง นอกจากนี้ยังตอบได้โดยไม่จำกัดเวลาอีกด้วย แบบสอบถามที่ใช้วัดเจตคติมีหลายประเภท เช่น แบบสอบถามแบบกำหนดตัวเลือกหรือการใช้แบบสำรวจ (Inventory) แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แต่ที่นิยม คือ การใช้แบบสอบถามประเภทการใช้วิธีการใช้ค่าประจำประโยชน์ วิธีการประเมินแบบมาตราส่วน และวิธีการใช้ความหมายแฝงคำคุณศัพท์แต่ละแบบมีวิธีการโดยสังเขป ดังนี้

2.1 การวัดเจตคติด้วยวิธีการใช้ค่าประจำประโยชน์ เซอร์สโตน (Thurstone) และคณะเป็นผู้คิดสร้างขึ้น จึงมีผู้เรียกวินิจฉัยนี้ว่า เครื่องมือวัดเจตคติแบบเซอร์สโตน หรือ Thurstone Scale จุดมุ่งหมายในการหาค่าประจำประโยชน์ คือ เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบปริมาณมากน้อยหนักเบาของเจตคติ เมื่อนำประโยชน์ที่มีค่าประจำประโยชน์ ไปวัดเจตคติของใคร ก็จะสามารถเปรียบเทียบได้ว่า มีเจตคติหนักเบาในทางลบหรือทางบวก ถ้าผู้ใดเห็นด้วยกับประโยชน์ใด ก็แสดงว่าผู้นั้นมีเจตคติปริมาณใกล้เคียงกับค่าประจำประโยชน์นั้น วิธีการสร้างเครื่องมือวัดเจตคติแบบเซอร์สโตน เริ่มต้นด้วยการสร้างข้อคำถามตามเรื่องหรือประเด็นที่ต้องการวัด โดยตั้งคำถามที่มีทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี ทั้งแง่ลบและแง่บวก โดยมีข้อคำถามอย่างน้อยจำนวนสี่หรือห้าเท่าของจำนวนประโยชน์ที่จะใช้ในแบบสอบถามจริง ที่ต้องเขียนประโยชน์จำนวนมาก เพราะต้องนำมาวิเคราะห์เพื่อเลือกเฉพาะประโยชน์ที่มีค่าประจำประโยชน์อยู่ในสเกล (Scale) ที่ห่างกันเป็นช่วง ๆ เท่า ๆ กัน และมีค่าประจำประโยชน์จากต่ำสุดไปจนถึงจุด สูงสุดประมาณ 20 ประโยคมาเรียงกละกันในแบบสอบถามตัวจริงเมื่อมีข้อคำถามแล้ว หากกลุ่มผู้ตัดสินประโยชน์ที่มีเจตคติทั้งทางบวกและทางลบจำนวนประมาณ 50 ถึง 300 คน ให้คนกลุ่มนี้ประเมินค่าประโยชน์ทุกประโยชน์ว่าประโยชน์ใดแสดงเจตคติในทางบวก และประโยชน์ใดแสดงเจตคติในทางลบ โดยให้คะแนนแต่ละประโยชน์จาก 1 ถึง 11 ค่าคะแนนน้อย (1) แสดงเจตคติในทางลบ หรือแสดงว่าเจตคติเลวมากที่สุด ค่าคะแนนสูงจนถึง 11 คะแนน แสดงเจตคติในทางบวก เมื่อผู้ตัดสินประโยชน์ทุกคนประเมินค่าประจำประโยชน์เรียบร้อยแล้ว ก็จะนำค่าเหล่านี้มาพิจารณาหาค่าประจำประโยชน์ นำประโยชน์ที่มีค่าประจำประโยชน์มาพิจารณาตัดประโยชน์ที่แสดงเจตคติไม่เด่นชัดทิ้ง เลือกเฉพาะประโยชน์ที่มีค่าประจำประโยชน์เป็นช่วงห่างเท่า ๆ กันมาใช้เป็นแบบสอบถาม

2.2 วิธีการประเมินมาตราส่วนลิเกิร์ต (Likert) เป็นผู้สร้างวิธีการวัดแบบนี้นิยมใช้กันมากเพราะไม่ยุ่งยากเหมือนวิธีการของเซอร์สโตน การสร้างแบบทดสอบเริ่มต้นด้วยการสร้าง

ประโยคต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการศึกษา โดยแต่ละประโยคจะมีมาตราส่วน 5 หน่วยตามวิธีการของลิเกิต หรืออาจใช้มาตราส่วนมากกว่านี้ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการวินิจฉัยประโยคของผู้ที่ถูกทดสอบ ประโยคที่สร้างขึ้นควรมีจำนวนมากกว่าที่ต้องการใช้จริงรวบรวมประโยคจัดเป็นรูปแบบทดสอบ นำแบบทดสอบนี้ไปทดสอบกับกลุ่มทดลองที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มทดสอบจริงให้ผู้ถูกทดสอบประเมินค่าว่าตนเองเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่แสดงในแต่ละประโยคเพียงใดผู้ทดสอบจะนำคะแนนแสดงปริมาณเจตคติของผู้ตอบแต่ละคนมารวมกัน คะแนนรวมหรือคะแนนเฉลี่ยเป็นคะแนนแสดงเจตคติของบุคคลนั้น จากนั้นคัดเลือกเฉพาะประโยคที่มีค่าอำนาจจำแนกดี มีความแจ่มชัดในการวัดมาใช้เป็นแบบทดสอบจริงต่อไป วิธีการนำแบบทดสอบจริงไปใช้ปฏิบัติเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง เพียงแต่กลุ่มที่ทดสอบจริงได้ทดสอบกับข้อสอบที่วิเคราะห์แล้ว

2.3 วิธีการใช้ความหมายแฝงของคำคุณศัพท์ (Semantic Differential Scale) วิธีการทดสอบแบบนี้สร้างตามทฤษฎีของออสกู๊ด (Osgood) และคณะ โดยมีหลักการว่า เจตคติคือการประเมินค่า เขาจึงกำหนดให้ผู้ถูกทดสอบ ประเมินค่าข้อความที่สร้างขึ้น ลงในสเกล 7 ช่วงด้วยการใช้วิธีการตีความหมายคำ ที่มีความหมายหลายอย่างซ้อนอยู่ หรือคำที่มีความหมายอื่นแฝงอยู่ด้วย ซึ่งกลุ่มคำลักษณะนี้เป็นคำคุณศัพท์แสดง Semantic Space ซึ่งเป็นคำที่ต้องใช้มโนภาพที่ต้องตีความหมาย คำคุณศัพท์ที่นิยมใช้ ควรเป็นคำที่มีความหมาย ในเชิงประเมินค่า เช่น ดีเลว น่ารัก น่าเกลียด เป็นต้น หรือเป็นคำที่มีความหมายแสดงพลัง เช่น แข็ง อ่อน เล็ก ใหญ่ เป็นต้น หรือเป็นคำที่มีความหมายแสดงการเคลื่อนไหว หรือแสดงกิจกรรม เช่น เร็ว ช้า คล่องแคล่ว เฉื่อยชา เป็นต้น ผู้ถูกทดสอบจะอ่านข้อความ ที่มีคำตอบเป็นคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้ามกัน วิธีการตอบคำถาม ผู้ตอบจะขีดกลางบนมาตราส่วนที่ตนประเมินค่า ผู้ทดสอบจะนำคะแนนมาหาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เพื่อประเมินค่าเจตคติว่าอยู่ในระดับใดข้อดีของวิธีการวัดแบบนี้ คือ สามารถนำเจตคติแต่ละเรื่องมาเปรียบเทียบกันได้ และสามารถนำมามาตราส่วนที่สร้างไว้นำไปวัดในเรื่องอื่น ๆ ได้อีก

3. การสัมภาษณ์ คือ การวัดเจตคติด้วยการสอบถามด้วยคำพูด และจดบันทึกหรืออัดเสียง เพื่อนำคำพูดมาวิเคราะห์ในภายหลัง ข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์นอกจากจะเป็นความคิดเห็นแล้วยังสามารถได้รับข้อมูลในด้านการแสดงออกของพฤติกรรมด้วย เช่น ยิ้ม ขมวดคิ้ว อึดอัด ลังเล หน้าแดง เป็นต้น วิธีการสัมภาษณ์มีข้อเสีย คือ ถ้าผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์ไม่มีสัมพันธไมตรีอันดีต่อกัน ข้อมูลที่ได้รับอาจจะไม่ใช่ข้อเท็จจริง

4. การใช้แบบทดสอบทางอ้อม (Projective Test) การทดสอบเจตคติแบบนี้ใช้วิธีการสะท้อนความคิดต่อภาพที่กำหนดให้ ที่จัดเป็นวิธีวัดทางอ้อม เพราะผู้ถูกทดสอบจะไม่ทราบว่า

ตนเองกำลังจะให้ข้อเท็จจริงในเรื่องใด พฤติกรรมที่แสดงในขณะที่ทดสอบ คือการบรรยายภาพ เช่น เป็นภาพการ์ตูน ภาพวาดลายเส้น หรือรูปภาพ ที่ประกอบด้วยภาพ 20 ภาพที่มีภาพว่างเปล่าหนึ่ง ภาพและภาพที่คลุมเครืออีก 19 ภาพ ซึ่งกำหนดให้ผู้ถูกทดสอบเล่าเรื่องตามความรู้สึกของเขา และนำคำพูดไปตีความหมายตามคู่มือข้อสำคัญของวิธีการนี้ คือ ผู้วิเคราะห์หรือผู้ตีความหมายข้อความ จะต้องมีความชำนาญในการวิเคราะห์ความหมายคำพูด จึงจะสามารถทำให้ข้อมูลที่รับนำมาเชื่อถือ

5. การใช้การต่อประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion Test) แบบทดสอบประเภทนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิธีการวัดทางอ้อม ข้อทดสอบเป็นข้อความที่เขียนเฉพาะตอนนำประโยค และเว้นข้อความท้ายประโยคให้ผู้ถูกทดสอบเขียนข้อความต่อให้จบประโยค ข้อคำถามเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต้องการวัดหลายประโยค ผู้ทดสอบจะนำเฉพาะข้อความท้ายประโยค มารวบรวมตีความหมายเจตคติที่มีอยู่

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 ข : 60 - 63) กล่าวว่าเนื่องจากเจตคติเป็นมโนภาพ (Concept) ที่วัดได้ยากเมื่อเทียบกับการวัดด้านอื่น ๆ เครื่องมือการวัดจึงมิได้หลายรูปแบบแล้วแต่สถานการณ์ที่ต้องการวัด โดยเครื่องมือที่นิยมใช้กันมีอยู่ 5 ชนิด คือ

1. การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมายผู้สัมภาษณ์ที่ดีต้องฟังมากกว่าพูดเสียเองและต้องไม่หุบปากจะยึดตามแนววัตถุประสงค์ที่จะวัดและบันทึกไว้ได้อย่างถูกต้อง การสัมภาษณ์ ใช้ปากเป็นเครื่องมือสำคัญ ได้ผลอย่างไรบันทึกเอาไว้ การวัดเจตคติ โดยการสัมภาษณ์จะต้องสร้างข้อคำถามในการสัมภาษณ์ ให้ดีเป็นมาตรฐานก่อน ข้อคำถามแต่ละข้อจะต้องกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบความรู้สึกต่อเป้าหมายของเจตคติที่ผู้ทำการสัมภาษณ์ต้องการ ได้ข้อคำถามหรือข้อรายการนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่สามารถวัดเจตคติให้ตรงเป้าหมาย การเตรียมคนและเตรียมเครื่องมือวัดจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ การวางแผนสร้างข้อคำถามจะต้องคิดถึงระยะเวลา ลักษณะของผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วย ข้อคำถามควรถามคลุมทั้งทางบวกและทางลบ เพื่อจะได้ใช้ประเมินเปรียบเทียบความรู้สึกที่แท้จริง ทางที่ดีก่อนเขียนคำถามควรวิเคราะห์ก่อนว่าจะถามอะไรบ้างจึงจะครอบคลุมความรู้สึกที่มีต่อเป้าหมายของเจตคตินั้น ๆ จำนวนข้อคำถามขึ้นอยู่กับระดับผู้ถูกสัมภาษณ์และเวลาที่จะสัมภาษณ์ถ้าหากมีความเป็นปรนัยควรทำเป็นคำตอบให้ตอบเลย และเป็นคำตอบสั้น ๆ ตามความเหมาะสมเมื่อสัมภาษณ์เสร็จแล้ว รวบรวมผลวิเคราะห์ออกมาว่าส่วนใหญ่เขารู้สึกต่อเจตคติทางบวกและทางลบมีความเข้มข้นมากน้อยเพียงใด สรุปผลออกมาในรูปเชิงพรรณนาได้ว่าคนนั้นหรือคนกลุ่มนั้นมีเจตคติอย่างไร การสัมภาษณ์ทั้งแบบมาตรฐานและแบบไม่มาตรฐานลักษณะของการสัมภาษณ์ที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1.1 การสัมภาษณ์ต้องเป็นการช่วยเหลือหรือกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อยากจะตอบและให้คำตอบที่คงที่พอควร คือถามให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตื่นตัวอยู่เสมอ อย่าปล่อยให้หลงผิดผู้สัมภาษณ์จะตั้งคำถามให้เป็นที่น่าสนใจ

1.2 คำถามที่พยายามถามให้ตรงจุดที่สุดหรือเป็นคำถามที่มีความแจ่มชัดว่าผู้สัมภาษณ์ต้องการให้ตอบในแง่ไหน ไม่ควรใช้คำถามกว้างเกินไป อาจทำให้การลงสรุปยากเหมือนเดิม

1.3 คำถามควรมีความเข้มข้นสูง แม้จะใช้คำถามเดิมอีกก็ได้รับคำตอบเหมือนเดิม

1.4 คำถามที่ใช้สัมภาษณ์ ควรจะได้คำตอบที่สามารถนำไปขยายอิงสู่เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงได้

2. การสังเกต (Observation) คือ การเฝ้ามองดูสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างมีจุดหมาย เครื่องมือสำคัญของการสังเกตคือตาและหู การเฝ้าดูโดยการบันทึกในสมองจะทำให้ลืมนั่นง่าย จึงควรเตรียมข้อรายการสังเกต (Checklist) ไว้ให้พร้อม การสังเกตที่ดีจะต้องฝึกฝนจึงจะทำหน้าที่ที่ได้ถูกต้องสมบูรณ์ ผู้สังเกตควรจะเป็นที่รับรู้และมีประสาทตาที่ดี มิฉะนั้นแล้วจะทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อนในการสังเกตเจตคติของคน ต้องใช้เวลาเพื่อหาความแน่นอนของการเกิดพฤติกรรมนั้น ๆ การเขียนข้อรายการของพฤติกรรมจึงต้องเตรียมไว้ก่อน การสังเกตแต่ละครั้งแต่ละเวลาถ้าพฤติกรรมนั้นปรากฏก็จะได้บันทึกไว้ทันที

3. การรายงานตนเอง (Self-report) เครื่องมือแบบนี้ต้องการให้ผู้ถูกสอบแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่เขาได้สัมผัส นั่นคือสิ่งเร้าที่เป็นข้อความ ข้อคำถาม หรือเป็นภาพ เพื่อให้ผู้สอบแสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมานั่นเอง แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่ถือว่าเป็นแบบมาตรฐาน (Standard Form) เป็นแนวการสร้างของเทอร์สโตน (Thurstone) กัตแมน (Guttman) เคอร์ท (Likert) และออสกู๊ด (Osgood) การวัดเจตคติแบบรายงานตนเองยังมีวิธีออกแบบอื่น ๆ อีกมากแต่ไม่ถือว่าเป็นรูปแบบมาตรฐาน ซึ่งสร้างตามจุดมุ่งหมายของการสร้าง หรือการวัดเป็นคราวไป

4. เทคนิคการจินตนาการ (Projective Techniques) ต้องอาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้สอบ สถานการณ์ที่กำหนดให้จะไม่มีการสร้างที่แน่นอน ทำให้ผู้สอบจะต้องจินตนาการออกมาตามแต่ประสบการณ์เดิมของตนแต่ละจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน เช่น ประเภทให้เติมประโยคให้สมบูรณ์ ภาพนามธรรมเติมเรื่องราวสั้น ๆ เล่านิทานจากภาพ ฯลฯ การแปลความหมายอาศัยผลจากการตอบสิ่งที่กล่าวมาแล้ว ก็พอรู้ได้ว่าผู้นั้นมีเจตคติอย่างไรต่อเป้าเจตคตินั้น ๆ

5. การวัดทางสรีรภาพ (Physiological Measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย เช่น การใช้เครื่องกัลวานอมิเตอร์ชนิดหนึ่งเพื่อวัดความต้านทานกระแสไฟฟ้าในผิวหนังเมื่อคนเกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ส่วนผสมของสารเคมีต่าง ๆ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพปกติเรียกว่ามีกระแสไฟฟ้าไหลสามารถเปลี่ยนแปลงขนาดได้ เครื่องมือวัดทางไฟฟ้าก็จะสามารถวัดตรวจสอบเปรียบเทียบกับขณะที่ร่างกายอยู่ในสภาพปกติได้ เครื่องมือจับ เท็จอาศัยหลักการอันนี้ การจะเชื่อถือได้ขนาดไหน

ต้องศึกษาให้รอบคอบ อารมณ์ต่าง ๆ อาจศึกษาได้จากการเปลี่ยนแปลงของลูกตาดำปริมาตรของฮอร์โมนบางอย่างก็สามารถบอกอารมณ์ความพอใจหรือไม่พอใจได้

จากข้อคิดของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า การวัดเจตคติเป็นการวัดความรู้สึก ความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรม การวัดเจตคติจึงไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ดังนั้น การวัดเจตคติจึงออกมาในลักษณะการวัดทางอ้อม วิธีวัดเจตคติที่นิยมใช้ในปัจจุบัน ได้แก่ การใช้แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบทางอ้อม และการต่อประโยคให้สมบูรณ์ ในการจัดการเรียนการสอนที่จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ครูผู้สอนควรจัดกระบวนการเรียนรู้และเลือกรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนาเจตคติของผู้เรียนได้อีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

กาจะรักชมิ (Gajalakshmi, 2013 : 34 - 40) ได้วิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยในการวิจัยได้ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากกลุ่มตัวอย่าง 600 คน ผลการวิจัยบ่งบอกถึงความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางเพศ แหล่งที่ตั้งของโรงเรียน ประเภทของโรงเรียน รูปแบบการบริหารจัดการทางการศึกษา โดยนักเรียนชายมีเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนหญิง นักเรียนในพื้นที่ภูมิลำเนาเดียวกับ โรงเรียนมีเจตคติต่อภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน และยังพบว่าครูผู้สอนสามารถสร้างแรงสนับสนุนที่มีคุณค่า ในการพัฒนาความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรกับนักเรียนเพื่อที่จะพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยครูควรกระตุ้นให้นักเรียนจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้ดี โดยเน้นความสำคัญของความต้องการที่พวกเขาต้องใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดประโยชน์ ในการทำงาน ในอนาคตสร้างบรรยากาศห้องเรียนทางจิตวิทยาเชิงบวก เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ภาษา และข้อผิดพลาดถือเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของกระบวนการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ฮามาเดย์ และแฮมดัน แมนซัวร์ (Hamaideh and Hamdan-Mansour, 2014 : 707) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติในการเรียน องค์ความรู้ของผู้เรียนและข้อมูลทั่วไปของผู้เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยในการวิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ โดยผลการวิจัยพบว่า การนับถือตนเอง ความพอใจกับชีวิตการทำงานระหว่างเรียน

มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เกรดเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา คะแนนทดสอบผลสัมฤทธิ์ คะแนนทดสอบเจตคติ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดาและเพศของผู้เรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 ความถี่อายุ ความสมดุลของการกินอาหาร มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนที่ไม่มีในหลักสูตร มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

ฟาร์คาส (Farkas, 2002 : Abstract) ได้วิจัยเรื่อง ผลของวิธีการสอนแบบปกติและการสอนโดยใช้ชุดการสอน ที่มีต่อการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยในการวิจัยได้ศึกษาเจตคติ การเอาใจใส่ในการเรียนและความสามารถในการแปลความหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนที่มีสื่อหลากหลาย ส่งผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแปลความหมายดีขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

เกศสุดา ปงลังกา (2550 : 37 - 41) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของผู้เรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

สุทธิษา รัตนมงคล (2550 : 55 - 57) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการสอนวิชาภาษาจีน ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาแผนการสอนวิชาภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผลการศึกษาพบว่าแผนการสอนวิชาภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง 5 หน่วย จำนวน 15 แผน ทุกแผนได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ เมื่อนำแผนการสอนไปใช้ นักเรียนได้พัฒนาทักษะด้านภาษาจีนเป็นที่น่าพอใจ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักเรียนทุกคนสามารถผ่านการทดสอบและสามารถทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ ในระดับดี พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยรวมพบว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับพอใช้ พฤติกรรมการตั้งใจทำงานของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับดี

หยาง ตัน (2553 : 77 - 81) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยในการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนและหลังเรียน และศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.50 /86.76 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และนักเรียนที่เรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีเจตคติต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับมาก

กมลวรรณ ศรีสุโคตร (2554 : 83 - 86) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยในการวิจัยเน้นสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีสอนบทบาทสมมติมาใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่สามารถพัฒนาเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ได้สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.57/80.11 แสดงว่าแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 และนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีมาก

มลธิรา ชุมแวงวาปี (2554 : 62 - 64) ได้วิจัยเรื่อง การใช้บทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยบทบาทสมมติ โดยกำหนดเกณฑ์ 70/70 และศึกษาความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยบทบาทสมมติ ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยบทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 73.51 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 70/70 และความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้ด้วยบทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก

เสี่ยว ชิน เซอ (2554 : 80 - 97) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ให้มีประสิทธิภาพ

ตามเกณฑ์ 80/80 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่นกับนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีนแบบเดิม เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษาระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และเปรียบเทียบคะแนนเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่นระหว่างก่อนเรียนและหลัง ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่น มีค่าเท่ากับ 81.20/81.71 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษากลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษากลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชนาวรรณ ประจูดะศรี (2555 : 90 - 94) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการใช้บทบาทสมมติ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์จำลองและการใช้บทบาทสมมติ ตามเกณฑ์ 75/75 ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์จำลองและการใช้บทบาทสมมติ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ มีค่าเท่ากับ 82.04/86.03 และ 85.09/88.92 ตามลำดับซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติมีค่าเท่ากับ 0.7941 และ 0.8228 ตามลำดับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลอง แต่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน

วิไลรัตน์ ทาโส (2555 : 87 - 96) ได้วิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยในการวิจัยเน้นศึกษาเจตคติที่มีต่อผลการใช้กิจกรรมทางวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่าหลังการเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการเรียนรู้อาษาญี่ปุ่นดีขึ้น เห็นว่า

ภาษาญี่ปุ่นเรียนรู้ได้ง่าย ไม่ยาก และการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและการทำงานในอนาคต

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งต่างประเทศและในประเทศ พบว่า ชุดกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้น เป็นนวัตกรรมที่สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ ได้ดี จดจำเนื้อหาที่เรียนมากยิ่งขึ้น สามารถนำรูปแบบการเรียนการสอนต่าง ๆ มาสร้างชุดกิจกรรม ซึ่งจากการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ พบว่าสามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้ ในทุกวิชา โดยเฉพาะการเรียนการสอนเน้นการทำงานร่วมกัน ต้องการความคิดเห็น พัฒนาความคิด และการใช้ภาษา เพราะนักเรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกัน ฝึกการแก้ปัญหา ทำให้กล้าคิด กล้าตัดสินใจ ได้แสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น โดยนำเอาการแสดงออก ของผู้แสดง ทั้งพฤติกรรมการแสดงความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่อยู่ภายในของผู้เรียนออกมา ทำให้สิ่งที่ ซ่อนเร้นอยู่เปิดเผยออกมา และนำมาซึ่งการศึกษาทำความเข้าใจกันได้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกี่ยวกับตนเอง เกิดการเข้าใจในตนเอง ในขณะเดียวกัน การที่ผู้เรียนสวมบทบาทของผู้อื่น ก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้ และยังสร้าง ความเข้าใจแก่ผู้เรียน ใช้เป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียน อย่างลึกซึ้งนำมาซึ่งการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เหมาะสมขึ้น และในที่สุดเพื่อให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ตาม นำมาซึ่งการปรับเปลี่ยนเจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรมของตน ให้เป็นไปในทาง ที่เหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ เพื่อนำมาใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีขั้นตอนและรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษาจีน 2 ห้องเรียน และวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน 1 ห้องเรียน โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น 118 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกแบบสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากนักเรียนจำนวน 3 ห้อง กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4/13 ซึ่งกำลังศึกษาแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งประกอบด้วย

- 1.1 กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ
- 1.2 กิจกรรมที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก
- 1.3 กิจกรรมที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว
- 1.4 กิจกรรมที่ 4 เรื่อง รวมกันพรรษา

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

3. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ศึกษาเอกสาร หลักสูตร ตำรา ขอบข่าย โครงสร้าง เนื้อหา คำอธิบายรายวิชา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังตามสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ร่วมกับศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดกิจกรรม และรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา การเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม และกำหนดเกณฑ์การวัดผลประเมินผล

2. วิเคราะห์เนื้อหา และกำหนดกรอบของเนื้อหา กิจกรรม จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

3. ดำเนินการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ตามโครงสร้าง กรอบเนื้อหาสาระ ตัวชี้วัด ของกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย 4 กิจกรรม คือ

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

กิจกรรมที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก

กิจกรรมที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 4 เรื่อง รวมกันหรรษา

ในแต่ละกิจกรรมประกอบด้วย 1) คำชี้แจงกิจกรรม 2) คู่มือครู 3) คู่มือนักเรียน 4) แผนการจัดการเรียนรู้ 5) ใบกิจกรรม 6) ใบความรู้ 7) แบบฝึกกิจกรรม 8) เฉลยใบกิจกรรม 9) แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

4. นำรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

5. ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ตามคำแนะนำอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยให้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ตามหลักการ 3 ขั้นตอนหลักของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ คือ 1) ขั้นเตรียมการแสดง 2) ขั้นแสดง และ 3) ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

6. นำรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ประเมินผลโดยใช้แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด. 2554 : 121) คือ

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

7. วิเคราะห์ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน แล้วเทียบกับเกณฑ์ระดับคุณภาพความเหมาะสมตามค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด. 2554 : 121) ดังนี้

4.51 - 5.00	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมปานกลาง

1.51 - 2.50 หมายถึง มีระดับคุณภาพความเหมาะสมน้อย

1.00 - 1.50 หมายถึง มีระดับคุณภาพความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้ค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ระดับคุณภาพความเหมาะสมที่ยอมรับว่าชุดกิจกรรมมีคุณภาพ สามารถนำไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพในขั้นตอนต่อไป ซึ่งจากผลการประเมินพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.76 อยู่ในระดับคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด (ภาคผนวก จ)

8. นำรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี จำนวน 40 คน ที่มีพื้นฐานการเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และ โครงสร้างประโยค ในเรื่องของเวลาและสภาพอากาศ งานอดิเรก คมนาคมและท่องเที่ยว จากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แล้ว เพื่อศึกษาหาข้อบกพร่องและปรับปรุงให้สมบูรณ์ โดยให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยอ้างอิงจากสูตร ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545 : 494) ตามขั้นตอนดังนี้

ทดลองครั้งที่ 1 ทดสอบประสิทธิภาพรายบุคคล (1 : 1) โดยนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จำนวน 3 คน ที่มีความสามารถต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรม และความสอดคล้องเหมาะสมในด้านต่าง ๆ อย่างละเอียด และนำมาแก้ไขข้อบกพร่องให้สมบูรณ์ โดยผู้วิจัยได้มาปรับปรุงบทสนทนาที่ใช้ในขั้นตอนการฝึกให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในทุกๆระดับมากขึ้น ไม่ให้ยากเกินไปสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับอ่อนและไม่ให้ง่ายเกินไปสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับสูง มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.25/85.00

ทดลองครั้งที่ 2 ทดสอบประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก (1 : 9) โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จำนวน 5 - 10 คน ที่มีความสามารถต่างกัน ทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ของชุดกิจกรรม หลังจากปรับปรุงแก้ไขแล้ว แล้วนำมาแก้ไขข้อบกพร่องอีกครั้งหนึ่ง โดยในครั้งนี้ นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ดี ผู้วิจัยได้ปรับปรุงขั้นตอนของการให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น โดยถ้าไม่มีนักเรียนตัวแทนของกลุ่ม จะใช้การสุ่มเลขที่แทน มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.14/84.44

ทดลองครั้งที่ 3 ทดสอบประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่ (1 : 40) โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดสอบหาประสิทธิภาพกับนักเรียนกลุ่มขนาดใหญ่ โรงเรียนศรียานุสรณ์ จำนวน 40 คน มาหาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของชุดกิจกรรม เพื่อให้ไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.44/84.50

9. นำรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาคู่มือครู คู่มือการสร้างสื่อการสอน คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คู่มือวัดผลประเมินผลการศึกษา วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะของแบบทดสอบเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและมาตรฐานการเรียนรู้ วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด โดยศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างสำนวนทางภาษา จากเอกสารต่างๆ ตามเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แล้ววิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน คือ

2.1 ด้านความรู้/ความจำ

2.2 ด้านความเข้าใจ

2.3 ด้านการนำไปใช้

2.4 ด้านการวิเคราะห์

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีนจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและข้อคำถาม แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC : Index of Item Objective Congruence) โดยพิจารณาข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ถือว่าเป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ที่มีความสอดคล้องซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 (ภาคผนวก จ)

5. นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 36 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. 2551 : 57 - 58) โดยพิจารณาข้อที่มีค่าความยากง่าย เท่ากับ 0.40 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ มีค่าความยากง่าย เท่ากับ 0.43 - 0.77 มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.20 - 0.73 (ภาคผนวก จ)

6. นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านเกณฑ์การพิจารณาไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งฉบับตามวิธีของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Method) ใช้สูตรทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน (2551 : 88 - 89) จากการวิเคราะห์พบว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าความเชื่อมั่น 0.87 (ภาคผนวก จ)

7. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

แบบวัดเจตคติ มีรายละเอียด 2 ส่วน คือ

1. ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้แบบของลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งผู้วิจัยกำหนดการวัดเจตคติให้ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ดังนี้

1.1 การเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน

1.2 ความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน

1.3 ความสนใจในวิชาภาษาจีน

1.4 ประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

2. การพัฒนาแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาจีน ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาจีน โดยมี 11 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 กำหนดและเลือกแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

2.2 ศึกษาแนวความคิดรวบยอดของทวิ มณีนิล (2542 : 129 - 135) ผู้วิจัยกำหนดกรอบขอบข่ายด้านต่าง ๆ ของการวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) การเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน 2) ความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน 3) ความสนใจในวิชาภาษาจีน และ 4) ประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

2.3 สร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ตามขอบข่ายที่กำหนดไว้ โดยมีข้อคำถามทั้งด้านบวกและด้านลบ จำนวนข้อเท่า ๆ กัน โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนของแต่ละข้อคำถาม ดังนี้

แบบสอบถามเป็นข้อความทางบวก (Positive) การให้คะแนนเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

แบบสอบถามเป็นข้อความทางลบ (Negative) การให้คะแนนเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

2.4 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่สร้างขึ้นเสนอต่อเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.5 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่แก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีนจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและข้อคำถาม แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC : Index of Item Objective Congruence) โดยพิจารณาข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีความสอดคล้องซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า แบบวัดเจตคติทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 (ภาคผนวก จ)

2.6 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี จำนวน 36 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลการประเมินไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยใช้สูตรของครอนบาค (Cronbach) (สมบัติท้ายเรือคำ. 2551 : 94) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน 0.81

2.7 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจความเหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง

2.8 จัดทำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

○ การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) ผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามลำดับ ดังนี้

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อส่งให้ทางโรงเรียนเพื่อขออนุญาตดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน

2. ดำเนินการโดย

2.1 ผู้วิจัยชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนกลุ่มทดลอง อธิบายเกี่ยวกับการวิจัยเป้าหมาย วิธีการและเกณฑ์การประเมิน

2.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3. ดำเนินการทดลองโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการ ดังนี้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 12 แสดงกำหนดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับ
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

วันที่	กิจกรรมที่	เรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)
21 พฤศจิกายน 2560	-	ทดสอบก่อนเรียน	1
24 พฤศจิกายน 2560	1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	1
28 พฤศจิกายน 2560	1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	1
30 พฤศจิกายน 2560	1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	1
8 ธันวาคม 2560	1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	1
12 ธันวาคม 2560	1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	1
15 ธันวาคม 2560	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง งานอดิเรก	1
19 ธันวาคม 2560	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก	1
22 ธันวาคม 2560	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง งานอดิเรก	1
5 มกราคม 2561	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง งานอดิเรก	1
9 มกราคม 2561	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง งานอดิเรก	1
12 มกราคม 2561	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	1
19 มกราคม 2561	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	1

ตาราง 12 (ต่อ)

วันที่	กิจกรรมที่	เรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)
30 มกราคม 2561	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	1
2 กุมภาพันธ์ 2561	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	1
6 กุมภาพันธ์ 2561	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	1
9 กุมภาพันธ์ 2561	4	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง รวมนักธรรมชาติวิทยา	1
13 กุมภาพันธ์ 2561	4	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง รวมนักธรรมชาติวิทยา	1
16 กุมภาพันธ์ 2561	-	ทดสอบหลังเรียน	1

4. ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

5. วัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

6. รวบรวมข้อมูลทั้งหมดจากการวิจัย และตรวจผลการทดสอบทั้งหมด เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ เพื่อสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ความสามารถในการเรียนของนักเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากนั้นนำข้อมูลไปหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร จากการทดสอบค่าที่ t -test (Dependent Sample) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ในการคำนวณ

3. วิเคราะห์ข้อมูลเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำค่าเฉลี่ยไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ในการแปลความหมาย เป็นช่วงคะแนน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง	เจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง	เจตคติอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง	เจตคติอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง	เจตคติอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50	หมายถึง	เจตคติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 หาค่าร้อยละของคะแนน (Percentage)
- 1.2 หาค่าเฉลี่ยของคะแนน (Mean)
- 1.3 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (S.D.)

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าเฉลี่ยของคะแนน (Mean)

2.2 หาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item - objective Congruence : IOC)

2.3 หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำนวณจากสูตร

2.3.1 ค่าความยากง่าย

2.3.2 ค่าอำนาจจำแนก

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งฉบับตามวิธีของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Method)

2.5 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Crobach)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองโดยการทดสอบค่าทีกรณีข้อมูลไม่เป็นอิสระต่อกัน t - test (Dependent Sample)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ขอเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t-test)
$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน ยกกำลังสอง
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
%	แทน	ค่าร้อยละ (Percentage)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัยได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนของชัยงค์ พรหมวงศ์ (2539 : 119) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาของการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ชุดกิจกรรม มีทั้งหมด 4 กิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ
2. กิจกรรมที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก
3. กิจกรรมที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว
4. กิจกรรมที่ 4 เรื่อง รวมกันพรรษา

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนการสอน คือเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ในกิจกรรมแต่ละกิจกรรม ให้นักเรียนปฏิบัติในแต่ละกิจกรรม ให้ครอบคลุมทั้ง 5 ขั้นตอนตามลำดับขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ 1) ขั้นเตรียมการแสดง 2) ขั้นแสดง และ 3) ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ขั้นตอนที่ 3 การผลิตสื่อการสอน ในกิจกรรมทั้ง 4 กิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญของแต่ละกิจกรรม คือ คำชี้แจง คู่มือครู คู่มือนักเรียน ใบกิจกรรม ใบความรู้ แบบฝึกกิจกรรม แบบทดสอบ และเฉลยใบกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี จำนวน 40 คน เพื่อศึกษาหาข้อบกพร่องและปรับปรุงให้สมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 5 นำรูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ที่ได้ประสิทธิภาพจากการทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรีแล้ว นำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยหลังจากทดลองใช้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ได้ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรู้/ความจำ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้และด้านการวิเคราะห์ ดังนี้

ตาราง 13 ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	% of Mean	ΣD	ΣD^2	t
ด้านความรู้/ความจำ	40	10	8.46	2.21	84.62	96	268	9.56**
ด้านความเข้าใจ	40	10	8.74	1.84	87.43	104	304	8.24**
ด้านการนำไปใช้	40	10	8.21	1.77	82.11	119	397	10.90**
ด้านการวิเคราะห์	40	10	7.84	2.46	78.42	139	527	6.84**
รวม	40	40	33.25	8.28	83.13	458	1496	8.89**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเฉลี่ย 33.25 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.28 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านความเข้าใจ จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 8.74 มีค่าร้อยละ 87.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.84 ลำดับที่ 2 ด้านความรู้/ความจำ จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 8.46 มีค่าร้อยละ 84.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.21 ลำดับที่ 3 ด้านการนำไปใช้ จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 8.21 มีค่าร้อยละ 82.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.77 และลำดับที่ 4 ด้านการวิเคราะห์ จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 7.84 มีค่าร้อยละ 78.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.46

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ดังแสดงในตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ผลการทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	t
ทดสอบก่อนเรียน	40	40	21.80	3.59	872	19512	19.14**
ทดสอบหลังเรียน	40	40	33.25	3.56	1300	44716	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 แสดงว่า นักเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.59 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.56 และผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อการสื่อสาร ดังแสดงในตาราง 15

ตาราง 15 แสดงคะแนนการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อการสื่อสาร

n = 40				
ข้อ	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	เจตคติ
การเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน				
1.	ภาษาจีนมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้	4.80	0.61	มากที่สุด
2.	การเรียนวิชาภาษาจีนทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.55	0.71	มากที่สุด
3.	ภาษาจีนไม่ได้ช่วยให้บ้านเมืองเจริญ	3.93	0.80	มาก
4.	ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในตัวเองว่าจะสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้	4.60	0.50	มากที่สุด
5.	การเรียนวิชาภาษาจีนไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า	4.33	0.75	มาก
รวม		4.44	0.67	มาก
ความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน				
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นเมื่อทำงานวิชาภาษาจีน	4.48	0.71	มาก
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดเมื่อเรียนภาษาจีน	4.28	0.72	มาก
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาจีน	4.25	0.74	มาก
9.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ยากมาก	4.60	0.59	มากที่สุด
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อมีโอกาสได้สื่อสารเป็นภาษาจีน	4.35	0.62	มาก
รวม		4.39	0.68	มาก
ความสนใจในวิชาภาษาจีน				
11.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจมาก	4.75	0.44	มากที่สุด
12.	ข้าพเจ้าไม่สบายใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาจีน	4.70	0.46	มากที่สุด
13.	การเรียนวิชาภาษาจีนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย	4.38	0.74	มาก
14.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ต้องใช้สมองมาก	4.35	0.80	มาก
15.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก	4.63	0.49	มากที่สุด
รวม		4.56	0.57	มากที่สุด

ตาราง 15 (ต่อ)

n = 40				
ข้อ	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	เจตคติ
ประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน				
16.	ข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นจากเดิม	4.68	0.47	มากที่สุด
17.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก	4.53	0.64	มากที่สุด
18.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน	4.65	0.48	มากที่สุด
19.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดสื่อสารภาษาจีน เพิ่มมากขึ้นจากเดิม	4.73	0.45	มากที่สุด
20.	ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียนวิชาภาษาจีน	4.48	0.72	มาก
รวม		4.61	0.55	มากที่สุด
รวมทั้งหมด		4.50	0.62	มาก

จากตาราง 15 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 ลำดับที่ 2 ด้านความสนใจในวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57 ลำดับที่ 3 คือ ด้านการเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 และลำดับที่ 4 คือ ด้านความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสามารถสรุปผล อภิปรายผล พร้อมทั้งข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของผู้เรียน ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษาจีน 2 ห้องเรียน และวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน 1 ห้องเรียน โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น 118 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4/13 ที่กำลังศึกษาแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์เพิ่มเติมภาษาจีน โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 40 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากนักเรียนจำนวน 3 ห้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งประกอบด้วย

- 1.1 กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ
- 1.2 กิจกรรมที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก
- 1.3 กิจกรรมที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว
- 1.4 กิจกรรมที่ 4 เรื่อง รวมกันพรรษา

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

3. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) ผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. อธิบายถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ เป้าหมาย วิธีการและเกณฑ์การประเมินของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรม และทดสอบก่อนใช้ชุดกิจกรรม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

2. ดำเนินการทดลองด้วยชุดกิจกรรม ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการ 17 ชั่วโมง

3. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

4. ประเมินเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

5. รวบรวมและตรวจผลการทดสอบ เพื่อนำข้อมูลที่ได้อภิปรายโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากคะแนนสอบก่อนและหลังการเรียน ใช้รูปแบบการเรียน การสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถิติที่ใช้ ทดสอบสมมติฐานใช้ (t - test Dependent)
3. นำผลจากการตอบแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ระดับคุณภาพมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเฉลี่ย 33.25 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.28 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ย มากไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยน้อย ดังนี้ ด้านความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ย 8.74 ด้านความรู้/ความจำ มีค่าเฉลี่ย 8.46 ด้านการนำไปใช้ มีค่าเฉลี่ย 8.21 และด้านการวิเคราะห์ มีค่าเฉลี่ย 7.84
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. การวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการ สื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยขออภิปรายผลจากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเฉลี่ย 33.25 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.28 โดยมีเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ยมากไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยน้อย โดยมีผลดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ย 8.74 มีค่าร้อยละ 87.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.84 ลำดับที่ 2 ด้านความรู้/ความจำ มีค่าเฉลี่ย 8.46 มีค่าร้อยละ 84.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.21 ลำดับที่ 3 ด้านการนำไปใช้ มีค่าเฉลี่ย 8.21 มีค่าร้อยละ 82.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.77 และลำดับที่ 4 ด้านการวิเคราะห์ มีค่าเฉลี่ย 7.84 มีค่าร้อยละ 78.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.46 ทั้งนี้ในทุก ๆ ด้านมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 75 โดยที่ด้านการนำไปใช้ ด้านความรู้/ความจำ และด้านความเข้าใจสูงกว่าร้อยละ 80 อาจเป็นเพราะว่ารูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นส่งเสริมความเข้าใจ จากกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจได้ดี ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้และจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น จากการฝึกออกเสียงที่ผู้เรียน ได้ฟังเสียงจากเจ้าของภาษา จากการฝึกสนทนา และการจับกลุ่มเพื่อสร้างบทสนทนาเพื่อใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ จนถึงการแสดงบทบาทสมมติตามกิจกรรมที่บรรจุไว้ในชุดกิจกรรม ซึ่งมีกิจกรรมที่ต่อเนื่องกันตั้งแต่ กิจกรรมที่ 1 ที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะต่างๆ อย่างเต็มที่และมาทำซ้ำอีกในกิจกรรมที่ 2 และ 3 ซึ่งใช้การจัดการเรียนรู้แบบเดียวกันแต่ต่างที่สาระการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะเดียวกันจากการทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญและพัฒนาได้ดีขึ้น จนถึงกิจกรรมที่ 4 ที่ได้นำความรู้ทั้งหมดมาใช้ในการสร้างและแสดงบทบาทสมมติของตนเอง เป็นกิจกรรมที่สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถหรือทักษะการใช้ภาษา ได้แสดงความคิดเห็นและความสามารถของตนเองผ่านการออกแบบการแสดงบทบาทสมมติ และส่งเสริมด้านนำไปใช้จากกิจกรรมที่มุ่งเน้นการฝึกการออกเสียงภาษาจีน โดยมีครูช่วยให้คำชี้แนะ และแนะนำเมื่อเกิดข้อสงสัย ทำให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของทิสนา แจมมณี (2558 : 358) ที่ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยการใช้นิทานช่วยผู้เรียนปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออก

ตามความรู้สึกนึกคิดของตน ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็น ข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศสุดา ปงลังกา (2550 : 37 - 41) พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของผู้เรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และมีความมั่นใจในการพูด ภาษาอังกฤษมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสี่ยว ชิน เซอ (2554 : 80 - 97) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่น มีค่าเท่ากับ 81.20/81.71 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยที่ ผู้เรียนแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน ได้

2. การศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ย 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 แสดงว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับ จากมากไปน้อย ดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 ลำดับที่ 2 ด้านความสนใจในวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57 ลำดับที่ 3 คือ ด้านการเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 และลำดับที่ 4 คือ ด้านความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน มีค่าเฉลี่ย 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจาก มากไปหาน้อย 3 ลำดับ ดังนี้ ลำดับที่ 1 ข้อ 1 ภาษาจีนมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ มีค่าเฉลี่ย 4.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 ลำดับที่ 2 ข้อ 11 วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจมาก มีค่าเฉลี่ย 4.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.44 และลำดับที่ 3 ข้อ 19 ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูด สื่อสารภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นจากเดิม มีค่าเฉลี่ย 4.73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.45 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาจีน เกิดความมั่นใจในตัวเองเพิ่มมากขึ้น อาจเนื่องมาจากรูปแบบ การเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร การทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่บรรจุอยู่ในรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีเนื้อหาที่มีความเหมาะสม

มีความเกี่ยวเนื่องกับชีวิตประจำวันทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เกิดความสนุกสนานในการทำกิจกรรม บทบาทสมมติ ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารชีวิตประจำวันแบบง่าย ๆ ได้ส่งผลให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลวรรณ ศรีสุโคตร (2554 : 83 - 86) พบว่า เจตคติของนักเรียนต่อวิชา เจตคติของนักเรียนต่อผู้สอน รูปแบบการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลงานวิจัยของธนาวรรณ ประจุกะศรี (2555 : 95) พบว่า การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนของนักเรียน สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้เนื้อหา ทักษะการทำงาน รวมทั้งมองเห็นคุณค่าในตัวเอง อันทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งวิไลรัตน์ ทาโส (2555 : 95) ได้สรุปว่า การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ดีส่งผลต่อเจตคติทำให้ผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น เพราะเจตคติเป็นเป็นพื้นฐาน ในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมมนุษย์ว่าจะไปในทิศทางบวกหรือทิศทางลบ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติมีหลายปัจจัยแต่ที่สำคัญ ได้แก่ ประสบการณ์บางอย่างที่ประทับใจมาก ทั้งทางด้านดีและด้านไม่ดี

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ตั้งข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ครูควรให้คำชมเชย ให้กำลังใจ พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและให้ข้อเสนอแนะ อย่างอ่อนโยน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการออกเสียงภาษาจีนมากยิ่งขึ้น
2. หลักการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ครูควรใช้เวลานอกเวลาเรียนในการพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของการออกเสียง คำศัพท์หรือประโยคที่จัดการเรียนการสอนไปแล้ว

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาต่อยอด รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ไปทดลองใช้ในลักษณะเดียวกันกับนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ โดยปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา ระดับชั้นของนักเรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้อย่างกว้างขวางขึ้น

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ศรีสุโกตร. (2554). การพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551 ก). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2551 ข). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- เกศสุดา ปงลังกา. (2550). การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ขนิษฐา บุญภักดี. (2552). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าธนบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ม. (อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- จันทร์จิรา รัตนไพบูลย์. (2549). การพัฒนาชุดกิจกรรมค่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเรื่องการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เฉลิมชัย เลิศทวีพรกุล. (2551). เปลี่ยนชีวิตคิดเชิงบวก. กรุงเทพฯ : ซี เอ็ด ยูเคชั่น.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2539). เอกสารประกอบการสอน ชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8 - 15 ชุดการสอนระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2545). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2551). เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2553). สื่อการสอนระดับประถมศึกษา. นนทบุรี : มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- โชตรัศม์ จันทน์สุคนธ์. (2550). “บทบาทสมมติ บทบาทที่ไม่ควรมองข้าม : กรณีศึกษาการเรียน
การสอนกลุ่มวิชาสังคมศึกษา,” วิชาการศึกษาศาสตร์. 3 (3) : 28 - 35.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2549). พฤติกรรมศาสตร์เล่ม 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2550). Model การจัดการเรียนรู้ ตามปรัชญาพระราชทานเศรษฐกิจพอเพียง.
กรุงเทพฯ : ชารอักษร.
- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2551). การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย. กทม. : ประสาน
การพิมพ์.
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล. (2517). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โพธิ์สามต้น การพิมพ์.
- ทวี มณีนิล. (2542). ผลการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องอนุพันธ์ของฟังก์ชันพีชคณิต ระดับ
ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน) : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พิศนา แยมมณี. (2558). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนาวรรณ ประจูดะศรี. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
และการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการใช้บทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญเกื้อ ควรรหาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : SR Printing.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัยเล่ม 1. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
_____. (2554). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พัชนี วรกวนิ. (2522). จิตวิทยาสังคม. นนทบุรี : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิง.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ : ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ :
วิทยาลัยการฝึกหัดครูมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2548). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เดอะมาส
เตอร์กรุ๊ป แบนเนจเมนท์.
- เพราพรรณ เปลี้นกู่. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : งานเอกสารและการพิมพ์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

- เพลินจิตต์ เวฬุวรรณวรกุล. (2550). การพัฒนาทักษะกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้ชุดกิจกรรมเรื่องหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- มลธิรา ชุมแวงวาปี. (2554). การใช้บทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2550). การสร้างเครื่องมือวิจัย. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- โรงเรียนศรียานุสรณ์. (2559). หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. จันทบุรี : โรงเรียนฯ.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543 ก). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2543 ข). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลี หยาง. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รววิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สกายบุกส์.
- วิไลรัตน์ ทาโส. (2555). การใช้กิจกรรมทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (จิตวิทยา การศึกษา และการแนะแนว). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิไลวรรณ ศรีสงคราม และคณะ. (2549). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ทริปเฟล็ด กรุ๊ป.
- วีระ ไทยพานิช. (2551). 57 วิธีสอน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรัทธา เทียงเจริญ. (2545). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาจริยศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการสอนแสดงบทบาทสมมติ. ภาคนิพนธ์ คศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับประถมและมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข. (2540). การสอนโดยยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง. ใน เอกสาร การสอนชุดวิชาวิทยาการสอน หน่วยที่ 8 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุชานันท์ ทองดี. (2553). ผลการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความจากนิทานคุณธรรม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- สุทธิษา รัตนมงคล. (2551). การพัฒนาแผนการสอนวิชาภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัยจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เชียงใหม่.
- สุนันทา คชมาศ. (2550). การพัฒนาชุดการเรียนรู้วิชาการใช้คอมพิวเตอร์เพื่องานเอกสารธุรกิจ 1 ด้วยโปรแกรม Power Point. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). ภูเก็ต : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2550). 19 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- เสี้ยวชิน เชน. (2554). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของท้องถิ่น สำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). ฉะเชิงเทรา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- ไสว พักขาว. (2544). หลักการสอนสำหรับการเป็นครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เอมพันธ์.
- หยาง ต้น. (2553). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). **หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง)**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อินทรีรา บุญยาทร. (2542). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- อุทัยวรรณ เฉลิมชัย. (2553). **การส่งเสริมการเรียนรู้การสอนภาษาจีน**. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : https://www.myfirstbrain.com/teacher_view.aspx?ID=64980. 1 พฤษภาคม 2559.
- Farkas, R.D. (2002). **Effect (s) of Traditional Versus Learning - styles Instructional Methods on Seventh - grade Students Achievement, Attitudes, Empathy, and Transfer of Skills Through a Study of the Holocaust**. Dissertation Abstracts International. (On - line). Form <http://proquest.umi.com>. 5 October 2559.
- Gajalakshmi. (2013). "High School Students' Attitude towards Learning English Language," **International Journal of Scientific and Research Publications**. 3 (9) : 34 - 40.
- Hamaideh and Ayman M Hamdan-Mansour. (2014). "Psychological, Cognitive, and Personal Variables That Predict College Academic Achievement Among Health Sciences Students," **Nurse Education Today**. 2014 (34) : 703 - 708.
- Hilgard, Ernest R. (1962). **Introduction to Psychology**. 3d rd. New York: Marcourt, Brace & World Inc.
- Livingstone. (1983). **Carol Role Play In language Learning**. Oxford: Long man Group limited.
- Rubin , K.H. , Fein, G.G. and Vandenberg, B. (1983). **Hand book of Child Psychology (Volume IV)**. New York: John Wiley.
- Taylor, John L. and Rex Walford. (1974). **Simulation in the Classroom**. Middlesex. Marmonsworth: Pengnin.
- Thurstone, L.L. (1967). **Reading in Attitude Theory and Measurement**. New York: John Wiley and Sons, Inc.

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. นางสาวนันทยา เศรษฐจิตต์ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 17
2. นายสมหมาย โอภาณี รองผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ
กลุ่มบริหารวิชาการ โรงเรียนศรียานุสรณ์
3. นางอัจฉิมา อินทรปภัตร์ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนศรียานุสรณ์
4. อาจารย์รุจิภา บุญเชิด อาจารย์สาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
5. อาจารย์วีรนุช สัจจาสัย อาจารย์สาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/ว ๒๓๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นางสาวนันทยา เศรษฐจิตต์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบวัดเจตคติต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม
การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางกัญยารัตน์ พลอยศิริภุริช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแบบสอบถามตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือที่นักศึกษารวบรวมขึ้น เพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๙๔๗ ๑๐๖๑

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/ว ๒๓๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายสมหมาย โอภาสี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
 ๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบวัดเจตคติต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางกัญยารัตน์ พลอยศิริภุช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแบบสอบถามตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๙๔๗ ๑๐๖๑

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/ว ๒๓๙

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นางอัจฉิมา อินทรภักส์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน

เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

๓. แบบวัดเจตคติต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม
การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางกัญยารัตน์ พลอยศิริกูรุษ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแบบสอบถาม ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ ที่นักศึกษาสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๙๔๗ ๑๐๖๑

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/ว ๒๓๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์รุจิกา บุญเชิด

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบวัดเจตคติต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม
การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางกัญยารัตน์ พลอยศิริภูริช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแบบสอบถาม ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ ที่นักศึกษารวบรวมขึ้น เพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๘๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๘๔๗ ๑๐๖๑

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/ว ๒๓๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์วีรณัฐ สัจจาสัย

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบวัดเจตคติต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม
การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางกัญญารัตน์ พลอยศิริภุริช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแบบสอบถามตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๙๔๗ ๑๐๖๑

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์รวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนศรียานุสรณ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๔๐ ชุด
๒. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม
การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๔๐ ชุด

ด้วยนางกัญยารัตน์ พลอยศิริภุริช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแบบสอบถาม
ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏรำไพพรรณี จึงขอกความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นางกัญยารัตน์ พลอยศิริภุริช เก็บรวบรวม
ข้อมูลการวิจัยและนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนในสถานศึกษาของท่าน เพื่อตรวจสอบเครื่องมือ
ที่นักศึกษาสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอ
ขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๙๔๗ ๑๐๖๑

ที่ ศธ ๐๕๕๒.๑๓/๒๔๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์รวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนศรียานุสรณ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน
บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๔๐ ชุด

๒. แบบวัดเจตคติต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรม
การเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๔๐ ชุด

ด้วยนางกัญยารัตน์ พลอยศิริภุริช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔” โดยมี อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.เขาวเรศ ใจเย็น เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกสถานศึกษา
ของท่านเป็นกลุ่มตัวอย่าง จึงต้องนำเครื่องมือในการวิจัยมาเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนของท่าน

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏรำไพพรรณี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นางกัญยารัตน์ พลอยศิริภุริช เข้าเก็บ
รวบรวมข้อมูลการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอ
ขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๑๓๘

โทรสาร ๐ ๓๙๔๗ ๑๐๖๑

ภาคผนวก ค

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

กิจกรรมที่ 1
เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ
ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

จัดทำโดย

นางกัญยรัตน์ พลอยศิริกูริช

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนศรียานุสรณ์

นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี

คำชี้แจง

รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นกิจกรรมประกอบคำบรรยายของครูใช้สื่อที่มีอยู่พร้อม เพื่อลดเวลาในการอธิบายของครูผู้สอนเพิ่มเวลาให้นักเรียนได้ปฏิบัติมากขึ้น ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ภาษาจีนในระดับพื้นฐานและเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน มีความสนใจ ใฝ่รู้และชื่นชอบในภาษาจีน เห็นความสำคัญของภาษาจีนที่จะส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติได้

ผู้วิจัยได้กำหนดเวลาในการเรียนรู้รวม 17 ชั่วโมง ไม่รวมกับการทดสอบก่อนเรียน และทดสอบหลังเรียนหลังเรียน รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย 4 กิจกรรม คือ

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	5 ชั่วโมง
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก	5 ชั่วโมง
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	5 ชั่วโมง
กิจกรรมที่ 4 เรื่อง รวมกันหรรษา	2 ชั่วโมง
กิจกรรมทั้ง 4 ชุด มีส่วนประกอบดังนี้	
ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน	1 ชั่วโมง
กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ	5 ชั่วโมง
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง งานอดิเรก	5 ชั่วโมง
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง คมนาคมและท่องเที่ยว	5 ชั่วโมง
ประกอบด้วย	

- 1) คำชี้แจงกิจกรรม
- 2) คู่มือครู
- 3) คู่มือนักเรียน
- 4) แผนการจัดการเรียนรู้ (รายชั่วโมง 5 ชั่วโมง)
- 5) ใบกิจกรรม
- 6) ใบความรู้
- 7) แบบฝึกกิจกรรม

8) เผลยใบกิจกรรม

9) แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

♥ กิจกรรมที่ 4 เรื่อง รวมนกันหรรษา 2 ชั่วโมง

ประกอบด้วย

1) คำชี้แจงกิจกรรม

2) คู่มือครู

3) คู่มือนักเรียน

4) แผนการจัดการเรียนรู้ (รายชั่วโมง 2 ชั่วโมง)

5) ใบกิจกรรม

6) ใบความรู้

7) แบบฝึกกิจกรรม

8) เผลยใบกิจกรรม

9) แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

คู่มือครูการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีขั้นตอนการปฏิบัติ ดังนี้

1) บทบาทของครู

สิ่งที่ครูควรปฏิบัติก่อน และหลัง และขณะที่ใช้กิจกรรมที่ 1 มีดังนี้

1. ครูต้องศึกษาทำความเข้าใจ วิธีการใช้กิจกรรม ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ ในกิจกรรม สื่อต่าง ๆ และแนวการวัดและประเมินผลของการใช้กิจกรรมให้ชัดเจนให้เข้าใจ
2. ครูต้องค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม
3. จัดเตรียมสื่อและจัดอุปกรณ์ที่จำเป็นให้พร้อมก่อนการเรียนการสอน
4. ครูต้องดูแลตรวจสอบสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในกิจกรรมที่ 1 ให้เรียบร้อย ทั้งก่อน และหลังการใช้ทุกครั้ง
5. ขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ครูควรให้การดูแลอย่างทั่วถึงให้คำแนะนำแก้ไข เมื่อนักเรียนปฏิบัติไม่ได้ และเสริมแรงให้นักเรียนทำกิจกรรมด้วยตนเองมากที่สุด

2) ครูต้องตรวจเอกสาร สื่อต่าง ๆ ตามกิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศให้ครบ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมที่ 1 จำนวน 5 แผน
- สื่อจากวิดีโอในแผ่นซีดี
1. วิดีโอที่ 1 เรื่อง ตอนนี่ก็โหมง
2. วิดีโอที่ 2 เรื่อง ตอนเที่ยงร้อนมาก
3. วิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 1 เรื่อง ตอนนี่ก็โหมง
4. วิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 2 เรื่อง วันนี้นหนาวไหม
5. แบบฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ
6. แบบฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ 2 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

สื่อจากเอกสาร

ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1

1. ใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1

2. ใบกิจกรรมที่ 3 กิจกรรมที่ 1

3. ใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1

4. ใบความรู้ที่ 1 กิจกรรมที่ 1

5. ใบความรู้ที่ 2 กิจกรรมที่ 1

6. ใบความรู้ที่ 3 กิจกรรมที่ 1

7. ใบความรู้ที่ 4 กิจกรรมที่ 1

8. แบบฝึกที่ 1 กิจกรรมที่ 1

9. แบบฝึกที่ 2 กิจกรรมที่ 1

10. แบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1

11. แบบฝึกที่ 4 กิจกรรมที่ 1

12. เฉลยใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1

13. เฉลยใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1

14. เฉลยใบกิจกรรมที่ 3 กิจกรรมที่ 1

15. เฉลยใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1

16. แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

3) ครูควรเตรียมพร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีความสุขประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

คู่มือนักเรียนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีขั้นตอนการปฏิบัติ ดังนี้

1) บทบาทของนักเรียน

1. นักเรียนทำความเข้าใจในกิจกรรมให้เข้าใจก่อนที่จะลงมือปฏิบัติ
2. นักเรียนควรปฏิบัติตามขั้นตอนที่ครูมอบหมายให้ครบถ้วน อย่างตั้งใจ และให้ทันตามกำหนด

3. เมื่อมีการปฏิบัติกิจกรรมทุกกิจกรรม โดยเฉพาะการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนควรปฏิบัติตามบทบาทของตนเองให้ดี ทั้งผู้แสดงและผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ นักเรียนควรปฏิบัติอย่างตั้งใจ

4. นักเรียนต้องส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ช่วยกันเมื่อปฏิบัติงานกลุ่ม และผู้นำกลุ่มควรช่วยแนะนำให้ความรู้เพื่อนในกรณีที่เพื่อนมีปัญหาในการปฏิบัติกิจกรรม

2) นักเรียนต้องตรวจเอกสารเมื่อได้รับ ตามกิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ ดังนี้

1. ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1
2. ใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1
3. ใบกิจกรรมที่ 3 กิจกรรมที่ 1
4. ใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1
5. แบบฝึกที่ 1 กิจกรรมที่ 1
6. แบบฝึกที่ 2 กิจกรรมที่ 1
7. แบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1
8. แบบฝึกที่ 4 กิจกรรมที่ 1

9. เฉลยใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1

10. เฉลยใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1

11. เฉลยใบกิจกรรมที่ 3 กิจกรรมที่ 1

12. เฉลยใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1

3) นักเรียนควรเตรียมพร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ ให้พร้อมสำหรับการเรียนทุกครั้ง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) รายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
 รหัสวิชา จ31254 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ เวลา 1 ชั่วโมง
 ครูผู้สอน นางกัญญารัตน์ พลอยศิริภูริช ครู คศ.1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จ.จันทบุรี สพม.17

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ

ตัวชี้วัดที่ 3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ

ตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ตัวชี้วัดที่ 2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดหรือเขียน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อมและเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ในการบอกเวลาต่างๆ ได้เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- 3.1 คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ตัวเลข การบอกถาม - ตอบเวลา
- 3.2 ประโยคและสำนวนที่ใช้ในการพูดหรือเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้ในการใช้ตัวเลขภาษาจีนได้ถูกต้องและในการเชื่อมโยงในการใช้บอกเวลา
2. สนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกเวลาแบบง่ายๆ ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	几	Jǐ	กี่
2.	点	diǎn	โมง
3.	半	bàn	ครึ่ง
4.	两	liǎng	สอง
5.	冷	lěng	หนาว
6.	热	Rè	ร้อน
7.	和	Hé	และ
8.	时间	shíjiān	เวลา
9.	天气	tiānqì	อากาศ
10.	现在	xiànzài	ตอนนี้
11.	分钟	fēnzhōng	นาที

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
12.	昨天	zuótiān	พรุ่งนี้
13.	今天	jīntiān	วันนี้
14.	前天	qiántiān	มะรืนนี้
15.	后天	hòutiān	เมื่อวานขึ้น

ไวยากรณ์

1. การใช้ประโยคคำถาม ... n (สิ่งที่เราจะถาม) ... + 几 jǐ + ... ลักษณะนาม?

โครงสร้างประโยค

A: 现在 几 点 ? ตอนนี้กี่โมงคะ/ครับ ?

B: 现在 点 。 ตอนนี้.....โมงคะ/ครับ ?

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขึ้นเตรียมการแสดง

1.1 ครูพูดคุยกับนักเรียนร่วมกันทั้งห้อง โดยใช้คำถามเป็นภาษาไทยกับนักเรียนว่า “ใครมีกิจวัตรประจำวันที่ตรงเวลาเหมือนกันทุกวันบ้างคะ เช่น ตื่นนอน 6 โมงเช้า อาบน้ำ ทานอาหารเช้า 6 โมงครึ่ง แล้วก็ออกมาโรงเรียนเวลา 7 โมง ต้องมีการกำหนดเวลาในการทำ กิจกรรมต่าง ๆ กันทุกคนแน่นอนใช่ไหมคะ? พอมาถึงโรงเรียนก็ยังมีกำหนดเวลาเข้าเรียนเลิกเรียน ที่แน่นอน แม้แต่วันหยุดบางคนยังมีเวลาเป็นตัวกำหนด ในการทำการบ้าน การทำงานบ้านหรือเวลา ในการพักผ่อน การใช้ชีวิตประจำวันของเราทุกคนมักมีเวลาเป็นตัวกำหนดใช่ไหมคะ เรามาใช้ ภาษาจีนในการถามและตอบเกี่ยวกับเวลาที่น่าสนใจกันดีกว่าคะ เราจะได้สามารถนำไปปรับใช้ ในชีวิตประจำวันกันนะคะ”

1.2 นักเรียนออกเสียงทบทวนคำศัพท์พร้อมกับครู ในเรื่องเกี่ยวกับตัวเลขต่าง ๆ เพื่อใช้บอกเวลา

1.3 ครูเปิดวิดีโอที่ 1 เรื่อง ตอนนี้กี่โมง ให้นักเรียนดูพร้อมกันทั้งห้อง

1.4 นักเรียนทั้งห้องช่วยกันแปลความหมายจากวิดีโอที่ได้ดู โดยครูพูดคุยกับนักเรียน ว่า “ในวิดีโอ พูดอะไรบ้างคะ? ใครรู้ความหมายของคำศัพท์อะไรบ้าง?” ครูพูดชื่นชมนักเรียนที่ตอบ ได้และพูดต่อว่า “เรามาทำความเข้าใจเนื้อหาทั้งหมดกันดีกว่าคะ”

2. ชั้นแสดง

2.1 นักเรียนทุกคนศึกษา ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1 พร้อมกับครู โดยครูนำเสนอ คำศัพท์สำคัญที่นักเรียนทุกคนต้องจำให้ได้ จากแบบฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ 1 และ 2 เรื่อง เวลา และสภาพอากาศ โดยให้นักเรียนออกเสียงตามแบบฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามหลักการออกเสียง ภาษาจีนที่ถูกต้อง

2.2 ครูโดยให้คำศัพท์เพิ่มเติมจาก ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1 โดยให้นักเรียนเติมคำ อ่าน (พินอิน) และคำแปลที่ถูกต้อง โดยมีครูช่วยแนะนำและเฉลยให้ (มีอยู่ใน เฉลยใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1) หลังจากนั้นทุกคนอ่านพร้อมกันอีกครั้งโดยครูใช้คำสั่ง (“老师读一遍，你们读两遍” ครูอ่าน 1 ครั้งให้ทุกคนอ่านพร้อมกัน 2 ครั้ง) ครูสอนเพิ่มเติมในการใช้คำศัพท์ 两 เพื่อใช้กับเวลา

2.3 นักเรียนทุกคนศึกษา ใบความรู้ที่ 1 กิจกรรมที่ 1 โดยครูอธิบายถึงการใช่วิทยากรณ์ ประโยคคำถาม 几

2.4 นักเรียนทั้งห้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาจากวิดีโอที่ 1 เรื่อง ตอนนีก็โมง อย่งถูกต้อง จากใบความรู้ที่ 2 กิจกรรมที่ 1 โดยทุกคนช่วยกันออกเสียงพร้อมกันทั้งห้องโดยครูใช้คำสั่ง (“每个人跟老师一起读” ให้นักเรียนทุกคนอ่านตามครู)

2.5 นักเรียนอ่านออกเสียงบทสนทนาจากใบความรู้ที่ 2 กิจกรรมที่ 1 พร้อมกันทั้งห้อง โดยมีครูแนะนำเมื่อออกเสียงไม่ถูกต้อง

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 นักเรียนทั้งห้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาแบบฝึกที่ 1 กิจกรรมที่ 1 โดยทุกคนช่วยกันออกเสียงพร้อมกันทั้งห้องโดยครูใช้คำสั่ง (“每个人跟老师一起读” ให้นักเรียนทุกคนอ่านตามครู) หลังจากนั้นลองสนทนากับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพื่อฝึกแสดงบทบาทสมมติ โดยพยายามใช้ความเข้าใจในการจำเนื้อหาจากบทสนทนา

3.2 นักเรียนตัวแทน 1 คู่ ตามความสมัครใจออกมาหน้าห้อง (ถ้าไม่มีตัวแทนครูจะเป็นผู้คัดเลือกผู้ที่ออกมา) เพื่อสนทนาตามแบบฝึกที่ 1 กิจกรรมที่ 1 (ให้นักเรียนดูเนื้อหาได้บ้างเล็กน้อย แต่ให้เพิ่มเติมท่าทางและการใส่เสียงที่ถูกต้องตามความรู้สึก)

3.3 ครูสรุปจากนักเรียนตัวแทน ว่าแสดงออกมาเป็นอย่างไรบ้าง พร้อมให้คำแนะนำ

3.4 นักเรียนอีก 1 คู่ เป็นตัวแทนตามความสมัครใจออกมาแสดงบทบาทสมมติ หน้าห้อง ตามแบบฝึกที่ 1 กิจกรรมที่ 1 โดยที่ผู้แสดงแสดงออกมาจากความรู้สึก ให้นำเนื้อหาออกมาดู โดยมีครูช่วยแนะนำ

3.5 นักเรียนที่เป็นผู้ชม 1 คน (นักเรียนที่ยังไม่เคยออกมาแสดง) เป็นตัวแทนออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง

3.6 ครูสรุปจากนักเรียนผู้แสดงและนักเรียนที่เป็นผู้ชม พร้อมให้คำแนะนำ และวิธีแก้ปัญหาถ้าเกิดปัญหาจากการแสดงบทบาทสมมติ

3.7 นักเรียนทุกคนกลับบ้านไปทบทวนคำศัพท์และฝึกสนทนาในประโยคจากที่เรียนมา

สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

สื่อจากวีดีโอในแผ่นซีดี

1. วีดีโอที่ 1 เรื่อง ตอนนี้กี่โมง
2. แบบฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ 1 และ 2 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

สื่อจากเอกสาร

1. ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1
2. ใบความรู้ที่ 1 กิจกรรมที่ 1
3. ใบความรู้ที่ 2 กิจกรรมที่ 1
4. เฉลยใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1
5. แบบฝึกที่ 1 กิจกรรมที่ 1

การวัดผลประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีการ/เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์จากบทเรียนได้แล้วเติมข้อความที่ขาดหายไป	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
2. นักเรียนอ่านและออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนา	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
3. การแสดงบทบาทสมมติ และการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน	แบบประเมิน การแสดงบทบาทสมมติ	วัดตามระดับคุณภาพ เกณฑ์การผ่าน: 10 คะแนน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) รายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
 รหัสวิชา จ31254 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ เวลา 1 ชั่วโมง
 ครูผู้สอน นางกัญยารัตน์ พลอยศิริภูริช ครู คศ.1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จ.จันทบุรี สพม.17

มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ

ตัวชี้วัดที่ 3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ

ตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ตัวชี้วัดที่ 2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ในการบอก เวลาต่างๆ ได้เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- 3.1 คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 3.2 ประโยคและสำนวนที่ใช้ในการพูดหรือเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับการบอก เวลาและสภาพอากาศ
2. สนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกสภาพอากาศแบบง่ายๆ ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	真	zhēn	จริงๆ
2.	雨	Yǔ	ฝน
3.	雪	Xuě	หิมะ
4.	下雨	xiàyǔ	ฝนตก
5.	下雪	xiàxuě	หิมะตก
6.	刮风	guāfēng	ลมแรง
7.	空调	kōngtiáo	เครื่องปรับอากาศ
8.	休息	xiūxi	พักผ่อน
9.	柠檬	níngméng	มะนาว
10.	还要	háiyào	ยังมี.....ด้วย

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
11.	生病	shēngbìng	ป่วย
12.	注意	zhùyì	ใส่ใจ
13.	身体	shēntǐ	ร่างกาย
14.	预报	yùbào	พยากรณ์
15.	天气预报	tiānqìyùbào	พยากรณ์อากาศ

ไวยากรณ์

1. n (สิ่งที่ต้องการบอก) + 越来越 (ยิ่งนานวันยิ่ง) + adj

โครงสร้างประโยค

1. 天气越来越热。 อากาศยิ่งนานวันยิ่งร้อน
2. 你的妹妹越来越漂亮。 น้องสาวของคุณยิ่งนานวันยิ่งสวย

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ชั้นเตรียมการแสดง

1.1 ครูพูดคุยกับนักเรียนร่วมกันทั้งห้อง เป็นภาษาไทยถึงสภาพอากาศวันนี้ ว่าเป็นอย่างไรบ้าง แล้วพูดกับนักเรียนต่อว่า “ปัจจุบันนี้อากาศบ้านเราเปลี่ยนแปลงเร็วมากจริงไหมคะ? บางวันเปลี่ยนตามเวลาเลย ตอนเช้าอากาศเย็น พอเที่ยงตรงร้อนมาก บางวันตอนเย็นฝนตก ที่อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยก็เพราะสิ่งแวดล้อมของเราเปลี่ยนแปลงมาก เราเป็นเด็ก ๆ ก็ควรช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมด้วยนะคะ อากาศบ้านเราจะได้อกลับมาดีเหมือนเดิม จากเมื่อชั่วโมงที่แล้ว เราลองบอกเวลาง่าย ๆ ไปแล้ว วันนี้เราจะมาเพิ่มการบอกอากาศเพื่อจะได้บอกได้ว่าในช่วงเวลานี้อากาศเป็นอย่างไรบ้าง เราจะได้สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันกันนะคะ”

1.2 นักเรียนออกเสียงทบทวนคำศัพท์พร้อมกับครู ในเรื่องเกี่ยวกับตัวเลขต่าง ๆ เพื่อใช้บอกเวลา และครูถามนักเรียนทุกคนว่า “เรารู้คำศัพท์ คำว่า หนาว ร้อน หรือการถามและบอกเวลาอะไรบ้างคะ? บางคนอาจรู้บางคำ ในบทเรียนนี้เราจะมาเรียนรู้คำศัพท์ที่เราควรรู้เกี่ยวกับเวลาและสภาพอากาศกันค่ะ.”

1.3 ครูเปิดวิดีโอที่ 2 เรื่อง ตอนเที่ยงร้อนมาก ให้นักเรียนดูพร้อมกันทั้งห้อง

1.4 ครูพูดคุยกับนักเรียนทั้งห้องสอบถามถึงความเข้าใจในเนื้อหาที่ตนเองได้ดูผ่านไปแล้ว พร้อมทั้งค่อย ๆ เปิดให้ดูแล้วทำความเข้าใจจากพื้นคำศัพท์เดิม แล้วจากภาพที่ได้ดู โดยสอบถามเพิ่มเติมว่ามีคำศัพท์ไหนที่เราทำความเข้าใจบ้าง แล้วคำศัพท์ไหนน่าสนใจบ้าง

1.5 นักเรียนทั้งห้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาจากวิดีโออย่างถูกต้องจากใบความรู้ที่ 3 กิจกรรมที่ 1 โดยทุกคนช่วยกันออกเสียงพร้อมกันทั้งห้อง โดยครูใช้คำสั่ง (“每个人跟老师一起读” ให้ทุกคนอ่านตามครู)

2. ชั้นแสดง

2.1 นักเรียนทุกคนศึกษาใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1 พร้อมกับครู โดยให้นักเรียนเดิมคำอ่าน (พินอิน) และคำแปล โดยมีครูช่วยแนะนำ หลังจากนั้นทุกคนอ่านพร้อมกันอีกครั้ง โดยครูใช้คำสั่ง (“老师读一遍，你们读两遍” ครูอ่าน 1 ครั้งให้ทุกคนอ่านพร้อมกัน 2 ครั้ง)

2.2 นักเรียนทุกคนศึกษาใบความรู้ที่ 4 กิจกรรมที่ 1 โดยครูสอนไวยากรณ์ 越来越 เพิ่มเติม

2.3 ครูเปิดวิดีโอที่ 2 เรื่อง ตอนเที่ยงร้อนมาก ให้นักเรียนดูพร้อมกันอีกครั้ง

2.4 นักเรียนทุกคนทำกิจกรรมจากแบบฝึกที่ 2 กิจกรรมที่ 1 โดยทุกคนช่วยกันออกเสียงพร้อมกันทั้งห้อง โดยครูใช้คำสั่ง (“每个人跟老师一起读” ให้นักเรียนทุกคนอ่านตามครู) หลังจากนั้นลองสนทนากับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพื่อฝึกแสดงบทบาทสมมติ โดยพยายามใช้ความเข้าใจในการจำเนื้อหาจากบทสนทนา

2.5 นักเรียนตัวแทน 1 คู่ ตามความสมัครใจออกมาหน้าห้อง (ถ้าไม่มีตัวแทนครูจะเป็นผู้คัดเลือกผู้ที่ออกมา) เพื่อสนทนาตามแบบฝึกที่ 2 กิจกรรมที่ 1 (ให้นักเรียนดูเนื้อหาได้บ้างเล็กน้อย แต่ให้เพิ่มเติมท่าทางและการใส่เสียงที่ถูกต้องตามความรู้สึก) โดยให้นักเรียนทุกคนอ่านบทพร้อมกันทั้งห้อง หลังจากนั้นลองสนทนากับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพื่อฝึกแสดงบทบาทสมมติ โดยพยายามใช้ความเข้าใจในการจำเนื้อหาจากบทสนทนา

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 นักเรียน 2 คู่ นักเรียนที่ยังไม่เคยเป็นตัวแทนออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าห้อง ตามความสมัครใจออกมาหน้าห้อง (ถ้าไม่มีตัวแทนครูจะเป็นผู้คัดเลือกผู้ที่ออกมา) โดยไม่ให้นำเนื้อหาออกมาดู โดยมีครูช่วยแนะนำ (ออกมาแสดงทีละคู่)

3.2 นักเรียนที่เป็นผู้ชม 4 คน (นักเรียนที่ยังไม่เคยออกมาแสดงความคิดเห็น) เป็นตัวแทนออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง (หลังจากที่แสดงจบ 1 คู่ ให้เพื่อนแสดงความคิดเห็น 2 คน)

3.3 ครูสุรูปจากนักเรียนผู้แสดงและนักเรียนที่เป็นผู้ชม พร้อมให้คำแนะนำ และวิธีแก้ปัญหาถ้าเกิดปัญหาจากการแสดงบทบาทสมมติ

3.4 นักเรียนทุกคนกลับบ้านไปทบทวนคำศัพท์และฝึกสนทนาในประโยคจากที่เรียนมา

สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

สื่อจากวิดีโอในแผ่นซีดี

1. วิดีโอที่ 2 เรื่อง ตอนเที่ยงร้อนมาก

สื่อจากเอกสาร

1. ใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1

2. ใบความรู้ที่ 3 กิจกรรมที่ 1

3. ใบความรู้ที่ 4 กิจกรรมที่ 1

4. เฉลยใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1

5. แบบฝึกที่ 2 กิจกรรมที่ 1

การวัดผลประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีการ/เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์จากบทเรียนได้แล้วเติมข้อความที่ขาดหายไป	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
2. นักเรียนอ่านและออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนา	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
3. การแสดงบทบาทสมมติ และการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน	แบบประเมิน การแสดงบทบาทสมมติ	วัดตามระดับคุณภาพ เกณฑ์การผ่าน: 10 คะแนน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) รายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
 รหัสวิชา จ31254 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ เวลา 1 ชั่วโมง
 ครูผู้สอน นางกัญยรัตน์ พลอยศิริภูริช ครู กศ.1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จ.จันทบุรี สพม.17

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ

ตัวชี้วัดที่ 3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ

ตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ตัวชี้วัดที่ 2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อมและเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ในการบอกเวลาต่างๆ ได้เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- 3.1 คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 3.2 ประโยคและสำนวนที่ใช้ในการพูดหรือเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับการบอกเวลาและสภาพอากาศ
2. สนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกสภาพอากาศแบบง่ายๆ ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	几	jǐ	กี่
2.	点	diǎn	โมง
3.	半	bàn	ครึ่ง
5.	两	liǎng	สอง
6.	冷	lěng	หนาว
7.	热	rè	ร้อน
8.	和	hé	และ
9.	时间	shíjiān	เวลา
10.	天气	tiānqì	อากาศ
11.	现在	xiànzài	ตอนนี้

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
12.	分钟	fēnzhōng	นาที
13.	昨天	zuótiān	พรุ่งนี้
14.	今天	jīntiān	วันนี้
15.	前天	qiántiān	มะรืนนี้
16.	后天	hòutiān	เมื่อวานซืน
17.	真	zhēn	จริงๆ
18.	雨	yǔ	ฝน
19.	雪	xuě	หิมะ
20.	下雨	xià yǔ	ฝนตก
21.	下雪	xià xuě	หิมะตก
22.	刮风	guā fēng	ลมแรง
23.	空调	kōng tiáo	เครื่องปรับอากาศ
24.	休息	xiūxi	พักผ่อน
25.	柠檬	níngméng	มะนาว
26.	还要	háiyào	ยังมี.....ด้วย
27.	生病	shēngbìng	ป่วย
28.	注意	zhùyì	ใส่ใจ
29.	身体	shēntǐ	ร่างกาย
30.	预报	yùbào	พยากรณ์
31.	天气预报	tiānqìyùbào	พยากรณ์อากาศ

ไวยากรณ์

1. 几

2. 越来越

โครงสร้างประโยค

1. การถามตอบเวลา เช่น 现在几点? ตอนนี้กี่โมง

2. การถามตอบอาการ เช่น 今天冷吗? วันนี้หนาวไหม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นเตรียมการแสดง

1.1 ครูพูดคุยกับนักเรียนร่วมกันทั้งห้องเป็นภาษาไทยว่า “จากที่เราเรียนคำศัพท์และลองนำไปใช้กันในห้องเรียนเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจำคำศัพท์ได้หมดหรือยังคะ? วันนี้เราจะมาทบทวนคำศัพท์และไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคทั้งหมดกันดีกว่าค่ะ”

1.2 นักเรียนออกเสียงทบทวนคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนมาตาม ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1 และใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1 พร้อมกับครู

1.3 ครูเปิดวิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 1 เรื่อง ตอนนี่ก็โมงให้นักเรียนดูพร้อมกันทั้งห้อง

1.4 ครูพูดคุยกับนักเรียนทั้งห้องสอบถามถึงความเข้าใจในเนื้อหาของวิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 1 เรื่อง ตอนนี่ก็โมงที่ตนเองได้ดูผ่านไปแล้ว

1.5 ครูเปิดวิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 2 เรื่อง วันนี้นหนาวใหม่ให้นักเรียนดูพร้อมกันทั้งห้อง

1.6 ครูพูดคุยกับนักเรียนทั้งห้องสอบถามถึงความเข้าใจในเนื้อหาของวิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 2 เรื่อง วันนี้นหนาวใหม่ ที่ตนเองได้ดูผ่านไปแล้ว

2. ขั้นแสดง

2.1 นักเรียนทั้งห้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาจากวิดีโอทั้งสองเรื่องอย่างถูกต้องจากแบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1 พร้อมทำกิจกรรม โดยทุกคนช่วยกันออกเสียงตัวจีนกับคำอ่านพร้อมกันทั้งห้องโดยครูใช้คำสั่ง (“每个人跟老师一起读” ให้ทุกคนอ่านตามครู) แล้วเติมความหมายของประโยคให้ถูกต้อง

2.2 นักเรียนทุกคนอ่านบทสนทนาจาก แบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1 หลังจากนั้นลองสนทนากับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพื่อฝึกแสดงบทบาทสมมติ โดยพยายามใช้ความเข้าใจในการจำเนื้อหาจากบทสนทนา

2.3 ครูเลือกนักเรียนที่ไม่เคยออกมาแสดงบทบาทสมมติมา 1 คู่ ให้นักเรียนเลือกแสดงบทบาทสมมติจากแบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1 มาแสดงเพียง 1 เรื่อง

2.4 ครูเลือกนักเรียนที่เป็นผู้ชมที่ยังไม่เคยออกมาแสดงความคิดเห็นจากการแสดง 1 คน เป็นตัวแทนออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง

2.5 ครูเลือกนักเรียนที่ไม่เคยออกมาแสดงบทบาทสมมติมาอีก 1 คู่ ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติจากแบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1 ในเรื่องที่เพื่อนคู่ที่ 1 ไม่ได้แสดง

2.6 ครูเลือกนักเรียนที่เป็นผู้ชมที่ยังไม่เคยออกมาแสดงความคิดเห็นจากการแสดง 1 คน เป็นตัวแทนออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง

2.7 ครูสุรูปจากนักเรียนผู้แสดงและนักเรียนที่เป็นผู้ชม ทั้ง 2 คู่ พร้อมให้คำแนะนำ และวิธีแก้ปัญหาถ้าเกิดปัญหาจากการแสดงบทบาทสมมติ

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 นักเรียนทั้งห้องจับเป็นกลุ่มละ 4 คน (นักเรียน 40 คนแบ่งกลุ่มละ 4 คนมีทั้งหมด 10 กลุ่ม) โดยที่ครูเป็นผู้แนะนำในการจับกลุ่มให้ โดยครูเลือกผู้ที่มีผลการเรียนดีที่สุด 10 คน เป็นหัวหน้ากลุ่ม หลังจากนั้นให้นักเรียนจับกลุ่มกันเองตามความสมัครใจ โดยมีเงื่อนไขว่าให้นักเรียนช่วยเหลือกัน ให้มีสมาชิกและความสามารถกันให้ช่วยเพื่อนที่ไม่ถนัดด้วย หลังจากที่นักเรียนจับกลุ่มเองเรียบร้อยแล้ว ถ้านักเรียนจับกลุ่มได้ไม่เหมาะสมครูสามารถช่วยสลับกลุ่มนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ (ในแต่ละกลุ่มจะได้นักเรียนที่มีความสามารถครบทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน)

3.2 นักเรียนทุกคนศึกษาใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1 โดยทุกคนช่วยกันออกเสียงพร้อมกันทั้งห้อง โดยครูใช้คำสั่ง (“每个人跟老师一起读” ทุกคนอ่านตามครู)

3.3 นักเรียนจับกลุ่มเพื่อแปลความหมายของเนื้อเรื่องจากใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1 โดยมีครูช่วยแนะนำ แล้วแบ่งสมาชิกเป็นตัวแทน A B C D

3.4 นักเรียนทุกคนกลับไปทำความเข้าใจในเนื้อหาจากใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1 และท่องจำในบทบาทของตนเอง เพื่อเตรียมพร้อมในการแสดงบทบาทสมมติในชั่วโมงต่อไป

สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

สื่อจากวีดีโอในแผ่นซีดี

1. วีดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 1 เรื่อง ตอนนี้กี่โมง
2. วีดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 2 เรื่อง วันนี้หนาวไหม

สื่อจากเอกสาร

1. ใบกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมที่ 1
2. ใบกิจกรรมที่ 2 กิจกรรมที่ 1
3. ใบกิจกรรมที่ 3 กิจกรรมที่ 1
4. ใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1
5. เฉลยใบกิจกรรมที่ 3 กิจกรรมที่ 1
6. แบบฝึกที่ 3 กิจกรรมที่ 1

การวัดผลประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีการ/เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์จากบทเรียนได้แล้วเต็ม ข้อความที่ขาดหายไปได้	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
2. นักเรียนอ่านและออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนา	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
3. การแสดงบทบาทสมมติ และการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน	แบบประเมิน การแสดงบทบาทสมมติ	วัดตามระดับคุณภาพ เกณฑ์การผ่าน: 10 คะแนน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) รายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
 รหัสวิชา จ31254 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ เวลา 1 ชั่วโมง
 ครูผู้สอน นางกัญยารัตน์ พลอยศิริภูริช ครู คศ.1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จ.จันทบุรี สพม.17

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ

ตัวชี้วัดที่ 3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ

ตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ตัวชี้วัดที่ 2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อมและเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ในการบอกเวลาต่างๆ ได้เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- 3.1 คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 3.2 ประโยคและสำนวนที่ใช้ในการพูดหรือเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับการบอกเวลาและสภาพอากาศ
2. สนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกสภาพอากาศแบบง่ายๆ ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	几	jǐ	กี่
2.	点	diǎn	โมง
3.	半	bàn	ครึ่ง
5.	两	liǎng	สอง
6.	冷	lěng	หนาว
7.	热	rè	ร้อน
8.	和	hé	และ
9.	时间	shíjiān	เวลา
10.	天气	tiānqì	อากาศ
11.	现在	xiànzài	ตอนนี้

สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อมและเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ในการบอกเวลาต่างๆ ได้เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- 3.1 คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 3.2 ประโยคและสำนวนที่ใช้ในการพูดหรือเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับการบอกเวลาและสภาพอากาศ
2. สนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกสภาพอากาศแบบง่ายๆ ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	几	jǐ	กี่
2.	点	diǎn	โมง
3.	半	bàn	ครึ่ง
5.	两	liǎng	สอง
6.	冷	lěng	หนาว
7.	热	rè	ร้อน
8.	和	hé	และ
9.	时间	shíjiān	เวลา
10.	天气	tiānqì	อากาศ
11.	现在	xiànzài	ตอนนี้

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
12.	分钟	fēnzhōng	นาที
13.	昨天	zuótiān	พรุ่งนี้
14.	今天	jīntiān	วันนี้
15.	前天	qiántiān	มะรืนนี้
16.	后天	hòutiān	เมื่อวานซีน
17.	真	zhēn	จริงๆ
18.	雨	yǔ	ฝน
19.	雪	xuě	หิมะ
20.	下雨	xià yǔ	ฝนตก
21.	下雪	xià xuě	หิมะตก
22.	刮风	guā fēng	ลมแรง
23.	空调	kōng tiáo	เครื่องปรับอากาศ
24.	休息	xiūxi	พักผ่อน
25.	柠檬	níngméng	มะนาว
26.	还要	háiyào	ยังมี.....ด้วย
27.	生病	shēngbìng	ป่วย
28.	注意	zhùyì	ใส่ใจ
29.	身体	shēntǐ	ร่างกาย
30.	预报	yùbào	พยากรณ์
31.	天气预报	tiānqìyùbào	พยากรณ์อากาศ

ไวยากรณ์

1. 几

2. 越来越

โครงสร้างประโยค

3. การถามตอบเวลา เช่น 现在几点? ตอนนี้กี่โมง

4. การถามตอบอาการ เช่น 今天冷吗? วันนี้หนาวไหม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ชั้นเตรียมการแสดง

1.1 ครูพูดคุยกับนักเรียนร่วมกันทั้งห้องเป็นภาษาไทยว่า “จากงานเมื่อชั่วโมงที่แล้วที่ให้เตรียมตัวแสดงบทบาทสมมติในวันนี้ วันนี้ทุกคนเตรียมพร้อมแสดงกันหรือยังคะ?”

1.2 ครูเฉลย ใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1 โดยใช้คำสั่ง 我们一起读然后翻译。(พวกเราอ่านพร้อมกันหลังจากนั้นช่วยกันแปล)

1.3 นักเรียนทุกคนศึกษาแบบฝึกที่ 4 กิจกรรมที่ 1 (เนื้อหาที่ใช้แสดงบทบาทสมมติจากใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1)

1.4 นักเรียนตัวแทนกลุ่มทั้งหมด 10 กลุ่ม เป็นตัวแทนออกมาจับสลากแบ่งเรื่องที่ต้องแสดง โดยจะมี 5 กลุ่มได้แสดง เรื่องที่ 1 วันนี้คุณครูไม่มาสอน และอีก 5 กลุ่มแสดงเรื่องที่ 2 อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยคุณแลสุขภาพด้วยและจัดลำดับในการแสดงตั้งแต่กลุ่มที่ 1 - 10 โดยวันนี้จะแสดงได้เพียง 4 กลุ่ม อีก 6 กลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่จะช่วยกันแสดงความคิดเห็นให้กับเพื่อนผู้แสดง

1.5 นักเรียนจับกลุ่มเพื่อเตรียมการแสดง

2. ชั้นแสดง

2.1 ครูสรุปกิจกรรมอีกครั้งหนึ่ง

2.1.1 สำหรับผู้แสดง ครูควรพูดคุยให้ให้กำลังใจก่อนการแสดง เพื่อขจัดความตื่นเต้น ประหม่าและความวิตกกังวลต่าง ๆ (เพื่อที่ผู้แสดงจะได้แสดงออกมาได้ดีและเป็นธรรมชาติมากที่สุด)

2.1.2 สำหรับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ครูจะบอกบทบาทของผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรบ้าง ควรสังเกตอะไร เช่น การแสดงบทบาทของผู้แสดง ข้อคิด และข้อเสนอที่ได้จากการชม เป็นต้น และบอกถึงวิธีการปฏิบัติตัวอย่างไรเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี คือ เป็นผู้ฟัง ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ดี สง่าตั้งใจให้ด้วยรอยยิ้ม ด้วยความตั้งใจ ไม่ส่งเสียงรบกวนผู้แสดงขณะกำลังแสดง

2.2 นักเรียนที่ไม่ใช่ผู้แสดงช่วยกันจัดฉากอย่างง่ายให้เหมาะสม เช่น การเลื่อนโต๊ะให้มีพื้นที่สำหรับการแสดง

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 เมื่อนักเรียนกลุ่มที่ 1 และผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์เตรียมตัวพร้อมแล้ว ก็ให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 เริ่มแสดงได้ โดยการแสดงนี้ควรปล่อยให้ไปไปตามธรรมชาติ ครูผู้สอนไม่ควรเข้าขัดกลางคัน นอกจากในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ

3.2 นักเรียนกลุ่มที่ 1 แสดงจบตัวแทนผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นผู้แสดงในวันนี้ออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง

3.3 นักเรียนกลุ่มที่ 2 แสดงหลังจากแสดงจบ ตัวแทนผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นผู้แสดงในวันนี้ออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง (กลุ่มที่ยังไม่ได้แสดงความคิดเห็น) หลังจากนั้นปฏิบัติเช่นเดียวกันจนแสดงครบทั้ง 4 กลุ่ม

3.4 ครูสรุปการแสดงโดยพูดทีละกลุ่ม แล้วสรุปทั้ง 4 ว่าได้แสดงท่าทางได้ถูกต้องใกล้เคียงความจริงเพียงใด เนื้อหาถูกต้องหรือไม่การแสดงนั้นมีข้อบกพร่องหรือปัญหาอะไรบ้าง และควรจะแก้ปัญหานั้น ๆ อย่างไร

3.5 ครูถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักเรียนผู้แสดงและผู้ชมอีกครั้ง

3.6 ครูบอกให้นักเรียนในกลุ่มที่ยังไม่แสดงอีก 6 กลุ่ม เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการแสดงในช่วงโมเมนต์ต่อไป

สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

สื่อจากเอกสาร

1. เฉลยใบกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมที่ 1
2. แบบฝึกที่ 4 กิจกรรมที่ 1

การวัดผลประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีการ/เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์จากบทเรียนได้แล้วเติมข้อความที่ขาดหายไป	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
2. นักเรียนอ่านและออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนา	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
3. การแสดงบทบาทสมมติ และการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน	แบบประเมิน การแสดงบทบาทสมมติ	วัดตามระดับคุณภาพ เกณฑ์การผ่าน: 10 คะแนน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) รายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
 รหัสวิชา จ31254 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เวลาและสภาพอากาศ เวลา 1 ชั่วโมง
 ครูผู้สอน นางกัญยรัตน์ พลอยศิริภูริช ครู คศ.1 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จ.จันทบุรี สพม.17

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ

ตัวชี้วัดที่ 3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ

ตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ตัวชี้วัดที่ 2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อมและเรื่องใกล้ตัว โดยใช้ประโยคหรือสำนวนภาษาในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ในการบอกเวลาต่างๆ ได้เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- 3.1 คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 3.2 ประโยคและสำนวนที่ใช้ในการพูดหรือเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับการบอกเวลาและสภาพอากาศ
2. สนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกสภาพอากาศแบบง่ายๆ ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	几	jǐ	กี่
2.	点	diǎn	โมง
3.	半	bàn	ครึ่ง
5.	两	liǎng	สอง
6.	冷	lěng	หนาว
7.	热	rè	ร้อน
8.	和	hé	และ
9.	时间	shíjiān	เวลา
10.	天气	tiānqì	อากาศ
11.	现在	xiànzài	ตอนนี้

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
12.	分钟	fēnzhōng	นาที
13.	昨天	zuótiān	พรุ่งนี้
14.	今天	jīntiān	วันนี้
15.	前天	qiántiān	มะรืนนี้
16.	后天	hòutiān	เมื่อวานซืน
17.	真	zhēn	จริงๆ
18.	雨	yǔ	ฝน
19.	雪	xuě	หิมะ
20.	下雨	xià yǔ	ฝนตก
21.	下雪	xià xuě	หิมะตก
22.	刮风	guā fēng	ลมแรง
23.	空调	kōng tiáo	เครื่องปรับอากาศ
24.	休息	xiūxi	พักผ่อน
25.	柠檬	níngméng	มะนาว
26.	还要	háiyào	ยังมี.....ด้วย
27.	生病	shēngbìng	ป่วย
28.	注意	zhùyì	ใส่ใจ
29.	身体	shēntǐ	ร่างกาย
30.	预报	yùbào	พยากรณ์
31.	天气预报	tiānqìyùbào	พยากรณ์อากาศ

ไวยากรณ์

1. 几

2. 越来越

โครงสร้างประโยค

5. การถามตอบเวลา เช่น 现在几点? ตอนนี้กี่โมง

6. การถามตอบอาการ เช่น 今天冷吗? วันนี้หนาวไหม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ชั้นเตรียมการแสดง

1.1 ครูพูดคุยกับนักเรียนร่วมกันทั้งห้องเป็นภาษาไทยว่า “จากงานเมื่อช่วงโมงที่แล้วบางคนได้รับบทบาทผู้แสดงไปแล้วและบางคนก็ได้รับบทบาทผู้ชมแล้ว วันนี้ทุกคนทำในทุกหน้าที่ได้ดีกว่าเดิมแค่ไหน เพราะเราเห็นข้อดีข้อเสีย สิ่งที่เราควรปฏิบัติกันแล้วเตรียมพร้อมกันหรือยังคะ?”

1.2 ครูสรุปกิจกรรมอีกครั้งหนึ่ง

1.2.1 สำหรับผู้แสดง ครูควรพูดให้ใจกำลังใจก่อนการแสดง เพื่อขจัดความตื่นเต้น ประหม่าและความวิตกกังวลต่าง ๆ (เพื่อที่ผู้แสดงจะได้แสดงออกมาได้ดีและเป็นธรรมชาติมากที่สุด)

1.2.2 สำหรับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ครูจะบอกบทบาทของผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรบ้าง ควรสังเกตอะไร เช่น การแสดงบทบาทของผู้แสดง ข้อคิด และข้อเสนอที่ได้จากการชม เป็นต้น และบอกถึงวิธีการปฏิบัติตัวอย่างไรเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี คือ เป็นผู้ฟัง ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ดี ส่งกำลังใจให้ด้วยรอยยิ้ม ด้วยความตั้งใจ ไม่ส่งเสียงรบกวนผู้แสดงขณะกำลังแสดง

1.3 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงไปเตรียมตัวการแสดง

1.4 นักเรียนที่ไม่ใช่ผู้แสดงช่วยกันจัดฉากอย่างง่ายให้เหมาะสมกับการแสดง เช่น การเลื่อนโต๊ะให้มีพื้นที่สำหรับการแสดง หรือจัดโต๊ะเป็นกลุ่มจำลองเหมือนเป็นห้องสมุด หรือร้านอาหารเตรียมเก้าอี้หรับสำหรับผู้ชมการแสดง เป็นต้น

2. ชั้นแสดง

2.1 เมื่อนักเรียนกลุ่มที่ 1 ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์เตรียมตัวพร้อมแล้ว ก็ให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 เริ่มแสดงได้ โดยการแสดงนี้ควรปล่อยให้ไปตามธรรมชาติ ครูผู้สอนไม่ควรเข้าขัดกลางคัน นอกจากในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ ในขณะที่แสดงผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงและผู้ชมอย่างใกล้ชิด

2.2 นักเรียนกลุ่มที่ 1 แสดงจบตัวแทนผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นผู้แสดงในวันนี้ออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง

2.3 นักเรียนกลุ่มที่ 2 แสดงหลังจากแสดงจบตัวแทนผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นผู้แสดงในวันนี้ออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง (กลุ่มที่ยังไม่ได้แสดงความคิดเห็น)

2.4 นักเรียนกลุ่มที่ 3 แสดง หลังจากแสดงจบ ตัวแทนผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นผู้แสดงในวันนี้ออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง (กลุ่มที่ยังไม่ได้แสดงความคิดเห็น)

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 ครูสรุปการแสดงของผู้แสดงทั้ง 3 กลุ่ม โดยพูดทีละกลุ่ม แล้วสรุปทั้ง 3 ว่าเนื้อหาถูกต้องหรือไม่การแสดงนั้นมีข้อบกพร่องหรือปัญหาอะไรบ้าง และควรจะแก้ปัญหานั้น ๆ อย่างไร เพื่อให้อีก 3 กลุ่มที่เหลือปรับปรุงแก้ไข

3.2 นักเรียนกลุ่มที่ 4 แสดงหลังจากแสดงจบ ตัวแทนผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นผู้แสดงในวันนี้ออกมาแสดงความคิดเห็นจากบทบาทที่เพื่อนแสดง (กลุ่มที่ยังไม่ได้แสดงความคิดเห็น) หลังจากนั้นปฏิบัติเช่นเดียวกันจนแสดงครบทั้ง 3 กลุ่ม รวมวันนี้แสดง 6 กลุ่ม

3.3 ครูสรุปการแสดงของผู้แสดงทั้ง 3 กลุ่ม โดยพูดทีละกลุ่ม แล้วสรุปทั้ง 6 ว่าการแสดงทั้งหมดเป็นอย่างไรบ้าง

3.4 ครูถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักเรียนผู้แสดงและผู้ชมอีกครั้ง และถามความรู้สึกและประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนด้วยกิจกรรมนี้

3.5 ครูสรุปโดยแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ จากเนื้อเรื่องที่ได้แสดงให้ไปสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่เป็นจริงอยู่ในสังคมปัจจุบัน ทำให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิดกว้างขึ้น และสามารถหาวิธีการแก้ปัญหานั้น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สภาพชีวิตของตนอย่างมีความหมายรู้จักการแก้ปัญหาโดยอาศัยประสบการณ์และเรียนรู้การปฏิบัติตนเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เช่น จากเรื่องเวลาครูให้ข้อเสนอแนะให้นักเรียนเป็นผู้ที่ตรงต่อเวลา จากเรื่องอากาศให้นักเรียนรักษาสิ่งแวดล้อม ใส่ใจสุขภาพของตนเองและสุขภาพของคนที่เรารัก เป็นต้น

3.6 ครูประเมินการทำกิจกรรมทั้งหมดและให้คะแนนเป็นการประเมินรายบุคคล จากการทำกิจกรรมทั้งหมดในกิจกรรมที่ 1 เรื่อง เวลาและสภาพอากาศลงใน แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

การวัดผลประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีการ/เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์จากบทเรียนได้ แล้วเติมข้อความที่ขาดหายไป	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
2. นักเรียนอ่านและออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนา	การสังเกต การทำใบกิจกรรม	ตรวจคำตอบจากใบกิจกรรม เกณฑ์การผ่าน: 80%
3. การแสดงบทบาทสมมติ และการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน	แบบประเมิน การแสดงบทบาทสมมติ	วัดตามระดับคุณภาพ เกณฑ์การผ่าน: 10 คะแนน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนมีความรู้ในการใช้ตัวเลขภาษาจีน ได้ถูกต้องและในการเชื่อมโยงในการใช้บอกเวลาได้
2. นักเรียนสามารถสนทนาถาม - ตอบและเขียนบอกบอกเวลาและสภาพอากาศแบบง่ายๆ ได้
3. นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับการบอกเวลาและสภาพอากาศ

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนฟังคำชี้แจงจากครูผู้สอนให้เข้าใจในการปฏิบัติกิจกรรมทุกกิจกรรม หากมีข้อสงสัยหรือปัญหาใด ๆ ให้สอบถามครูผู้สอนหลังจากที่ครูอธิบายเสร็จทันที
2. ให้นักเรียนศึกษาใบกิจกรรม ใบความรู้และแบบฝึกกิจกรรม เพื่อปฏิบัติตามกิจกรรมพร้อมกับครู
3. การปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มหากมีข้อสงสัยหรือปัญหาใด ๆ ให้ปรึกษากันภายในกลุ่มก่อน เมื่อไม่ได้จึงขอคำแนะนำจากครูผู้สอน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เวลาที่

กำหนดเวลาที่ใช้ 5 ชั่วโมง

ใบกิจกรรมที่ 1

กิจกรรมที่ 1

หลังจากที่ฝึกออกเสียงตามแบบฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ 1 และ 2 เรื่อง เวลา และสภาพอากาศ เรามารู้จักคำศัพท์ที่ควรรู้เกี่ยวกับเวลาและสภาพอากาศกันดีกว่าค่ะ

คำสั่ง : ให้นักเรียนเติมคำอ่านภาษาจีน (พินอิน) และความหมายของคำศัพท์ต่อไปนี้
คำศัพท์จากบทสนทนา

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	现在		
2.	几		
3.	点		
4.	半		
5.	冷		
6.	热		
7.	昨天		
8.	今天		

คำศัพท์เพิ่มเติม

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	时间	shíjiān	
2.	天气	tiānqì	
3.	前天		
4.	后天		
5.	两		

บันทึกเพิ่มเติมนะคะ

ใบความรู้ที่ 1

กิจกรรมที่ 1

เรามาเรียนรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ง่าย ๆ ที่ใช้ถามเวลาและสภาพอากาศกันดีกว่าค่ะ
ไวยากรณ์

เมื่อใช้ในประโยคคำถาม

..... n (สิ่งที่ต้องการถาม)+ 几 (กี่) + ลักษณะนาม ?

ตัวอย่างการใช้โครงสร้างประโยคถามเวลาและสภาพอากาศตามไวยากรณ์

几 jǐ กี่

1. A: 现在几点? ตอนนี้กี่โมงคะ/ครับ
B: 现在 8 点 40 分钟。 ตอนนี้ 8 โมง 40 นาทีคะ/ครับ
2. A: 下雨几天了? ฝนตกมากี่วันแล้วคะ/ครับ
B: 下雨 3 天了。 ฝนตกมา 3 วันแล้วคะ/ครับ

ข้อควรรู้

คำตอบมักจะเอาจำนวน (ตัวเลข) มาแทนคำว่า 几 นะคะ

บันทึกเพิ่มเติมนะคะ

ใบความรู้ที่ 2

กิจกรรมที่ 1

หลังจากที่วิดีโอที่ 1 เรื่อง ตอนนี่ก็โมงจบ เรามาทำความเข้าใจกับเนื้อหาจากวิดีโอที่ได้ดูกันก่อนนะคะ

วิดีโอที่ 1 เรื่อง ตอนนี่ก็โมง

tāng mǔ diànyǐngyuàn yǒu hǎ lǐ bō tè sān
 汤姆：电影院有哈利波特三。 ที่โรงภาพยนตร์มีหนังเรื่องแฮร์รี่พ็อตเตอร์ 3

míng míng xīng qī liù wǎn shàng qī diǎn
 明明：星期六晚上七点。 วันเสาร์ตอน 1 ทุ่ม

tāng mǔ xiàn zài jǐ diǎn
 汤姆：现在几点? ตอนนี่ก็โมง

míng míng xiàn zài qī diǎn bàn le jīn tiān shì xīng qī wǔ
 明明：现在七点半了。今天是星期五。 ตอนนี่ 1 ทุ่มครึ่งแล้ว, วันนี้

เป็นวันศุกร์

tāng mǔ hǎo wǒ mén míng tiān kàn
 汤姆：好！我们明天看。 ดีเลย, พรุ่งนี้พวกเราไปกัน

tāng mǔ dǎ diàn huà gěi xiǎo hǎi hé mài kè qǐng tā men yì qǐ kàn diàn yǐng
 (汤姆打电话给小海和迈克请他们一起看电影)

tāng mǔ xiǎo hǎi mài kè
 汤姆 โทรชวน 小海 กับ 迈克 ไปดูหนัง

xiǎo hǎi wèi wǒ shì xiǎo hǎi tāng mǔ nǐ hǎo tāng mǔ xiǎo hǎi
 小海：喂！我是小海。汤姆，你好! สวัสดี 汤姆, ฉัน 小海

tāng mǔ nǐ hǎo xiǎo hǎi míng tiān yǒu hǎ lǐ bō tè sān
 汤姆：你好! 小海, 明天有哈利波特三.

xiǎo hǎi
 สวัสดี 小海 พรุ่งนี้มีหนังเรื่องแฮร์รี่พ็อตเตอร์ภาค 3

ใบความรู้ที่ 2
กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

xiǎo hǎi hā lǐ bō tè sān nǐ men qù ma
小海：哈里波特三，你们去吗？

แฮร์รี่พอตเตอร์ภาค 3, พวกคุณจะไปไหม?

tāng mǔ wǒ men qù wǒ men qù
汤姆：我们去！ พวกฉันจะไป

xiǎo hǎi wǒ men yě qù míngtiān jǐ diǎn wǒ men jí zǎi qù
小海：我们也去！明天几点？ พวกฉันก็จะไป, พรุ่งนี้เจอกันกี่โมง

tāng mǔ wǎnshàng qī diǎn hūn xiǎo
汤姆：晚上七点。 หนึ่งทุ่มตรง

xiǎo hǎi hǎo míngtiān jiàn wǒ men míngtiān jiàn
小海：好！明天见。 ตกลงพรุ่งนี้เจอกัน

xiǎo hǎi hé mài kè qí zì xíng chē xiǎo hǎi mài kè gān mài kè gāng líng chē
(小海和迈克骑自行车) 小海 กับ 迈克 กำลังขี่จักรยาน

xiǎo hǎi mài kè xiàn zài jǐ diǎn le mài kè dōn xiǎo
小海：迈克！现在几点了？ 迈克 ตอนนี้อย่างไร

mài kè xiàn zài liù diǎn èr shí wǔ dōn xiǎo 6 móng 25 nǎo tí
迈克：现在六点二十五。 ตอนนี้อย่างไร 6 โมง 25 นาที

tāng mǔ hé míngmíng zhèng zài děng xiǎo hǎi hé mài kè
(汤姆和明明正在等小海和迈克)

tāng mǔ míngmíng xiǎo hǎi mài kè
汤姆 กับ 明明 กำลังรอ 小海 กับ 迈克

míngmíng tāng mǔ xiàn zài jǐ diǎn tāng mǔ dōn xiǎo
明明：汤姆，现在几点？ 汤姆 ตอนนี้อย่างไร

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ใบความรู้ที่ 2
กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

tāng mǔ xiàn zài liù diǎn bàn ตอนนี้ 6 โมงครึ่ง
汤姆：现在六点半。

xiǎo hǎi hé mài kè qí zì xíng chē xiǎo hǎi mài kè
(小海和迈克骑自行车) 小海 跟 迈克 กำลังขี่จักรยาน

xiǎo hǎi mài kè xiàn zài jǐ diǎn le? mài kè ตอนนี้กี่โมง
小海：迈克！现在几点了？ 迈克

mài kè xiàn zài liù diǎn wǔ shí ตอนนี้ 6 โมง 50 นาที
迈克：现在六点半。

tāng mǔ hé míngmíngzhèng zài děngxiǎo hǎi hé mài kè
(汤姆和明明正在等小海和迈克)

tāng mǔ míngmíng xiǎo hǎi mài kè
汤姆 跟 明明 กำลังรอ 小海 跟 迈克

míngmíng xiàn zài jǐ diǎn? ตอนนี้กี่โมง
明明：现在几点？

tāng mǔ xiàn zài liù diǎn wǔ shí sān ตอนนี้ 6 โมง 53 นาที
汤姆：现在六点半三。

tā men néng zhǔn shí kàn diànyǐng พวกเขาสามารถดูหนังได้ทันเวลา
(他们能准时看电影。)

แบบฝึกที่ 1

กิจกรรมที่ 1

เราฝึกแสดงบทบาทสมมติกันดีกว่าค่ะ

A : xiàn zài jǐ diǎn
现在几点? ตอนนี้กี่โมง

B : xiàn zài qī diǎn bàn le
现在七点半了。 ตอนนี้ 7 โมงครึ่งแล้ว

A : míngtiān xīng qī liú wǒ mén yì qǐ qù kàn diànyǐng hǎo ma
明天星期六我们一起去看电影好吗? พรุ่งนี้วันเสาร์พวกเรา
ไปดูหนังกันไหม

B : hǎo wǒ mén míngtiān qù
好! 我们明天去。 ตกลงพวกเราไป

A : míngtiān jǐ diǎn
明天几点? พรุ่งนี้กี่โมง

B : wǎnshàng qī diǎn
晚上七点。 หนึ่งทุ่มครึ่ง

dào míngtiān le
(到明天了) วันพรุ่งนี้

A : xiàn zài jǐ diǎn le
现在几点? ตอนนี้กี่โมง

B : xiàn zài liù diǎn èr shí wǔ le
现在六点二十五了。 ตอนนี้ 6 โมงครึ่ง

A : wǒ mén mǎ shàng qù ba
我们马上去吧? พวกเรารีบไปเถอะ

B : hǎo xiàn zài zǒu ba
好! 现在走吧。 ตกลง ไปตอนนี้เลย

ใบความรู้ที่ 3

กิจกรรมที่ 1

หลังจากที่วิดีโอที่ 2 เรื่อง ตอนที่ยังร้อนมาก เรามาทำความเข้าใจกับเนื้อหาจากวิดีโอที่ได้ดูกันก่อนนะคะ

nǚ shì huá tiān qì zhēn shì yuè lái yuè rè
 女士：哇！天气真是越来越热！
 เฮ้อ！อากาศยังนานวันยิ่งร้อนขึ้น

lǎo bǎn xiān zuò xià xiū xī ba
 老板：先坐下休息吧！
 เชิญนั่งพักผ่อนก่อน

nǚ shì yào yì bēi dòng níng chá diào lěng yì xiē kōng tiáo ba
 女士：要一杯冻柠茶，调冷一些空调吧！

ต้องการน้ำชามะนาว 1 แก้ว แล้วช่วยเร่งแอร์ให้หน่อย

lǎo bǎn méi wèn tí yì bēi dòng níng chá hái yào diào lěng yì xiē kōng tiáo
 老板：没问题！一杯冻柠茶，还要调冷一些空调！

ได้ไม่มีปัญหา ชามะนาว 1 แก้ว แล้วก็เร่งแอร์อีกนิดหนึ่ง

lǎo bǎn xiáng zǎi kuài qù sòng wài mài xiáng zǎi
 老板：祥仔，快去送外卖！
 祥仔 รีบออกไปส่งของ

jiǎng zhì guāng hǎo ya bú guò diào lěng kōng tiáo hǎo xiàng bù shì tài hǎo
 蒋志光：好呀！不过调冷空调好像不是太好。

ได้ครับ! ปรับเครื่องปรับอากาศให้เย็นขึ้นดูเหมือนจะยังไม่ดี

jiǎng zhì guāng chàng liè rì jiù sì jǐng zhōng jǐng tì zhe tiān qì biàn huà
 蒋志光 唱：烈日就似警钟，警惕着天气变化。

เหมือนดวงอาทิตย์จะแจ้งเตือนของการเปลี่ยนแปลงในสภาพอากาศ

jiǎng zhì guāng chàng rè làng lìng dào bīng chuān róng jiě shuǐ wèi shēng dé tài kuài
 蒋志光 唱：热浪令到冰川融解，水位升得太快。

คลื่นความร้อนละลายธารน้ำแข็งทำให้ระดับน้ำเพิ่มขึ้นมาก

ใบความรู้ที่ 3

กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

jiǎng zhì guāngchàng xià rì rè dào chū jiē zhōushēnhàn diǎn huì guò yǐn
 蒋志光唱：夏日热到出街周身汗，点会过瘾。

ฤดูร้อนทำให้เหงื่อออกและให้ร่างกายรู้สึกหมดสนุก

jiǎng zhì guāngchàng kù rè rì shù zēng jiā nán yǐ zhāo jià
 蒋志光唱：酷热日数增加。难以招架。

นับวันอากาศร้อนเพิ่มขึ้น

jiǎng zhì guāngchàng tiān sè biàn hēi dǎ léi shǎndiàn jí xià yǔ jiǎng zhì guāng
 蒋志光唱：天色变黑、打雷、闪电及下雨，蒋志光

lì kè pī shàng yǔ yī
 立刻披上雨衣。

ห้องฟ้ามืด ฟ้าร้อง ฟ้าผ่าและฝนตก 蒋志光 ต้องรีบใส่เสื้อกันฝนทันที

jiǎng zhì guāngchàng shí shí luò yǔ dǎ fēng nán dào huài tiān qì wú jìn tóu
 蒋志光唱：时时落雨打风，难道坏天气无尽头？

ปัจจุบันนี้มักจะมีฝน ลม สภาพอากาศเลวร้ายโดยไม่มีที่สิ้นสุด?

jiǎng zhì guāngchàng shì jiè nuǎnhuà jí sù è guǒ zhèng rì rì chéngshòu
 蒋志光唱：世界暖化急速，恶果正日日承受。

ภาวะโลกร้อน จะส่งผลกระทบต่อโลกอย่างรวดเร็ว

jiǎng zhì guāngchàng rén rén xíngdòng xiàn zài quán rén lèi dōu yào zì jiù
 蒋志光唱：人人行动，现在全人类都要自救。

มนุษย์ทุกคนจะต้องทำอะไรซักอย่าง เพื่อที่จะช่วยเหลือตัวเอง

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ใบกิจกรรมที่ 2

กิจกรรมที่ 1

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเนื้อหาในวิดีโอที่ 2 เรื่องตอนที่ยังร้อนมาก จากใบความรู้ที่ 3 กิจกรรมที่ 1 เรียบร้อยแล้ว เรามารู้จักคำศัพท์ที่ควรรู้เกี่ยวกับ เวลาและสภาพอากาศกันดีกว่าค่ะ

คำสั่ง : ให้นักเรียนเติมคำอ่านภาษาจีน (พินอิน) และความหมายของคำศัพท์ต่อไปนี้

คำศัพท์ที่ควรรู้จากบทสนทนา

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
11.	真		
12.	雨		
13.	雪		
14.	下雨		
15.	下雪		
16.	刮风		
17.	空调		
18.	休息		
19.	冻柠		
20.	还要		

คำศัพท์เพิ่มเติม

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
6.	生病		
7.	注意		
8.	身体		
9.	预报		
10.	天气预报		

ใบความรู้ที่ 4

กิจกรรมที่ 1

เรามาเรียนรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ง่าย ๆ ที่ใช้ถามเวลาและสภาพอากาศกันดีกว่าค่ะ
ไวยากรณ์

越来越 yuè lái yuè ยิ่งนานวันยิ่ง

เมื่อใช้ในประโยคคำถาม

..... n (สิ่งที่ต้องการบอก) + 越来越 (ยิ่งนานวันยิ่ง) + adj

ตัวอย่างการใช้โครงสร้างประโยคตามไวยากรณ์

越来越 yuè lái yuè ยิ่งนานวันยิ่ง

3. 天气越来越热。 อากาศยิ่งนานวันยิ่งร้อน
4. 你的妹妹越来越漂亮。 น้องสาวของคุณยิ่งนานวันยิ่งสวย

บันทึกเพิ่มเติมนะคะ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบฝึกที่ 2
กิจกรรมที่ 1

เราฝึกแสดงบทบาทสมมติกันดีกว่าค่ะ

huá tiān qì zhēnshì yuè lái yuè rè
A : 哇！天气真是越来越热！

เฮ้อ! อากาศยิ่งนานวันยิ่งร้อนขึ้นนะคะ/ครับ

xiānzuòxiàxiūxi bā
B : 先坐下休息吧！

เชิญนั่งพักก่อนก่อนนะคะ/ครับ

yào yì bēidòngníngchá diàolěng yì xiēkōngtiáo bā
A : 要一杯冻柠茶，调冷一些空调吧！

ต้องการน้ำชามะนาว 1 แก้ว แล้วช่วยเร่งแอร์ให้หน่อยคะ/ครับ

méiwèn tí yì bēidòngníngchá hái yào diàolěng yì xiēkōngtiáo
B : 没问题！一杯冻柠茶，还要调冷一些空调！

ได้ไม่มีปัญหา ชามะนาว 1 แก้วแล้วก็เร่งแอร์อีกนิดนึงคะ/ครับ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ใบกิจกรรมที่ 3

กิจกรรมที่ 1

เรามาทำความเข้าใจกับเนื้อหาจากวิดีโอการ์ตูนที่ได้ดูกันนะคะ

คำสั่ง : ให้นักเรียนเติมความหมายของประโยคต่อไปนี้

วิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 1 เรื่อง ตอนนี่กี่โมง

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
A : xiàn zài jǐ diǎn 现在几点?	
B : xiàn zài wǔ diǎn bàn 现在五点半。	
A : xiàn zài jǐ diǎn 现在几点?	
B : xiàn zài shí èr diǎn 现在十二点。	

วิดีโอการ์ตูนสนทนาที่ 2 เรื่อง วันนี้หนาวไหม

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
A : jīn tiān lěng ma 今天冷吗?	
B : jīn tiān bù lěng, zuó tiān bù lěng 今天不冷, 昨天不冷。	

แบบฝึกที่ 3

กิจกรรมที่ 1

เราฝึกแสดงบทบาทสมมติกันดีกว่าค่ะ

เรื่องที่ 1 ตอนนี่กี่โมง

A : 现在几点?
xiàn zài jǐ diǎn

ตอนนี่กี่โมง

B : 现在五点半。
xiàn zài wǔ diǎn bàn

ตอนนี่ห้าโมงครึ่ง

A : 现在几点?
xiàn zài jǐ diǎn

ตอนนี่กี่โมง

B : 现在十二点。
xiàn zài shí èr diǎn

ตอนนี่สิบสองโมง (ตอนเที่ยง)

เรื่องที่ 2 วันนี้หนาวไหม

A : 今天冷吗?
jīn tiān lěng ma

วันนี้หนาวไหม

B : 今天不冷, 昨天很不冷。
jīn tiān bù lěng zuó tiān hěn bù lěng

วันนี้ไม่หนาว, เมื่อวานหนาวมาก

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ใบกิจกรรมที่ 4

กิจกรรมที่ 1

คำสั่ง : ให้นักเรียนสมาชิกทุกคนในกลุ่มเติมความหมายของประโยคบทสนทนาต่อไปนี้

เรื่องที่ 1 วันนี้คุณครูไม่มาสอน

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
<p>xiàn zài jǐ diǎn le A: 现在几点了?</p>	
<p>xiàn zài bā diǎn shí wǔ fēn le B: 现在八点十五分了。</p>	
<p>wǒ mén kuài zǒu ba bù kuài diǎn jiù chí dào le C: 我们快走吧！不快点就迟到了。</p>	
<p>bú yòng zhāo jí D: 不用着急。</p>	
<p>wèi shén me ne A: 为什么呢?</p>	
<p>jīn tiān lǎo shī méi lái shàng kè D: 今天老师没来上课。</p>	
<p>nǐ zěn me huì zhī dào B: 你怎么会知道?</p>	
<p>mǎ lì fā gào sù wǒ mén nǐ mén kàn kàn D: 玛丽发line 告诉我们，你们看看。</p>	
<p>ā wǒ kàn dào le C: 啊！我看到了。</p>	
<p>wèi shén me lǎo shī méi lái yì bān tā méi yǒu tíng A: 为什么老是没来，一般他没有停 kè 课。</p>	
<p>míng tiān nǐ jiù wèn wèn tā hǎo bù hǎo B: 明天你就问问她好不好?</p>	
<p>hǎo ba wǒ mén xiān yì qǐ qù chī fàn ba C: 好吧，我们先一起去吃饭吧。</p>	

ใบกิจกรรมที่ 4
กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

เรื่องที่ 2 อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยดูแลสุขภาพด้วย

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
<p>nín hǎo lǎo shī A, B, C: 您好老师!</p> <p>dà jiā hǎo zhēn de duì bù qǐ zuó tiān wǒ méi D: 大家好! 真的对不起, 昨天我没</p> <p>yǒu lái shàng kè 有来上课。</p> <p>lǎo shī zuó tiān wèi shén me méi lái shàng kè A: 老师, 昨天为什么没来上课?</p> <p>qián tiān zǎo shàng tiān qì hěn lěng xià wǔ hū rán C: 前天早上天气很冷, 下午忽然</p> <p>biàn rè lǎo shī jiù shēng bìng shì ma 变热。老师就生病是吗?</p> <p>duì a D: 对啊!!</p> <p>xiàn zài tiān qì bù tài hǎo le B: 现在天气不太好了。</p> <p>shì a xiàn zài tiān qì biàn huà hěn dà C: 是啊! 现在天气变化很大。</p> <p>tiān qì yù bào shuō jīn nián kě néng yǒu dà xuě B: 天气预报说今年可能有大雪。</p> <p>zhēn de ma tiān qì yuè lái yuè bù hǎo A: 真的吗? 天气越来越不好。</p> <p>lǎo shī nǐ de bìng hǎo le ma B: 老师你的病好了吗?</p> <p>hǎo duō le nǐ men yào zhù yì shēn tǐ a D: 好多了! 你们要注意身体啊!</p> <p>hǎo de lǎo shī yě yào zhù yì shēn tǐ A, B, C: 好的! 老师也要注意身体。</p>	

แบบฝึกที่ 4

กิจกรรมที่ 1

เราฝึกแสดงบทบาทสมมติกันดีกว่าค่ะ

เรื่องที่ 1 วันนี้คุณครูไม่มาสอน

A: 现在几点了?
xiàn zài jǐ diǎn le

ตอนนี้กี่โมงแล้วคะ/ครับ

B: 现在八点十五分了。
xiàn zài bā diǎn shí wǔ fēn le

8 โมง 15 นาทีแล้วคะ/ครับ

C: 我们快走! 不快点就迟到了。 我们抓紧时间 赶紧去上课吧。
wǒ mén kuài zǒu ba bù kuài diǎn jiù chí dào le

นะ/ครับ

D: 不用着急。 不用着急。
bú yòng zhāo jí

ไม่ต้องรีบหรอกคะ/ครับ

A: 为什么呢? 为什么呢?
wèi shén me ne

ทำไมหะคะ/ครับ

D: 今天老师没来上课。
jīn tiān lǎo shī méi lái shàng kè

วันนี้คุณครูไม่มาคะ/ครับ

B: 你怎么会知道?
nǐ zěn me huì zhī dào

คุณรู้อย่างไรคะ/ครับ

D: 玛丽发line告诉我们, 你们看看。 玛丽line บอกเธอลองอ่านดูสิคะ/ครับ
mǎ lì fā gào sù wǒ mén nǐ mén kàn kàn mǎ lì

C: 啊! 我看到了。 哦! ฉันเห็นแล้วคะ/ครับ
ā wǒ kàn dào le

A: 为什么老是没来, 一般他没有停课。
wèi shén me lǎo shì méi lái yì bān tā méi yǒu tíng kè

ทำไมคุณครูถึงไม่มาหะ ปกติคุณครูไม่เคยหยุดเลยนะคะ/ครับ

B: 明天你就问问她好不好?
míng tiān nǐ jiù wèn wèn tā hǎo bù hǎo

พรุ่งนี้เธอก็ลองถามคุณครูดูดีไหมคะ/ครับ

C: 好吧, 我们先一起去吃饭吧。 โอเค พวกเราไปกินข้าวกันก่อนเดะคะ/ครับ
hǎo ba wǒ mén xiān yì qǐ qù chī fàn ba

แบบฝึกที่ 4

กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

เรื่องที่ 2 อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยดูแลสุขภาพด้วย

nín hǎo lǎo shī

A, B, C: 您好老师！ 老师您好！

dà jiā hǎo zhēn de duì bù qǐ zuó tiān wǒ méi yǒu lái shàng kè

D: 大家好！ 真的对不起， 昨天我没有来上课。

สวัสดีค่ะ/ครับทุกคน ขอโทษนะคะ/ครับที่เมื่อวานไม่ได้มา

lǎo shī zuó tiān wèi shén me méi lái shàng kè

A: 老师， 昨天为什么没来上课？ ทำไมเมื่อวานคุณครูถึงไม่มาคะ/ครับ

qián tiān zǎo shàng tiān qì hěn lěng xià wǔ hū rán biàn rè lǎo shī jiù shēng bìng shì ma

C: 前天早上天气很冷， 下午忽然变热。 老师就生病是吗？

เพราะว่าคุณครูโดนฝนเมื่อวานขึ้นเลยป่วยไข้ไหมคะ/ครับ

duì a

D: 对啊！ ใช่ค่ะ/ครับ

xiàn zài tiān qì bù tài hǎo le

B: 现在天气不太好了。 ปัจจุบันนี้อากาศไม่ค่อยดีเลยนะคะ

shì a xiàn zài tiān qì biàn huà hěn dà

C: 是啊！ 现在天气变化很大。 ใช่ค่ะ, ปัจจุบันนี้อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยมาก

tiān qì yù bào shuō jīn nián kě néng yǒu dà xuě

B: 天气预报说今年可能有大雪。 ดูพยากรณ์อากาศบอกว่าปีนี้มีหิมะตกหนักนะ

คะ/ครับ

zhēn de ma tiān qì yuè lái yuè bù hǎo

A: 真的吗？ 天气越来越不好。 จริงหรือคะ/ครับ, อากาศยิ่งนานวันยิ่งไม่ดี

lǎo shī nǐ de bìng hǎo le ma

B: 老师你的病好了吗？ คุณครูหายป่วยดีแล้วหรือคะ/ครับ

hǎo duō le nǐ mén yào zhù yì shēn tǐ a

D: 好多了！ 你们要注意身体啊！ ดีแล้ว พวกเราก็ต้องดูแลสุขภาพกันด้วยนะคะ/ครับ

hǎo de lǎo shī yě yào zhù yì shēn tǐ

A, B, C: 好的！ 老师也要注意身体。 ค่ะ/ครับคุณครู คุณครูก็ดูแลสุขภาพด้วยนะคะ

เฉลยใบกิจกรรมที่ 1
กิจกรรมที่ 1

คำศัพท์ที่ควรรู้เกี่ยวกับเวลาและสภาพอากาศกันดีกว่าค่ะ

คำศัพท์จากบทสนทนา

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
9.	现在	xiànzài	ตอนนี้
10.	几	jǐ	กี่
11.	点	diǎn	โมง
12.	半	bàn	ครึ่ง
13.	冷	lěng	หนาว
14.	热	rè	ร้อน
15.	昨天	zuótiān	พรุ่งนี้
16.	今天	jīntiān	วันนี้

คำศัพท์เพิ่มเติม

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
11.	时间	shíjiān	เวลา
12.	天气	tiānqì	อากาศ
13.	前天	qiántiān	มะรืนนี้
14.	后天	hòutiān	เมื่อวานขึ้น
15.	两	liǎng	สอง

บันทึกเพิ่มเติมถึงนะคะ สิ่งที่ต้องรู้พื้นฐานการใช้ 两 ค่ะ

» ใช้บอกเวลา 2 โมงใช้ 两点 เท่านั้นนะคะ «

ซึ่ง 两 และ 二 ส่วนหมายถึง จำนวนสอง

แต่ถ้าคำนามที่ตามหลังมานั้น มีคำลักษณนามประกอบ จะใช้ 两 ไม่ใช่ 二 นะคะ เช่น

☆ หนังสือ 2 เล่ม ต้องใช้ว่า 两本书 จะไม่ใช่ว่า 二本书 หรือ

☆ ไม้บรรทัด 2 อัน ให้ใช้ว่า 两根尺子 จะไม่ใช่ว่า 二根尺子

เฉลยใบกิจกรรมที่ 2

กิจกรรมที่ 1

คำศัพท์ที่ควรรู้เกี่ยวกับเวลาและสภาพอากาศกันดีกว่าค่ะ

คำศัพท์จากบทสนทนา

คำศัพท์ที่ควรรู้จากบทสนทนา

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
21.	真	zhēn	จริงๆ
22.	雨	yǔ	ฝน
23.	雪	xuě	หิมะ
24.	下雨	xià yǔ	ฝนตก
25.	下雪	xià xuě	หิมะตก
26.	刮风	guā fēng	ลมแรง
27.	空调	kōng tiáo	เครื่องปรับอากาศ
28.	休息	xiū xi	พักผ่อน
29.	冻柠	níng méng	มะนาว
30.	还要	hái yào	ยังมี.....ด้วย

คำศัพท์เพิ่มเติม

ลำดับ	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
16.	生病	shēng bìng	ป่วย
17.	注意	zhùyì	ใส่ใจ
18.	身体	shēn tǐ	ร่างกาย
19.	预报	yù bào	พยากรณ์
20.	天气预报	tiān qì yù bào	พยากรณ์อากาศ

คำสั่ง : ให้นักเรียนเติมความหมายของประโยคต่อไปนี้

วิธีโอการ์ตูนสนทนาที่ 1 เรื่อง ตอนนี่กี่โมง

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
A : 现在几点? xiàn zài jǐ diǎn	ตอนนี้กี่โมงคะ/ครับ
B : 现在五点半。 xiàn zài wǔ diǎn bàn	ตอนนี้ห้าโมงครึ่งคะ/ครับ
A : 现在几点? xiàn zài jǐ diǎn	ตอนนี้กี่โมงคะ/ครับ
B : 现在十二点。 xiàn zài shí èr diǎn	ตอนนี้สิบสองโมงคะ/ครับ (ตอนเที่ยง)

วิธีโอการ์ตูนสนทนาที่ 2 เรื่อง วันนี้หนาวไหม

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
A : 今天冷吗? jīn tiān lěng ma	วันนี้หนาวไหมคะ/ครับ
B : 今天不冷, 昨天不冷。 jīn tiān bù lěng, zuó tiān bù lěng	วันนี้ไม่หนาว, เมื่อวานหนาวมากคะ/ครับ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เฉลยใบกิจกรรมที่ 4

กิจกรรมที่ 1

คำสั่ง : ให้นักเรียนเติมความหมายของประโยคต่อไปนี้

เรื่องที่ 1 วันนี้คุณครูไม่มาสอน

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
xiàn zài jǐ diǎn le A: 现在几点了?	ตอนนี้กี่โมงแล้วคะ/ครับ
xiàn zài bā diǎn shí wǔ fēn le B: 现在八点十五分了。	8 โมง 15 นาทีแล้วคะ/ครับ
wǒ mén kuài zǒu ba bù kuài diǎn jiù chí dào le C: 我们快走吧！不快点就迟到了。	พวกเรารีบเดินกันเถอะ เดี่ยวจะไปเข้าเรียนสายนะ/ครับ
bú yòng zhāo jí D: 不用着急。	ไม่ต้องรีบหรอกคะ/ครับ
wèi shén me ne A: 为什么呢?	ทำไมหละคะ/ครับ
jīn tiān lǎo shī méi lái shàng kè D: 今天老师没来上课。	วันนี้คุณครูไม่มาคะ/ครับ
nǐ zěn me huì zhī dào ? B: 你怎么会知道?	คุณรู้ได้อย่างไรคะ/ครับ
mǎ lì fā gào sù wǒ mén nǐ men kàn kàn mǎ lì D: 玛丽发line 告诉我们, 你们看看。 玛丽 line	บอกเธอลองอ่านดูสิคะ/
a wǒ kàn dào le C: 啊！我看到了。	อ้อ ! ฉันเห็นแล้วคะ/ครับ

เฉลยใบกิจกรรมที่ 4

กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

เรื่องที่ 1 วันนี้คุณครูไม่มาสอน

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
<p>wèi shén me lǎo shī méi lái yì bān tā méi yǒu tíng kè</p> <p>A: 为什么老师是没来，一般他没有停课。</p> <p>ทำไมคุณครูถึงไม่มาละ ปกติคุณครูไม่เคยหยุดเรียนนะคะ/ครับ</p>	
<p>míng tiān nǐ jiù wèn wèn tā hǎo bù hǎo</p> <p>B: 明天你就问问她好不好？</p>	พรุ่งนี้เธอก็ลองถามคุณครูดูดีไหมคะ/ครับ
<p>hǎo ba wǒ men xiān yì qǐ qù chī fàn ba</p> <p>C: 好吧，我们先一起去吃饭吧。</p> <p>โอเค พวกเราไปกินข้าวกันก่อนเถอะคะ/ครับ</p>	

เรื่องที่ 2 อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยดูสุขภาพด้วย

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
<p>nín hǎo lǎo shī</p> <p>A, B, C: 您好老师！</p>	สวัสดีค่ะ/ครับคุณครู
<p>dà jiā hǎo zhēn de duì bù qǐ zuó tiān wǒ méi yǒu lái shàng kè</p> <p>D: 大家好！真的对不起，昨天我没有来上课。</p> <p>สวัสดีค่ะ/ครับทุกคน ขอโทษนะคะ/ครับที่เมื่อวานไม่ได้มา</p>	
<p>lǎo shī zuó tiān wèi shén me méi lái shàng kè</p> <p>A: 老师，昨天为什么没来上课？</p>	ทำไมเมื่อวานคุณครูถึงไม่มาคะ/ครับ

เฉลยใบกิจกรรมที่ 4

กิจกรรมที่ 1 (ต่อ)

เรื่องที่ 2 อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยดูแลสุขภาพด้วย

ภาษาจีนและคำอ่าน	ความหมาย
<p>qián tiān zǎo shàng tiān qì hěn lěng xià wǔ hū rán biàn rè</p> <p>C: 前天早上天气很冷, 下午忽然变热。</p> <p>เพราะว่าคุณครูโดนฝนเมื่อวานขึ้นเลยป่วยไข้ไหมคะ/ครับ</p>	<p>lǎo shī jiù shēng bìng shì ma</p> <p>老师就生病是吗？</p>
<p>duì a</p> <p>D: 对啊！ ใช่ค่ะ/ครับ</p>	
<p>xiàn zài tiān qì bù tài hǎo le</p> <p>B: 现在天气不太好了。 ปัจจุบันนี้อากาศไม่ค่อยดีเลยนะคะ</p>	
<p>shì a xiàn zài tiān qì biàn huà hěn dà</p> <p>C: 是啊！ 现在天气变化很大。 ใช่ค่ะ, ปัจจุบันนี้อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยมาก</p>	
<p>tiān qì yù bào shuō jīn nián kě néng yǒu dà xuě</p> <p>B: 天气预报说今年可能有大雪。 ดูพยากรณ์อากาศบอกว่าปีนี้มีหิมะตกหนัก</p> <p>นะคะ/ครับ</p>	
<p>zhēn de ma tiān qì yuè lái yuè bù hǎo</p> <p>A: 真的吗？ 天气越来越不好。 จริงหรือคะ/ครับ, อากาศยิ่งนานวันยิ่งไม่ดี</p>	
<p>lǎo shī nǐ de bìng hǎo le ma</p> <p>B: 老师你的病好了吗？ คุณครูหายป่วยดีแล้วหรือคะ/ครับ</p>	
<p>hǎo duō le nǐ men yào zhù yì shēn tǐ a</p> <p>D: 好多了！ 你们要注意身体啊！ ดีแล้ว พวกเราก็ต้องดูแลสุขภาพกันด้วยนะคะ/</p> <p>ครับ</p>	
<p>hǎo de lǎo shī yě yào zhù yì shēn tǐ</p> <p>A, B, C: 好的！ 老师也要注意身体。 ค่ะ/ครับ คุณครู คุณครูก็ดูแลสุขภาพด้วยนะคะ</p>	

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน

โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ

ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

- ข้อสอบมี 6 ข้อใหญ่ รวมเป็น 40 ข้อ
- คะแนนเต็ม 20 คะแนน
- ใช้เวลาสอบ 45 นาที
- ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกที่สุด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1) 选词填空 (ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์มาเติมในประโยคให้ถูกต้อง)

1. 我坐_____去中国。

A: 明天 B: 生日 C: 医院 D: 飞机

2. _____冷吗?

A: 今天 B: 不热 C: 喜欢 D: 音乐

3. 你的_____是几月几号?

A: 天天 B: 爱好 C: 画家 D: 生日

4. _____几点了?

A: 现在 B: 明天 C: 今天 D: 工作

5. 他的_____是打篮球。

A: 爱好 B: 医生 C: 车站 D: 飞机

6. 我喜欢看电视, _____看电视。

A: 火车 B: 冬天 C: 喜欢 D: 天天

7. 老师在学校工作，_____在医院工作。
A: 游泳 B: 医生 C: 爱好 D: 看看
8. 我的姐姐不_____电脑游戏。
A: 好 B: 问 C: 饭店 D: 喜欢
9. 妈妈去火车站，_____在后边。
A: 节目 B: 请问 C: 火车 D: 火车站
10. 爸爸去火车站，他坐_____去北京。
A: 火车 B: 火车站 C: 电影院 D: 听音乐

2) 回答问题 (ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง)

11. 你会打网球吗?
A: 我喜欢打。 B: 我会好。
C: 我不会打。 D: 我会游泳。
12. 你去哪儿看电影?
A: 饭店 B: 电影院
C: 火车站 D: 飞机场
13. 你在哪儿?
A: 我在看电视。 B: 我在听音乐。
C: 我在吃饭。 D: 我在天安门广场。

14. 你喜欢运动吗?

A: 我喜欢。

B: 我喜欢动员。

C: 我爱好是运动。

D: 我爱好是运动员。

15. 你的爱好是什么?

A: 我的爱好是游泳。

B: 我的爱好是看看。

C: 我的爱好是电视。

D: 我的爱好是运动场。

3) 语法 (ให้นักเรียนเลือกตำแหน่งของไวยากรณ์ดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง)

16. (A) 图书馆 (B) 在 (C) 哪儿 (D) ?

17. (A) 汽车站 (B) 在前边, (C) 前走。

18. (A) 工厂 (B) 医院 (C) 旁边 (D) 。

19. 前天 (A) 冷 (B) , 昨天 (C) 不冷 (D) 。

20. (A) 北京 (B) 不热 (C) , 上海 (D) 热。

请问

往

在

不

很

4) 翻译 (ให้นักเรียนจับคู่ตัวจีนกับความหมายให้ถูกต้อง)

句子 (ประโยค)	翻译 (คำแปล)
21. 现在几点?	A: คุณชอบเล่นกีฬาไหม
22. 这是电影院。	B: ร้านค้าอยู่ที่ไหน
23. 商店在哪儿?	C: นี่คือโรงภาพยนตร์
24. 你喜欢运动吗?	D: ตอนนี้อยู่กี่โมง
25. 天安门广场在哪儿?	E: จตุรัสเทียนอันเหมินอยู่ที่ไหน

4) 翻译 (ให้นักเรียนจับคู่ตัวจีนกับความหมายให้ถูกต้อง)

句子 (ประโยค)	翻译 (คำแปล)
26. 我不想看电视。	A: งานอดิเรกของเค้าคือเล่นดนตรี
27. 姐姐天天游泳。	B: คุณเล่นบาสเกตบอลเป็นไหม
28. 你会打篮球吗?	C: ฉันไม่อยากดูโทรทัศน์
29. 他的爱好是音乐。	D: พี่สาวว่ายน้ำทุกวัน
30. 我的弟弟喜欢电脑 游戏。	E: น้องชายของฉันชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์

5) 对话 (ให้นักเรียนจับคู่บทสนทนาให้ถูกต้อง)

句子 (ประโยค)	句子 (ประโยค)
31. 我喜欢电脑,	A: 也会打网球。
32. 她会打篮球,	B: 他坐飞机去。
33. 我们去火车站,	C: 火车站在左边。
34. 哥哥去飞机场,	D: 不喜欢电脑游戏。
35. 他的爱好是运动,	E: 我的爱好也是运动。

6) 读后回答 (อ่านเนื้อเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม)

我叫李红，是加拿大人。现在我是画家，在中国工作。我常常坐飞机去上海、香港和广州工作。我的工作很多，每天都很忙，但是我身体很好。因为我的爱好是运动。我喜欢打篮球、打网球和游泳。我不喜欢电脑游戏。我家旁边是公园，我天天去锻炼身体。

36. 李红是哪儿人?
 A: 上海 B: 香港 C: 广州 D: 加拿大
37. 李红做什么工作?
 A: 工人 B: 商人 C: 画家 D: 教师
38. 李红在哪儿工作?
 A: 中国 B: 英国 C: 泰国 D: 加拿大
39. 李红怎么去广州?
 A: 坐车 B: 坐飞机 C: 坐火车 D: 坐汽车
40. 李红不喜欢什么?
 A: 运动 B: 游泳 C: 打篮球 D: 电脑游戏

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ใช้เพื่อสอบถามเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. แบบสอบถามนี้มี 2 ตอน คือ
ตอนที่ 1 ความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน
ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ
3. โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อผลการดำเนินงานเพียงระดับเดียวและเขียนตอบเมื่อมีข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

ระดับ 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = ไม่เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	รายการประเมิน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5	เห็น ด้วย 4	ไม่ แน่ใจ 3	ไม่ เห็นด้วย 2	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1
1.	ภาษาจีนมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้					
2.	การเรียนวิชาภาษาจีนทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
3.	ภาษาจีนไม่ได้ช่วยให้บ้านเมืองเจริญ					
4.	ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในตัวเองว่าจะสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้					
5.	การเรียนวิชาภาษาจีนไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า					
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นเมื่อทำงานวิชาภาษาจีน					

ข้อ	รายการประเมิน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5	เห็น ด้วย 4	ไม่ แน่ใจ 3	ไม่ เห็นด้วย 2	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดเมื่อเรียนภาษาจีน					
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาจีน					
9.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ยากมาก					
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อมีโอกาสได้สื่อสารเป็นภาษาจีน					
11.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจมาก					
12.	ข้าพเจ้าไม่สบายใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาจีน					
13.	การเรียนวิชาภาษาจีนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย					
14.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ต้องใช้สมองมาก					
15.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก					
16.	ข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นจากเดิม					
17.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก					
18.	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน					

ข้อ	รายการประเมิน	เห็นด้วย	เห็น	ไม่	ไม่เห็น	ไม่เห็นด้วย
		อย่างยิ่ง	ด้วย	แน่ใจ	ด้วย	อย่างยิ่ง
		5	4	3	2	1
19.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูด สื่อสารภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นจากเดิม					
20.	ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียน วิชาภาษาจีน					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ง
แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย (สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ)

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้ คือ
 - 1.1 รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 - 1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ
 - 1.3 แบบวัดเจตคติต่อแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ
2. เอกสารนี้เป็นแบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย โดยอาศัยผู้ทรงคุณวุฒิมีองค์ประกอบของคุณภาพคือ ความเหมาะสมและความสอดคล้อง
3. ขอความกรุณาตรวจสอบเอกสารแต่ละรายการแล้วตอบความเห็น โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของแต่ละรายการ
4. ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

กัญยรัตน์ พลอยศิริภูริช

นักศึกษาระดับปริญญาโท ครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความเหมาะสมต่อข้อความในรายการประเมิน โดยขีดเครื่องหมาย
ในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

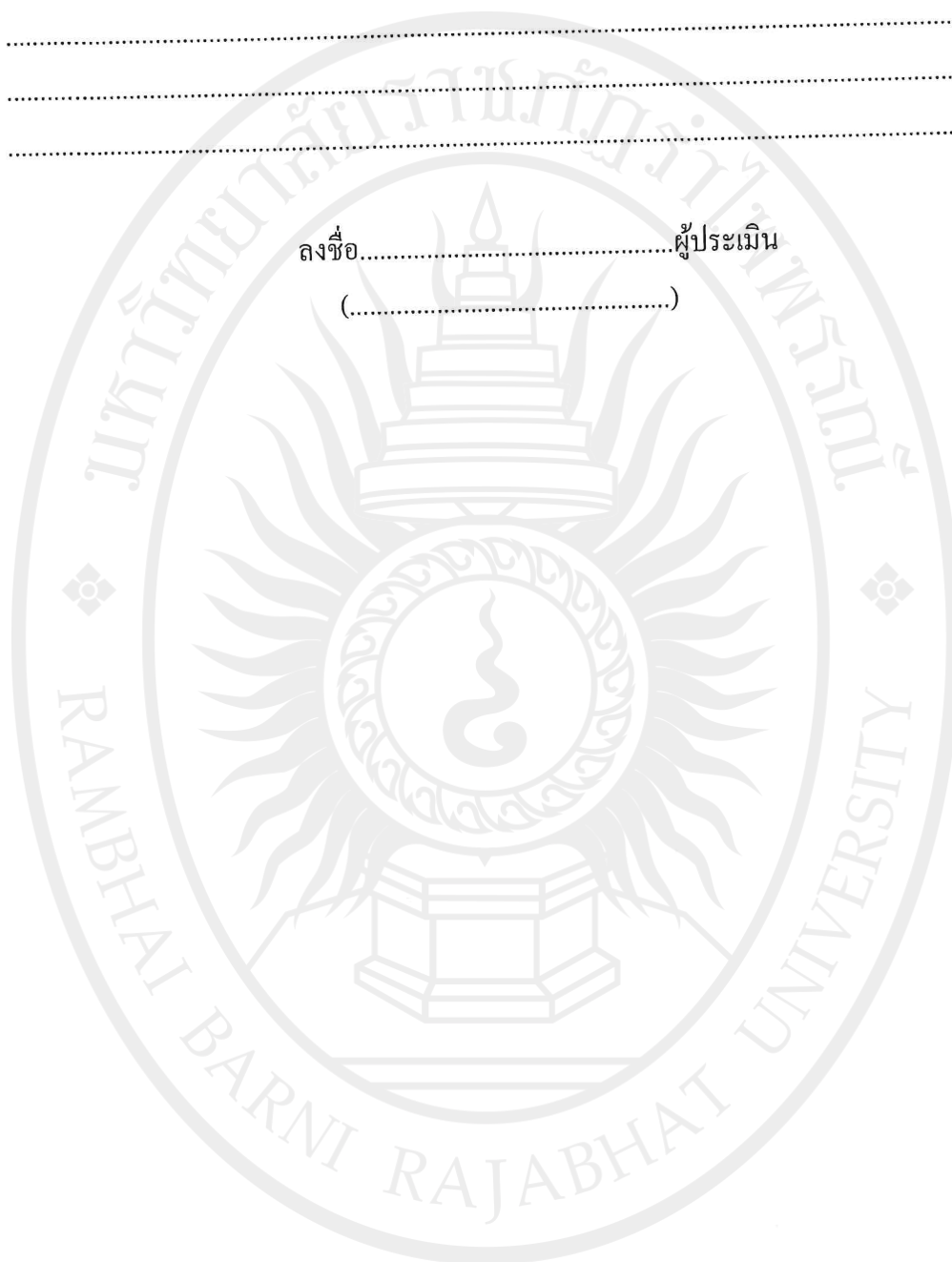
- 5 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. มีองค์ประกอบครบถ้วนสมบูรณ์					
2. เน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและปฏิบัติกิจกรรมตามความเหมาะสม					
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่ม					
4. มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมที่ชัดเจนและปฏิบัติได้จริง					
5. มีสื่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เหมาะสมกับผู้เรียน					
6. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้					
7. มีเนื้อหาความรู้ที่น่าสนใจ อ่านเข้าใจง่าย					
8. ผู้เรียนได้ร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน					
9. ใช้เครื่องมือการวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสม					
10. มีการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
รวม					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน บทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของข้อสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ แล้วขีดเครื่องหมายในช่องระดับคะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องกัน

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การ เรียนรู้มีความสอดคล้องกัน

-1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ไม่มีความสอดคล้องกัน

เครื่องมือ			ระดับความคิด			ข้อเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ข้อความถาม	ข้อ				
ความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4						
ด้านความรู้/ความจำ (ใช้ภาษาจีน เพื่อรวบรวม คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว)	ข้อที่ 1 - 10 选词填空 (ให้ นักเรียนเลือกคำศัพท์ มาเติมในประโยค ให้ถูกต้อง)	1				
		2				
		3				
		4				
		5				
		6				
		7				
		8				
		9				
		10				

เครื่องมือ			ระดับความคิด			ข้อเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ข้อคำถาม	ข้อ				
ด้านความเข้าใจ (บอกความเหมือน และความแตกต่างระหว่างการออกเสียง อักษรจีน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนและภาษาไทย)	ข้อที่ 11 - 15 回答问题 (ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง)	11				
		12				
		13				
		14				
		15				
	ข้อที่ 16 - 20 语法 (ให้นักเรียนเลือกตำแหน่งของไวยากรณ์ดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง)	16				
		17				
		18				
		19				
		20				
ด้านการนำไปใช้ (โต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟังหรืออ่าน)	ข้อที่ 21 - 30 翻译 (ให้นักเรียนจับคู่ตัวจีนกับความหมายให้ถูกต้อง)	21				
		22				
		23				
		24				
		25				
		26				
		27				
		28				
		29				
		30				
ด้านการวิเคราะห์ (ฟัง พูดและอ่าน ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา)	ข้อที่ 31 - 35 对话 (ให้นักเรียนจับคู่บทสนทนาให้ถูกต้อง)	31				
		32				
		33				
		34				
		35				

เครื่องมือ			ระดับความคิด			ข้อเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ข้อคำถาม	ข้อ				
ด้านการวิเคราะห์ (ตอบคำถามจากการฟัง และอ่านประโยคบทสนทนา บทอ่าน ตามศักยภาพผู้เรียน)	ข้อที่ 36 - 40 读后回答 (อ่าน เนื้อเรื่องต่อไปนี้แล้ว ตอบคำถาม)	36				
		37				
		38				
		39				
		40				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย
เรื่อง แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน แล้วขีดเครื่องหมายในช่องระดับคะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องกัน
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องกัน
- 1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ไม่มีความสอดคล้องกัน

เครื่องมือ	ระดับความคิด			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
การเห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน				
1. ภาษาจีนมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้				
2. การเรียนวิชาภาษาจีนทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์				
3. ภาษาจีนไม่ได้ช่วยให้บ้านเมืองเจริญ				
4. ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในตัวเองว่าจะสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้				
5. การเรียนวิชาภาษาจีนไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า				
ความนิยมชมชอบในวิชาภาษาจีน				
6. ข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นเมื่อทำงานวิชาภาษาจีน				
7. ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดเมื่อเรียนภาษาจีน				
8. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาจีน				
9. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ยากมาก				
10. ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อมีโอกาสได้สื่อสารเป็นภาษาจีน				

เครื่องมือ	ระดับความคิด			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
ความสนใจในวิชาภาษาจีน				
11. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจมาก				
12. ข้าพเจ้าไม่สบายใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาจีน				
13. การเรียนวิชาภาษาจีนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย				
14. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ต้องใช้สมองมาก				
15. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก				
ประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน				
16. ข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นจากเดิม				
17. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก				
18. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ทำให้เกิดความสุขสนาน				
19. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดสื่อสารภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นจากเดิม				
20. ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียนวิชาภาษาจีน				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก จ
ผลประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย
ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าเฉลี่ยก่อนเรียน - หลังเรียน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 16 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของส่วนประกอบในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	ระดับคุณภาพ ความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1. มุ่งเป้าครอบคลุมถ้วน สมบูรณ์	4.76	4.81	4.70	4.75	4.83	4.77	มากที่สุด
2. เน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้าและปฏิบัติกิจกรรม ตามความเหมาะสม	4.78	4.88	4.76	4.79	4.79	4.80	มากที่สุด
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่ม	4.72	4.80	4.75	4.78	4.70	4.75	มากที่สุด
4. มีขั้นตอนการจัดกิจกรรม ที่ชัดเจนและปฏิบัติได้จริง	4.71	4.75	4.68	4.72	4.74	4.72	มากที่สุด
5. มีสื่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เหมาะสมกับผู้เรียน	4.75	4.69	4.70	4.72	4.71	4.71	มากที่สุด
6. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ สื่อการเรียนรู้	4.70	4.69	4.68	4.71	4.65	4.69	มากที่สุด
7. มีเนื้อหาความรู้ที่น่าสนใจ อ่านเข้าใจง่าย	4.82	4.80	4.77	4.75	4.76	4.78	มากที่สุด
8. ผู้เรียนได้ร่วมแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นภายในชั้นเรียน	4.83	4.87	4.79	4.82	4.85	4.83	มากที่สุด
9. ใช้เครื่องมือการวัดผล และประเมินผลที่เหมาะสม	4.76	4.80	4.74	4.73	4.79	4.76	มากที่สุด
10. มีการประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.80	4.79	4.77	4.79	4.78	4.80	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย					4.76	มากที่สุด

ตาราง 17 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบ
การเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 18 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 19 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (b)
1	0.63	0.56
2	0.56	0.24
3	0.65	0.32
4	0.67	0.40
5	0.63	0.47
6	0.63	0.33
7	0.47	0.27
8	0.56	0.24
9	0.57	0.33
10	0.63	0.73
11	0.70	0.60
12	0.63	0.73
13	0.56	0.24
14	0.56	0.44
15	0.77	0.20
16	0.73	0.27
17	0.70	0.33
18	0.65	0.40
19	0.55	0.35
20	0.60	0.67
21	0.67	0.40
22	0.73	0.27
23	0.70	0.33
24	0.67	0.27
20	0.70	0.60

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (b)
21	0.67	0.40
22	0.73	0.27
23	0.70	0.33
24	0.67	0.27
20	0.70	0.60
21	0.73	0.40
22	0.77	0.33
23	0.67	0.27
24	0.70	0.33
25	0.53	0.35
26	0.58	0.35
27	0.55	0.30
28	0.63	0.35
29	0.53	0.38
30	0.63	0.35
31	0.55	0.30
32	0.43	0.40
33	0.63	0.37
34	0.65	0.33
35	0.50	0.30
36	0.58	0.28
37	0.48	0.35
38	0.50	0.46
39	0.55	0.30
40	0.58	0.35

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability : KR 20) = 0.87

ตาราง 20 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

เลข ที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	ความรู้/ ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์
1	20	30	10	2	2	3	3
2	18	34	16	3	4	4	5
3	20	28	8	2	2	2	2
4	24	38	14	3	3	4	4
5	26	36	10	2	3	2	3
6	24	34	10	2	2	3	3
7	20	38	18	4	4	5	5
8	22	30	8	2	2	2	2
9	20	28	8	2	2	2	2
10	20	36	16	3	4	4	5
11	18	30	12	2	3	3	4
12	28	32	4	1	1	1	1
13	30	36	6	1	1	2	2
14	20	36	16	3	4	4	5
15	22	30	8	2	2	1	3
16	20	28	8	1	2	2	3
17	20	32	12	2	3	3	4
18	24	38	14	3	4	4	4
19	24	40	16	4	4	4	4
20	18	34	16	4	4	4	4
21	20	34	14	3	3	4	4
22	16	32	16	4	4	4	4

ตาราง 20 (ต่อ)

เลข ที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	ผลต่างแยกเป็นรายด้าน (D)			
				ความรู้/ ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์
23	20	36	16	4	4	4	4
24	30	38	8	2	2	2	2
25	26	32	6	1	1	2	2
26	24	40	16	4	3	4	5
27	14	28	14	3	3	4	4
28	22	32	10	2	2	2	4
29	20	30	10	2	2	2	4
30	20	34	14	3	3	4	4
31	18	30	12	2	3	3	4
32	28	32	4	1	1	1	1
33	26	36	10	1	2	3	4
34	20	28	8	1	2	2	3
35	22	30	8	1	2	2	3
36	20	30	10	2	2	3	3
37	20	32	12	3	2	3	4
38	24	38	14	3	3	4	4
39	24	36	12	3	2	3	4
40	20	34	14	3	3	4	4
ΣD	872	1330	458	96	104	119	139
ΣD^2	19512	44716	5780	268	304	397	527
\bar{X}	21.80	33.25	11.45	ผลรวม ΣD^2 1496			
S.D.	3.59	3.56	3.66				

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางกัญยารัตน์ พลอยศิริภูริช
วัน เดือน ปีเกิด	9 กรกฎาคม 2531
สถานที่เกิด	จังหวัดจันทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 1/2 หมู่ 2 ตำบลพลี อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศรียานุสรณ์
พ.ศ. 2550	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรียานุสรณ์
พ.ศ. 2555	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต กศ.บ. (การสอนภาษาจีน) วิทยาลัยบูรพา จังหวัดจันทบุรี
พ.ศ. 2562	ครุศาสตรมหาบัณฑิต ค.ม. (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี